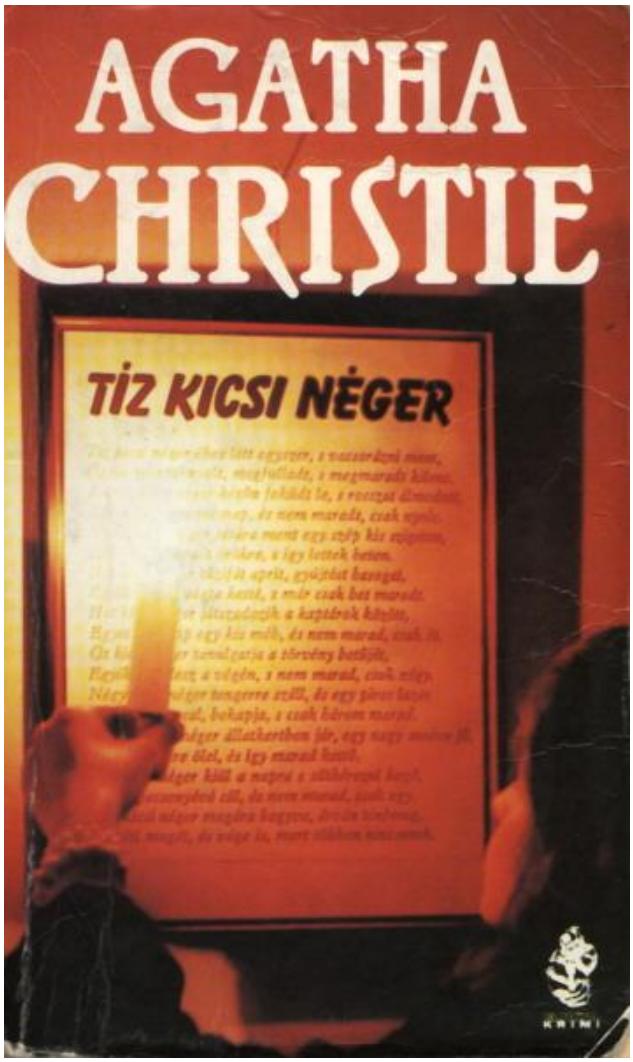

AGATHA CHRISTIE

TÍZ KICSI NÉGER

FORDÍTOTTA
SZÍJGYÁRTÓ LÁSZLÓ
EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 1998
AGATHA CHRISTIE:
AND THEN THERE WERE NONE
FONTANA BOOKS, LONDON, 1964
COPYRIGHT AGATHA CHRISTIE MALLOWAN 1939
ALAPKIADÁS: EURÓPA KÖNYVKIADÓ, 1968
HUNGARIAN TRANSLATION
© SZÍJGYÁRTÓ LÁSZLÓ JOGUTÓDJA
HU ISSN 0865-980X
A SZERZŐTŐL AZ EURÓPA KÖNYVKIADÓNÁL
A KÖZELMÚLTBAN MEGJELENT:
ÖT KISMALAC

ELSŐ FEJEZET

1

Egy dohányzók számára fenntartott első osztályú fülke sarkában Wargrave törvényszéki bíró szivarozott. Nemrégiben vonult vissza hivatása gyakorlásától. Fújta a füstöt, és érdeklődve futotta át a *The Times* politikai híreit.

Letette az újságot, és kinézett az ablakon. Most robognak át Somersetshire-en. Megnézte, mennyi az idő. Még két óra az út.

Fölidézte emlékezetében, mi minden jelent meg a lapokban a Néger-szigetről. Megírták, hogy eredetileg egy amerikai milliomos vásárolta meg, aki bolondja volt a vitorlássportnak, s beszámoltak a pazar, modern házról, amelyet ezen a Devonshire partjai közelében levő kis szigeten építtetett. A sajnálatos körülménynek, hogy az amerikai milliomos újdonsült harmadik felesége nem értett a vitorlázáshoz, az lett a következménye, hogy a házat meg a szigetet áruba bocsátották. Csábítónál csábítóbb hirdetések jelentek meg a lapokban. Aztán az első szűkszavú közlemény, hogy a szigetet megvásárolta valami Mr. Lacky. S utána megindult a pletykarovatokban a találgatás áradata. A Néger-szigetet tulajdonképpen Miss Gabrielle Turl, a hollywoodi filmsztár vásárolta meg! Ott szeretne tölteni néhány hónapot, távol a nyilvánosságtól. A *Szorgos Méhecske* diszkrét célzást tett rá, hogy állítólag Őfelsége tartózkodási helyéül vásárolták volna meg a szigetet. *Mr. Mindentudó* viszont úgy hallotta, hogy az ifjú Lord L… vette meg; végül is behódolt Cupidónak, s a szigeten szándékozik tölteni mézesheteit! *Jónás*-nak biztos tudomása volt róla, hogy a Tengerészeti Minisztérium vásárolta meg, mert valamilyen nagyon-nagyon titkos kísérletet akar ott végrehajtani.

A Néger-sziget kétségtelenül az érdeklődés középpontjában állt!

Wargrave bíró előhúzott a zsebéből egy levelet. Jóformán olvashatatlan írással íródott, helyenként azonban egy-két szót meglepően tisztán ki lehetett venni.

"Kedves Lawrence… millió év óta nem hallottam magáról… el kell jönnie a Néger-szigetre… a legtündéribb hely a világon… rengeteg beszélnivalónk van… a régi szép idők… bensőséges kapcsolat a Természettel… napfürdőzünk… 12.40-kor, Paddingtonból… Oakbridge-ben várni fogják…"

S végül a levélíró cikornyás aláírása:

"Szívélyes üdvözlettel: Constance Culmington."

Wargrave bíró megpróbált visszaemlékezni, tulajdonképpen mikor is találkozott utoljára Lady Constance Culmingtonnal. Legalább hét esztendeje… dehogyis: nyolc. Az asszony akkor éppen Olaszországba készült napfürdőzni, bensőséges kapcsolatban a Természettel és a *contadinókkal.* Később, úgy hallotta, továbbment Szíriába, hogy ott sütkérezzen a még erősebben tűző napon, ugyancsak meghitt kapcsolatban a Természettel és a beduinokkal.

Constance Culmington pontosan az a fajta nő, állapította meg magában, akiről *valóban* el lehet hinni, hogy

szigetet vásárol, és titokzatossággal veszi körül magát. Wargrave bíró csöndesen bólintott, mintegy annak elismerésül, hogy gondolatmenete logikus, aztán bóbiskolni kezdett…

Elaludt…

2

Vera Claythorne egy harmadosztályú fülkében, ahol még öt másik utas tartózkodott, hátrahajtotta a fejét, és behunyta a szemét. Milyen pokoli ilyen hőségben utazni! Jó volna már a tengerhez érni! Igazán óriási szerencse, hogy megkapta ezt az állást. Ha a nyári szünetben el akar helyezkedni valahol az ember, a vége majdnem mindig az, hogy egy csomó gyerekre kell vigyáznia – titkárnői állást találni nem könnyű vakációra. Még az ügynökség sem kecsegtette sok reménnyel.

S aztán megérkezett a levél:

"A Diplomás Nők Munkaközvetítőjétől kaptam meg a címét, meleg, ajánló sorok kíséretében. Úgy látom, személyesen ismerik. Szívesen megfizetem, amit kér, s szeretném, ha augusztus 8-án elfoglalná az állást. A vonat 12.40-kor indul Paddingtonból, az oakbride-i állomáson várni fogják. Költségeire öt darab egyfontos bankjegyet mellékelek.

Üdvözlettel:

Victoria Ann Lacky"

És fölül ott állt a cím, domború betűkkel: *Néger-sziget, Sticklehaven, Devonshire…*

A Néger-sziget! Ejha, hiszen az utóbbi időben jóformán egyébről se írtak a lapok! Mindenféle találgatás meg érdekesnél érdekesebb pletykák jelentek meg róla. Jó részük persze valószínűleg nem volt igaz. De az biztos, hogy a házat egy milliomos építette, s állítólag olyan pazar, hogy képzelni sem lehetett pazarabbat.

Vera Claythorne nagyon fáradt volt: nemrég fejezett be egy igen nehéz tanévet. "Nem főnyeremény harmadrangú iskolában tornatanárnőnek lenni – gondolta magában. – Bár sikerülne valami *rendes* iskolában állást kapnom!"

S aztán hirtelen valami hidegséget érzett a szíve körül. "De hát még örülhetek, hogy ez is van – gondolta. – Elvégre nem szívesen látják, ha a halottkém vizsgálatot indít valaki ellen, még akkor se, ha *felmentett* minden gyanú alól!"

Nem felejtette el, hogy a halottkém még gratulált is a lélekjelenlétéhez meg a bátorságához. Ami a vizsgálatot illeti, nem is végződhetett volna jobban. Mrs. Hamilton is maga volt a megtestesült jóság… Csak Hugo… *De Hugóra gondolni se akar!*

A fülkében uralkodó hőség ellenére hirtelen megborzongott, és azt kívánta, bárcsak ne a tenger felé utazna. Lelki szemei előtt tisztán, világosan megjelent egy kép. *Cyril feje, amint a szikla felé sodródik, s hol felbukkan, hol meg alámerül a vízben…* Föl, le… föl, le!... És ő maga, amint könnyed, gyakorlott csapásokkal úszik utána… szeli a hullámokat, s közben tudja, határozottan tudja, hogy nem fogja idejében utolérni…

A tenger… a tenger mély, meleg kéksége… a fövenyen heverészve töltött délelőttök… Hugo… Hugo, aki azt állította, hogy szereti…

Nem szabad Hugóra gondolnia…

Kinyitotta a szemét, és elgondolkozva pillantott a szemközt ülő férfira. Magas, napbarnított arcú ember volt, meglehetősen közel ülő, világoskék szemekkel és öntelt, szinte kegyetlen szájjal.

A lány azt gondolta: "Fogadni mernék, hogy sok érdekes helyen megfordult, és sok érdekes dolgot látott…"

3

Philip Lombard fürge szemének egyetlen villanásával fölmérte a szemközt ülő lányt, és azt gondolta:

"Egész csinos… alighanem valami tanítónőcske."

Valószínűleg kacér teremtés és talpraesett… az a fajta, aki szerelemben meg harcban egyaránt megállja a helyét. Nagy kedve lett volna kihívni egy kis párviadalra…

Összeráncolta a homlokát. Nem, ilyesmiről szó se lehet. Az üzlet a fontos. Csak az előtte álló feladatra szabad gondolnia.

"De tulajdonképpen mi is ez a feladat? – tűnődött. – Az a kis zsidó fenemód rejtélyesen viselkedett."

– Vállalja vagy nem, Lombard kapitány?

Ő meg elgondolkozva azt mondta:

– Szóval száz guinea?

Olyan közömbös hangon mondta, mintha száz guinea mit se számított volna neki. *Száz guinea,* amikor a szó szoros értelmében úgy le volt égve, hogy legfeljebb még egy utolsó tisztességes ebédre futotta a pénzéből! Persze, sejtette, hogy a zsidócskát nem sikerült becsapnia – a zsidókkal épp az a feneség, hogy ha pénzről van szó, nem lehet becsapni őket –, *ismerik* a dörgést!

Ugyanolyan nemtörődöm hangon mondta:

– És közelebbi felvilágosítással nem tud szolgálni?

Mr. Isaac Morris nagyon határozottan megrázta kopasz kis fejét.

– Nem, Lombard kapitány. Ez minden. Ügyfelem tudtával ön arról nevezetes, hogy derekasan helyt tud állni, ha szorul a kapca. Felhatalmazást kaptam, hogy adjak önnek száz guineát. Ennek fejében a devonshire-i Sticklehavenbe kell utaznia. A legközelebbi vasútállomás Oakbridge, ahol várni fogják, autón átviszik Sticklehavenbe, onnan pedig a Néger-szigetre. Ott kell ügyfelem rendelkezésére állnia.

Lombard közbevágott:

– Mennyi ideig?

– Legfeljebb egy hétig.

Lombard kapitány végig simított kis bajszán.

– Remélem, azzal tisztában van, hogy semmiféle… törvénybe ütköző dolgot nem vállalhatok?

Szava közben éles pillantást vetett a másikra. Mr. Morris vastag, zsidós ajkán halvány mosoly ült.

– Ha valami törvénybe ütköző dolgot kívánnának öntől, természetesen jogában áll visszalépni – felelte ünnepélyesen.

Fene a sima modorú kis csirkefogójába: mosolygott! Mintha nagyon is tisztában lett volna vele, hogy Lombard múltbeli cselekedeteinek nem volt mindig *sine qua non*-ja a törvényesség…

Lombardnak önkéntelenül vigyorra húzódott az ajka.

Hát igen, néhányszor bizony nagyon közel járt hozzá, hogy összeütközésbe kerüljön a törvénnyel! De mindig megúszta! Pedig igazán nem voltak különösebb lelkiismereti aggályai.

Nem, egyáltalán nem voltak különösebb lelkiismereti aggályai. Meg volt győződve róla, hogy nagyszerűen fogja érezni magát a Néger-szigeten…

4

Miss Emily Brent szokása szerint mereven kihúzott derékkal ült az egyik, nem dohányzók részére fenntartott kocsiban. Hatvanöt éves volt, de nem állhatta a semmittevést. Apja, egy régi vágású ezredes, rendkívül nagy súlyt helyezett a nevelésére.

A mostani generáció felháborítóan hanyag… Magatartásában is, *meg minden egyébben…*

Miss Brent az erényesség és a hajthatatlan elvek dicsfényével övezve ült a zsúfolt harmadosztályú kocsiban, és diadalmaskodott a kényelmetlenség és hőség felett. Manapság mindenből akkora hűhót csapnak az emberek! Ha fogat húzatnak, injekció kell nekik, ha nem tudnak aludni, orvosságot szednek, kényelmes széken meg párnán hajlandók csak ülni, a lányok nem törődnek a testtartásukkal, s nyaranként félmeztelenül heverésznek a strandon.

Miss Brent összeszorította az ajkát. Szívesen mutatott volna példát egyeseknek.

Eszébe jutott a tavalyi nyara. Az idei azonban a jelek szerint egészen más lesz. A Néger-szigeten…

Gondolatban újra elolvasta a levelet, amelyet már annyiszor elolvasott.

“Kedves Miss Brent!

Remélem, emlékszik még rám. Néhány évvel ezelőtt együtt töltöttük az augusztust a belhaveni panzióban, és úgy találtuk, hogy sok mindenben azonosak a nézeteink.

Én most szeretnék panziót nyitni egy szigeten a devonshire-i partok közelében. Azt hiszem, igazán ideje, hogy legyen egy hely, ahol egyszerű, de jó az ellátás, s ahol a kiszolgálás régimódi, szolid… Ahol nincs meztelenkedés, és nem szól éjfélig a gramofon. Nagyon örülnék, ha módját tudná ejteni, hogy nyári pihenőjét a Néger-szigeten töltse, teljesen ingyen, mint a vendégem. Augusztus eleje megfelelne? Mondjuk nyolcadika?

Szívélyes üdvözlettel

V.A.L…”

Mi lehet ez a név? Az aláírást nem lehetett kibetűzni. “Sokan teljesen olvashatatlanul írják alá a nevüket” – gondolta bosszúsan Emily Brent.

Megpróbált visszaemlékezni, kikkel volt együtt Belhavenben, ahol két nyarat töltött egymás után. Ott volt például az az előkelő, középkorú nő… Miss… ejnye, hogy is hívták?... Magas rangú anglikán egyházi személyiség volt az apja. Meg az a Mrs. Lamb… Lambdon… nem, egész biztos, hogy *Langdon* volt! Igen: Langdon.

A Néger-sziget! Volt valami az újságban a Néger-szigetről… meg valami filmsztárról… vagy nem is filmsztár volt, hanem egy amerikai milliomos?

Az efféle helyeket persze néha nagyon olcsón adják: nincs mindenkinek ínyére, hogy egy szigeten lakjon. Eleinte nagyon romantikusnak találja az ötletet, de mikor arra kerül a sor, hogy valóban ott éljen, rájön a hátrányaira, és örül, ha eladhatja.

“Mindenesetre ingyen fogok nyaralni” – gondolta Emily Brent.

Olyan kevés volt a jövedelme, és annyi a ki nem fizetett osztaléka, hogy igazán nem hagyhatta figyelmen kívül ezt a körülményt. Csak egy kicsit jobban emlékezne arra a Mrs. – vagy Miss? – Langdonra!

5

Macarthur tábornok kinézett a vasúti kocsi ablakán. A vonat már Exeter felé közeledett, ahol át kell szállnia. Gyalázat, milyen lassúak ezek a szárnyvonalakon közlekedő szerelvények! Az a Néger-sziget légvonalban tulajdonképpen nem is távolság.

Sehogy se sikerült rájönnie, ki az Lacky nevű fickó. Nyilván Spoof Leggard vagy Johnnie Dyer valamelyik barátja.

“… Ott lesz néhány régi bajtársa is… Bizonyára szívesen elbeszélgetnek a régi szép időkről.”

Hát igen, csakugyan szívesen elbeszélgetne egy kicsit a régi szép időkről. Az utóbbi időben különben is úgy érzi, mintha a cimborái kicsit kerülnék. S az egész annak az átkozott pletykának köszönhető! Az aztán kínos ügy volt, az istenfáját neki… majdnem harminc éve már! Gyanította, hogy Armitage fecsegett. Nyavalyás tacskó! Vajon mit tudott a dologról? Á, semmi értelme ilyesmin töprengeni! Megesik, hogy képzelődik az ember… például azt képzeli, hogy valamelyik cimborája görbén néz rá.

Nos, erre a Néger-szigetre határozottan kíváncsi. Rengeteg pletyka járja róla. Úgy néz ki, mintha volna valami abban a híresztelésben, hogy a Tengerészeti Minisztérium, a Hadügyminisztérium vagy a Légierő Parancsnoksága tette rá a kezét…

Az ifjú Elmer Robson, az amerikai milliomos csak nemrég építette rajta azt a házat. Állítólag ezreket költött rá. Olyan pazar, hogy el se tudja képzelni az ember…

Exeter! És egy órát kell várnia! Márpedig semmi kedve se volt várni. Legszívesebben azonnal folytatta volna az útját…

6

Dr. Armstrong a salisbury síkságon hajtott végig Morrisával. Nagyon fáradt volt. A sikernek is megvannak a hátrányai. Volt idő, amikor kifogástalanul beöltözve, a legmodernebb orvosi készülékekkel és legpazarabb bútorokkal körülvéve üldögélt rendelőjében a Harley Streeten, és várt… várt hosszú, üres napokon keresztül, leste, hogy fordul-e már a kocka: sikerül-e vagy sem…

Hát sikerült! Szerencséje volt! Szerencséje volt, de persze ügyesség is kellett a dologhoz. Értett a szakmájához – ez azonban nem elég a sikerhez. Szerencse is kell hozzá. És neki volt! Egyetlen sikerült diagnózis, néhány hálás nőpáciens – gazdag, előkelő társadalmi pozícióban lévő nő –, és máris híre terjedt. “Meg kellene próbálkoznod Armstronggal… *nagyon* fiatal ember… de *rendkívül* ügyes… Pam *évekig* járkált mindenféle orvoshoz, ez meg azonnal rátapintott, mi a baja!” A lavina elindult.

És dr. Armstrong ma már vitán felül beérkezett ember. Napjai teljesen le vannak foglalva. Alig van szabad ideje. Így aztán ezen az augusztusi délelőttön örült, hogy otthagyhatta Londont, és néhány napot egy szigeten

tölthet a devonshire-i partok közelében. Nem mintha kimondottan üdülésről lenne szó. A levél, amit kapott, elég homályosan volt megfogalmazva, a hozzá mellékelt csekk azonban világosan beszélt. Káprázatos tiszteletdíj. Ezeket a Lackyékat nyilván felveti a pénz. Úgy látszik, valami kis baj van, a férjet nyugtalanítja a felesége állapota, és szeretne orvosi véleményt kapni róla, anélkül hogy az asszonyt felizgatná. Az asszony hallani se akar orvosról. Az idegei…

Ó, azok az idegek! Az orvos felhúzta a szemöldökét. A nők meg az idegeik! De hát végeredményben üzleti szempontból éppen ez a jó. Azoknak a nőknek, akik orvosi tanácsért fordulnak hozzá, többnyire semmi bajuk az idegeikkel, csak unatkoznak, de nem köszönnék meg, ha őszintén megmondaná nekik az igazságot! És rendszerint ki lehet találni valamit.

– Egy kis rendellenesség észlelhető a (itt valami hosszú szó következik) körül, no nem, semmi komoly… de azért rendbe kell hozni. Egyszerű kis kezeléssel.

Nos, ha már itt tartunk, az orvostudomány jórészt ráolvasás. S neki jó fellépése van: reményt és hitet tud kelteni a betegekben.

Szerencse, hogy sikerült idejében összeszednie magát az után az ügy után, tíz… azazhogy tizenöt évvel ezelőtt. Nagyon kényes ügy volt! Már az idegösszeroppanás határán járt. Az ijedtség térítette észhez. Végképp felhagyott az ivással. Mindenesetre nagyon kényes ügy volt, a teremtésit…

Egy hatalmas Dalmain sportkocsi húzott el mellette, nyolcvanmérföldes óránkénti sebességgel, éktelen, fülsiketítő dudálással. Dr. Armstrong majdnem belehajtott az út menti sövénybe. Már megint egy őrült fiatalember, aki maximális sebességgel száguldozik az országutakon. Dr. Armstrong ki nem állhatta a fajtáját. Most is csak hajszálon múlt, hogy megúszta. Fene a nyavalyás tacskójába!

7

Tony Marston szélvészként süvöltött be Mere-be, s közben dühösen morfondírozott: “Borzasztó, mennyi kocsi vánszorog az országutakon! Minduntalan feltartóztatják az embert. Ráadásul az országút kellős közepén hajtanak! Hiába, Angliában nincs jövője az autózásnak, nem úgy, mint Franciaországban. Ott *igazán* rákapcsolhat az ember…”

Megálljon egy pohár italra vagy hajtson tovább? Van ideje bőven! Már csak alig száz mérföld. Egy pohár gin meg egy üveg gyömbérsör igazán nem fog ártani. Pokoli a hőség!

Biztosan egészen kellemesen fog szórakozni azon a szigeten – ha tovább is ilyen marad az idő. Csak azt szerette volna tudni, *kik* azok a Lackyék. Valószínűleg gazdagok, felveti őket a pénz. Badger nagyszerűen ki tudja szimatolni az ilyen alakokat. Persze kénytelen is szegény fiú, mikor neki magának egy büdös vasa sincs…

Remélhetőleg van bőven italuk. Ámbár az efféle alakoknál, akik maguk szerezték, amijük van, és nem születtek gazdagnak, sose lehet tudni. Kár, hogy az a mendemonda, miszerint Gabrielle Turl vásárolta meg a Néger-szigetet, nem igaz. Szívesen megismerkedett volna a filmsztár körül nyüzsgő népséggel.

No de sebaj, biztos lesz azért egypár lány a szigeten…

Kijött a fogadóból, kinyújtóztatta tagjait, ásított egyet, fölnézett a kék égre, aztán beült a Dalmainba.

Néhány fiatal nő megbámulta: közel százkilencven centi magas volt, termete arányos, haja hullámos, arca napbarnított, szeme feltűnően kék.

Kinyomta a kuplungot, a motor felbőgött. Végigrobogott a szűk utcán. Az öregek meg az utcakölykök rémülten menekültek az útjából. Az utóbbiak áhítattal néztek a kocsi után.

Anthony Marston folytatta diadalútját.

8

Mr. Blore Plymouthból jött a személyvonaton. A vonat minden állomáson megállt. A fülkében rajta kívül csak egyetlen utas ült, egy öreg, vizenyős tekintetű ember, tengerész lehetett valamikor. Most éppen szunyókált.

Mr. Blore gondosan jegyezgetett valamit egy kis noteszbe.

– Hát itt az egész társaság – dünnyögte magában. – Emily Brent, Vera Claythorne, dr. Armstrong, Anthony Marston, az öreg Wargrave bíró, Philip Lombard és Macarthur tábornok, a Szent Mihály- és Szent György-kereszt, valamint a háborús érdemrend tulajdonosa. Végül az inas meg a felesége: Mr. és Mrs. Rogers.

Becsukta a noteszt, és visszatette a zsebébe. A szemközti sarokban szunyókáló bácsira pillantott.

– Beszívott egy kicsit – állapította meg szakértő módjára.

Még egyszer alaposan, lelkiismeretesen átgondolt mindent.

– Nyilván nem lesz nehéz munka – morfondírozott. – Nem is értem, hogy sikerült kifognom. Remélem, a külsőm kifogástalan.

Fölállt, és alaposan megnézte magát az ablaküvegben. Kicsit katonás, bajszos arc nézett vissza rá. Meglehetősen kifejezéstelen volt. Szürke szemei elég közel ültek egymáshoz.

"Kiadhatnám magam esetleg őrnagynak – mondta magában Mr. Blore. – Fenét, szó se lehet róla. Elfeledkeztem arról az öreg katonáról. Azonnal rájönne a csalásra."

"Dél-Afrikával viszont nyugodtan előállhatok – folytatta Mr. Blore. – Dél-Afrikához egyiküknek sincs semmi köze, én meg nemrég olvastam azt az útleírást, egész jól el tudok beszélgetni róla."

A gyarmatosoknak szerencsére sokféle fajtája van. Mr. Blore úgy érezte, hogy mind jómódú dél-afrikai, minden kockázat nélkül szerepelhet akármilyen társaságban.

A Néger-sziget. Még gyerekkorából emlékezett a Néger-szigetre… Sirályok lakta, büdös szikla – körülbelül egymérföldnyire a parttól. Azért nevezték el így, mert emberi koponyához – egy negroid ajkú ember koponyájához – hasonlít.

Furcsa ötlet egy ilyen sziklára költözni, és házat építeni rajta! Rossz időben pokoli lehet! De hát a milliomosok közismerten hóbortosak!

Az öreg fölébredt a sarokban, és megszólalt:

– A tengeren sose tudhatja az ember… soha!

– Úgy van. Csakugyan nem tudhatja – mondta megnyugtató hangon Blore.

Az öreg kettőt csuklott, aztán panaszosan így szólt:

– Vihar lesz.

– Dehogy lesz, cimbora, gyönyörű idő van – mondta Mr. Blore.

Az öreg dühbe gurult:

– Igenis vihar lesz! Érzem a *szagát*!

– Lehet, hogy magának van igaza – mondta engedékenyen Mr. Blore.

A vonat megállt valami állomáson, és az öreg tántorogva föltápászkodott.

– Itt kell leszállnom. – Ügyetlenül megpróbálta kinyitni a tolóajtót. Mr. Blore segített neki.

Az öreg megállt az ajtónyílásban. Ünnepélyes mozdulattal fölemelte kezét, vizenyős szeme hunyorgott.

– Vigyázzatok és imádkozzatok! – mondta. – Vigyázzatok és imádkozzatok! Közel az ítélet napja!

Az ajtóból lepottyant a peronra. Fektéből fölnézett Mr. Blore-ra, és nagyon méltóságteljesen azt mondta:

– *Magához* beszélek, fiatalember. Nagyon közel az ítélet napja.

Mr. Blore visszaült a helyére. "Sokkal közelebb van az ítélet napjához ő, mint én!" – gondolta.

Ebben azonban történetesen tévedett…

MÁSODIK FEJEZET

1

Az oakbridge-i vasútállomás épülete előtt egy kis csoport álldogált, néhány pillanatig tanácstalanul. Mögöttük hordárok, bőröndökkel megrakva. Az egyik hordár elkiáltotta magát:

– Jim!

Előrelépett egy taxisofőr.

– Önök igyekeznek a Néger-szigetre? – kérdezte lágy devonshire-i kiejtéssel. Négy hang mondott igent, s utána a négy ember lopva egymásra pillantott.

A sofőr – szavait Wargrave bíróhoz, a társaság legidősebb tagjához intézve – azt mondta:

– Két taxi áll a rendelkezésükre, uram. Az egyiknek azonban itt kell maradnia, amíg körülbelül öt perc múlva befut az exeteri személy, mert azzal is érkezik egy úr. Nem várná meg valamelyikük? Kényelmesebben elférnének.

Vera Claythorne titkárnői rangja tudatában azonnal megszólalt.

– Én megvárom – mondta –, amennyiben önöknek ez megfelel. – Ránézett a másik három emberre, s tekintetében és hangjában volt valami parancsoló, amit a tekintéllyel járó pozíció kölcsönöz az embernek. Mintha csak a diáklányokat osztotta volna be, hogy ki kivel teniszezzék.

Miss Brent kimérten megszólalt.

– Köszönöm.

Biccentett, és beült az egyik taxiba, amelynek az ajtaját a sofőr szélesre tárta.
Wargrave bíró beült melléje.
Lombard kapitány azt mondta:
– Én itt maradok, Miss…
– Claythorne – mondta Vera.
– Lombard vagyok. Philip Lombard.
A hordárok felrakták a bőröndöket a taxi tetejére. A kocsiban Wargrave bíró illő tartózkodással megjegyezte:
– Gyönyörű időnk van.
– Valóban – felelte Miss Brent.
Nagyon jó modorú öregúr, gondolta magában. Egyáltalán nem az a fajta, amilyennel a tengerparti panziókban találkozni szokott az ember. Mrs. vagy Miss Langdonnak láthatólag jó összeköttetései vannak…
Wargrave bíró megkérdezte:
– Ismerős errefelé?
– Cornwallban és Torquayban már voltam, Devonshire-nak ezen a részén azonban most járok először.
– Én sem jártam még errefelé – mondta a bíró.
A taxi elrobogott.
A másik taxi sofőrje megkérdezte:
– Nem parancsolnak addig is beülni, amíg várakoznak?
– Szó sincs róla – mondta ellentmondást nem tűrő hangon Vera.
Lombard kapitány elmosolyodott.
– Az a napsütötte fal sokkal csábítóbbnak látszik – mondta. – Ha ugyan nem akar inkább bemenni az állomás épületébe.
– Eszem ágában sincs. Örülök, hogy kiszállhattam végre abból a fülledt vonatból.
– Hát igen, ilyen időben csakugyan elég kényelmetlen vonaton utazni – felelte a férfi.
Vera közhellyel válaszolt.
– Remélem, tart még egy darabig. Mármint a jó idő. A nyár itt nálunk, Angliában, elég csalóka.
Lombard is meglehetősen közhelyszerű kérdést tett fel:
– Ismerős errefelé?
– Nem, itt még sose jártam. – Aztán gyorsan hozzátette, mert lelkiismeretesen nyomban tisztázni akarta helyzetét: – Még a munkaadómmal sem találkoztam.
– A munkaadójával?
– Igen. Tudniillik Mrs. Lacky titkárnője vagyok.
– Aha, értem. – A férfi modora alig észrevehetően megváltozott. Kicsit magabiztosabb és fesztelenebb lett. – Azért ez meglehetősen furcsa, nem? – kérdezte.
Vera nevetett.
– Ó, dehogy, én nem találom annak. Mrs. Lacky állandó titkárnője hirtelen megbetegedett, s táviratozott egy ügynökségnek, hogy küldjenek helyette valakit. És engem küldtek.
– Értem. És ha, tegyük fel, nem tetszik majd az állás?
Vera megint nevetett.
– Ó, hiszen csak átmenetileg vállaltam, a szünidőre. Állandó állásom van egy lányiskolában. Őszintén szólva borzasztóan izgatott vagyok a gondolatra, hogy megláthatom a Néger-szigetet. Annyi mindent írtak róla az újságok. Csakugyan olyan gyönyörű?
– Nem tudom – mondta Lombard. – Még nem láttam.
– Ne mondja! Gondolom, Lackyék borzasztóan szerethetik. Milyen emberek? Meséljen róluk!
“Kínos – gondolta Lombard. – Vajon azt hiszi, hogy én már találkoztam velük?”
Gyorsan megszólalt:
– Egy darázs mászik a karján. Ne! Ne mozduljon! – Lendületes mozdulatot tett a kezével, mintha elhessegetné. – Úgy ni! Elröpült!
– Jaj, nagyon köszönöm. Idén rengeteg a darázs.
– Igen. Valószínűleg a meleg miatt. Nem tudja véletlenül, kit várunk?
– Halvány sejtelmem sincs róla.
Fölhangzott egy közeledő vonat éles, elnyújtott füttye. Lombard megszólalt:
– Úgy látszik, már itt is a vonat.

Magas, katonás öregúr jelent meg a peron kijáratában. Ősz haja rövidre volt nyírva, s gondosan ápolt fehér bajuszt viselt.

A hordár, aki rogyadozva cipelte utána a nehéz bőröndöt, Vera és Lombard felé mutatott.

Vera állásához illően előrelépett.

– Mrs. Lacky titkárnője vagyok. Ez az autó ránk vár. – Aztán hozzátette: – Hadd mutassam be Mr. Lombardot.

Az öreg, de azért éles fakókék szemek fölmérték Lombardot. Egy pillanatra meg is jelent bennük róla alkotott véleménye – csak lett volna, aki kiolvassa.

"Jóképű fickó. De valami nincs rendben körülötte…"

Mindhárman beültek az állomás előtt várakozó taxiba. Végighajtattak a kis Oakbridge álmos utcáin, s körülbelül egy mérföldet a plymouthi országúton gurultak tovább. Aztán belevesztek a lejtős, zöld, keskeny mezei ösvények labirintusába.

Macarthur tábornok megszólalt:

– Devonshire-nak ezt a részét egyáltalán nem ismerem. Az én kis házam Kelet-Devonshire-ban van, közvetlenül Dorset határán.

Vera azt mondta:

– Igazán gyönyörű errefelé. Ezek a dombok, a vörös föld meg a buja zöld növényzet!

Philip Lombard rosszallóan megjegyezte:

– Kicsit zártnak érzem… A magam részéről jobban szeretem a sík vidéket. Ahol az ember látja, hová megy…

Macarthur tábornok ránézett:

– Maga világlátott ember, ugye?

Lombard hanyagul vállat vont.

– Hát megfordultam imitt-amott, uram.

S gondolatban hozzátette: "Most meg fogja kérdezni, hány éves vagyok, s voltam-e háborúban. Az efféle öreg fiúk mindig megkérdezik."

Macarthur tábornok azonban nem hozta szóba a világháborút.

2

Felkapaszkodtak egy meredek dombra, aztán egy lefelé haladó zegzugos ösvényen megérkeztek Sticklehavenbe. A falu mindössze néhány kunyhóból állt, s egy-két halászcsónak hevert a parti fövenyen.

Most pillantották meg először a Néger-szigetet, a lemenő nap fényében. Déli irányban emelkedett ki a tengerből.

Vera meglepődött.

– Jó messze kinn van – mondta.

Másképp képzelte el: egészen közel a parthoz, gyönyörű fehér házzal a csúcsán. Háznak azonban nyoma sem volt, csak a meredek sziklát lehetett látni. Kicsit hasonlított egy óriási néger fejhez. Volt benne valami baljóslatú. A lány megborzongott.

A Hét Csillaghoz címzett kiskocsma előtt hárman üldögéltek. A görnyedt hátú öreg bíró, az egyenes tartású Miss Brent és egy harmadik: egy tagbaszakadt, esetlen mozgású férfi, aki fölállt, és bemutatkozott.

– Gondoltam, jobb, ha megvárjuk önöket – mondta. – Egy fuvarral mindnyájan átmehetünk. Engedjék meg, hogy bemutatkozzam. Nevem Davis. Dél-afrikai vagyok. Messze Fokföldön ringott a bölcsőm. Hahaha!

Harsányan kacagott.

Wargrave bíró kifejezett rosszindulattal nézte. Látszott rajta, hogy legszívesebben "kiüríttetné a termet". Miss Emily Brent a jelek szerint még nem döntötte el, kedveli-e a gyarmatosokat.

– Nem parancsol valamelyikük egy korty italt, mielőtt behajóznánk? – kérdezte vendégszeretően Mr. Davis.

Mivel senki sem fogadta el a meghívást, Mr. Davis megfordult, és fölemelte az ujját.

– Akkor hát ne késlekedjünk. Derék házigazdánk és háziasszonyunk valószínűleg vár már bennünket – mondta.

Nem tudni, észrevette-e, hogy a társaság többi tagján furcsa feszélyezettség lesz úrrá. Mintha házigazdájuk és háziasszonyuk említése valahogy bénítólag hatott volna a vendégekre.

Egy férfi támaszkodott az egyik közeli ház falának. Amikor Davis intett, eljött a faltól, és odalépett a

társasághoz. Imbolygó járása messziről elárulta, hogy tengerjáró ember. Cserzett arca és meglehetősen kifejezéstelen fekete szeme volt. Ő is lágy devonshire-i kiejtéssel beszélt.

– Akkor hát indulhatunk a szigetre, hölgyeim és uraim? A csónak útra kész. Két úr autóval jön, Mr. Lacky azonban azt az utasítást adta, hogy ne várjunk rájuk, mert nem tudni, mikor érkeznek meg.

A társaság elindult. Kalauzuk egy keskeny kőgátra vezette ki őket. A gát mellett motorcsónak ringatózott a vízen.

– Nagyon kicsi ez a csónak – mondta Emily Brent.

A csónak gazdája meggyőződéssel kijelentette:

– De nagyon jó csónak, naccsám. Akár Plymouthig is nyugodtan elmehet vele.

Wargrave bíró élesen megjegyezte:

– Csakhogy mi sokan vagyunk.

– Kétszer ennyien is elférnének benne, uram.

Philip Lombard is megszólalt nyájas, behízelgő hangján:

– Semmi vész. Az idő remek, a tenger nyugodt.

Miss Brent kicsit habozva ugyan, de hagyta, hogy besegítsék a csónakba. A többiek követték. A társaság tagjai még nem barátkoztak egymással. Mintha valamennyiüket zavarta volna a többiek jelenléte.

Már éppen indulni akartak, amikor vezetőjük a csáklyával a kezében mozdulatlanná dermedt.

Egy autó jött lefelé a faluba vezető meredek ösvényen. Olyan elképesztően nagy, olyan páratlanul szép autó, mint valami jelenés. Egy fiatalember ült a kormánykeréknél, haja lobogott a szélben. A tündöklő alkonyfényben nem is embernek, hanem ifjú istennek, valamelyik északi saga hőszának látszott.

Megnyomta a dudát, s az öböl sziklái megsokszorozódva verték vissza a hangot.

Fantasztikus pillanat volt. Anthony Marston mintha nem is halandó ember lett volna. A jelenlevők közül később jó néhánynak eszébe jutott ez a pillanat.

3

Fred Narracott a motor mellett ült, és az járt az eszében, hogy ez bizony nagyon fura társaság. Egyáltalán nem ilyennek képzelte Mr. Lacky vendégeit. Sokkal előkelőbb emberekre számított. Kicicomázott nőkre és vitorlázáshoz öltözött férfiakra, akikről lerí, hogy nagyon gazdagok és fontos személyiségek.

Ezek itt egyáltalán nem emlékeztetnek Mr. Elmer Robson társaságára. Fred Narracott ajkára halvány mosoly ült ki, amikor eszébe jutottak a milliomos vendégei. Az aztán kedvére való társaság volt – és mennyit össze tudtak vedelni!

Ez a Mr. Lacky másfajta úriember lehet. Az is fura, gondolta Fred, hogy még nem is látta se Lackyt, se a feleségét. Még sose járt itt egyikük se. Mindent az a Mr. Morris intéz és fizet. A kapott utasítások mindig világosak, fizetni is pontosan fizet, de azért valahogy mégis fura az egész. Az újságok azt írták, hogy valami rejtély van Mr. Lacky körül. Fred Narracott tökéletesen igazat adott nekik.

Talán *mégis* Miss Gabrielle Turl vásárolta meg a szigetet. De rögtön el is utasította ezt a feltevést, amikor alaposabban szemügyre vette utasait. Szó sincs róla: egyikük se fest úgy, mint akinek bármi köze lehetne egy filmsztárhoz.

Tárgyilagosan fölbecsülte valamennyiüket.

Egy vénkisasszony – a besavanyodott fajtából –, az ilyeneket elég jól ismerte. Le merné fogadni, hogy kiállhatatlan. Egy katonás öregúr – látszik rajta, hogy valóban katona volt. Egy csinos fiatal hölgy – de csak olyan hétköznapi értelemben az, egyáltalán nem igéző, nem érzik rajta Hollywood. Az a nagydarab, jókedvű alak, az egyáltalán nem is úriember. Valami kereskedőféle, aki visszavonult az üzlettől, egész biztos az, gondolta Fred Narracott. Az a másik úr meg, az a sovány, eleven szemű, kiéhezettnek látszó úriember kimondottan fura egy alak. Az bizony. Alig képzelhető el róla, hogy valami köze lehetne a filmvilághoz.

Nem, a csónakban csak egyetlen utas van, akiről ilyesmi elképzelhető. A legutolsó úr az, aki autóval érkezett (méghozzá milyen autóval! Ilyen kocsit még sose láttak Sticklehavenben. Egy ilyen kocsi nyilván sok száz fontba kerül). Az igazi. Született gazdag. Ha az egész társaság olyan volna, mint ő… akkor értené…

Fura ügy, ha jobban meggondolja az ember… az egész dolog fura… nagyon fura…

4

A csónak tajtékot verve megkerülte a sziklát. Végre feltűnt a ház. A sziget déli oldala egészen másként festett. Lankásan lejtett a tenger felé. Dél felé nézett a ház is: alacsony, kocka alakú, modern épület volt, körös-körül ablakokkal, hogy mindenfelől beáradjon a világosság.

Gyönyörű ház volt – mindenben megfelelt a várakozásuknak.

Fred Narracott kikapcsolta a motort, s a sziklák közt csöndesen besiklottak egy kis természetes öbölbe.

Philip Lombard harsányan megjegyezte.

– Viharban nehéz lehet itt partra szállni.

– Ha délkeleti szél fúj, egyáltalán nem is lehet partra szállni a Néger-szigeten – felelte derűsen Fred Narracott. – Néha egy álló hétig, sőt tovább is el van vágva a világtól.

"Nehéz lehet az élelmezés – gondolta Vera Claythorne. – Ez a legnehezebb egy szigeten. Általában nagyon nehéz lehet itt háztartást vezetni."

A csónak csikordulva nekifarolt a szikláknak. Fred Narracott kiugrott, és Lombarddal együtt segített kiszállni a többieknek. Narracott gyorsan hozzákötötte a csónakot egy sziklába erősített gyűrűhöz. Aztán a társaság élén elindult fölfelé a sziklába vágott lépcsőkön.

– Ejha! Gyönyörű hely – mondta Macarthur tábornok.

De ugyanakkor kényelmetlen érzés töltötte el. Fenemód fura egy hely.

Mikor a társaság fölért a lépcső tetejére, és kijutott egy teraszra, mindjárt valamennyien jobb kedvre derültek. A ház kapuja tárva-nyitva volt, s a küszöbön egy kifogástalanul öltözött inas várta őket, méltóságteljes magatartásában volt valami megnyugtató. Meg aztán maga a ház is csakugyan szemrevaló volt, s a teraszról csodálatos kilátás nyílt.

Az inas előrelépett, és könnyedén meghajolt. Magas, sovány férfi volt, ősz hajú, tekintélyes külsejű.

– Erre parancsoljanak, kérem – mondta.

A tágas hallban már ott várták őket az italok. Egész csomó üveg sorakozott egymás mellett. Anthony Marston kicsit jobb kedvre derült. Éppen az járt az eszében, hogy nagyon különös társaságba keveredett. Egy sincs köztük *magafajta*! Mi juthatott eszébe a jó öreg Badger-nek, hogy ide csalta? Az italok mindenesetre rendben voltak. Jég is volt bőven.

Mit fecseg az inas?

– Mr. Lacky… sajnálatos akadályok jöttek közbe… csak holnap érkezik meg. Az utasításokat megkapta… bármit óhajtanak… meg akarják tekinteni a szobájukat?... Vacsora nyolckor…

5

Verát Mrs. Rogers vezette föl az emeletre. Az asszony a folyosó végén kitárt egy ajtót, és Vera egy gyönyörű hálószobába lépett be. A szoba egyik hatalmas ablaka a tengerre nyílt, a másik meg kelet felé nézett. Vera önkéntelenül fölkiáltott elragadtatásában.

Mrs. Rogers megszólalt:

– Remélem, megfelel, kisasszony.

Vera körülnézett. Poggyászát már fel is hozták, ki is csomagolták. A szoba egyik oldalán nyitva állt a halványkék csempés fürdőszobába vezető ajtó.

– Igen, úgy látom, tökéletesen – felelte élénken.

– Csöngessen, ha parancsol valamit, kisasszony.

Mrs. Rogersnek színtelen, monoton hangja volt. Vera kíváncsian szemügyre vette. Milyen sápadt, élettelen nőszemély, akár egy kísértet! Hátrasimított hajával, fekete ruhájában határozottan tiszteletre méltó jelenség. Szeme furcsán csillog, s folyton ide-oda rebben a tekintete.

"Mintha a saját árnyékától is félne" – gondolta Vera.

Igen, fél is!

Az asszonyon látszott, hogy iszonyúan retteg valamitől…

Vera hátán végigfutott a hideg. Mi a csudától fél ez az asszony?

Nyájasan megszólalt:

– Én vagyok Mrs. Lacky új titkárnője. Biztos tudja.

– Nem, kisasszony, nem tudok semmit – mondta Mrs. Rogers. – Csak egy névsort kaptam a hölgyekről és urakról, meg egy jegyzéket, hogy melyik szoba kié.

– Mrs. Lacky nem beszélt rólam? – kérdezte Vera.

Mrs. Rogersnek megrebbent a szempillája.

– Még nem találkoztam Mrs. Lackyval. Mi is csak két nappal ezelőtt érkeztünk ide.

Különös emberek ezek a Lackyék, gondolta Vera. Hangosan meg azt mondta:

– Hány főből áll a személyzet?

– Csak mi ketten vagyunk, kisasszony. Én meg Rogers.

Vera összeráncolta a szemöldökét. Nyolcan vannak a házban – a házigazdával meg a ház úrnőjével együtt tízen –, s egyetlen házaspár látja el körülöttük a tennivalókat.

Mrs. Rogers folytatta:

– Jól tudok főzni. Rogers meg kitűnően ért a ház körüli dolgokhoz. Persze, nem tudtam, hogy ekkora társaság lesz.

– De azért csak boldogul valahogy, ugye? – kérdezte Vera.

– Ó, igen, kisasszony. Valahogy csak boldogulok. De remélem, ha gyakran jön össze ekkora társaság, Mrs. Lacky kisegítő személyzetet fogad fel.

– Bizonyára – mondta Vera.

Mrs. Rogers megfordult és kiment. Teljesen nesztelenül. Úgy tűnt el a szobából, mint valami árnyék.

Vera az ablakhoz lépett, és leült az előtte álló székre. Kicsit zavarban volt. Valahogy… minden olyan… furcsa… meglehetősen furcsa. Lackyék nincsenek itt, meg ez a sápadt, kísérteties Mrs. Rogers. Na és a vendégek! Igen, a vendégek is nagyon különösek. Furcsán van összeválogatva a társaság.

"Jó lett volna találkozni Lackyékkal –gondolta Vera. – Jó volna tudni, milyen emberek."

Felállt, és nyugtalanul körülsétált a szobában.

Minden tekintetben modern, tökéletes hálószoba. A csillogó parkettet szürkésfehér szőnyeg borítja… a fal pasztellszínű… a nagy tükröt villanykörték veszik körül. A kandalló párkányán nincs semmi, csak egy nagy, medve alakú márványtömb, valami modern szoborféle, beleépített órával. S a kandalló fölött csillogó krómkeretben nagy, négyszögletes pergamen: valami vers.

Odaállt a kandalló elé és elolvasta. Régi gyermekmondóka volt, még kislány korából emlékezett rá.

Tíz kicsi néger éhes lett egyszer, s vacsorázni ment,
Egyik rosszul nyelt, megfulladt, s megmaradt kilenc.
Kilenc kicsi néger későn feküdt le, s rosszat álmodott,
Egy el is aludt másnap, s nem maradt csak nyolc.
Nyolc kicsi néger sétára ment egy szép kis szigeten,
Egy ott is maradt örökre, s így lettek heten.
Hét kicsi néger tűzifát aprít, gyújtóst hasogat,
Egyik magát vágta ketté, s már csak hat maradt.
Hat kicsi néger játszadozik a kaptárok között,
Egyet megcsíp egy kis méh, és nem marad, csak öt.
Öt kicsi néger tanulgatja a törvény betűjét,
Egyik bíró lesz a végén, s nem marad, csak négy.
Négy kicsi néger tengerre száll, és egy piros lazac
Egyet lépre csal, bekapja, s csak három marad.
Három kicsi néger állatkertben jár, egy nagy medve jő,
Egyet keblére ölel, és így marad kettő.
Két kicsi néger kiül a napra s sütkérezni kezd.
Egyik pecsenyévé sül, és nem marad, csak egy.
Egy kicsi néger magára hagyva, árván ténfereg
Felköti magát, és vége is, mert többen nincsenek.

Vera elmosolyodott. Hát persze! Hiszen a Néger-szigeten vannak!

Megint leült a tengerre néző ablak elé.

Milyen végtelen a tenger! Innen nem lehet látni a szárazföldet, csak a lemenő nap fényében fodrozódó hatalmas kék víztömeget.

A tenger… most olyan békés… néha meg milyen kegyetlen… A tenger, amely lehúzza a mélybe az embert. És megfullad… megfulladt… tengerbe fúlt… megfulladt, megfulladt, megfulladt…

Nem! Nem akar emlékezni rá… nem akar rágondolni!

Rég volt…

6

Dr. Armstrong éppen akkor érkezett a Néger-szigetre, amikor a nap a tengerbe hanyatlott. Átkelés közben elbeszélgetett a csónakossal – odavalósi ember volt. Szeretett volna valamit megtudni a Néger-sziget tulajdonosairól, de Narracott, a csónakos, a jelek szerint furcsamód nem tudott semmiről, bár az is lehet, hogy csak nem akart beszélni.

Így aztán dr. Armstrong inkább az időjárásról meg a halászatról társalgott vele.

Fáradt volt a hosszú autózástól. Szemgolyója égett. Ha az ember nyugat felé hajt, állandóan a szemébe süt a nap.

Igen, nagyon fáradt volt. A tenger és a tökéletes nyugalom: erre van szüksége. Tulajdonképpen már rég szeretett volna hosszabb szabadságra menni. De nem engedhette meg magának. Anyagilag persze megengedhette volna magának, de azt nem, hogy megszakítsa munkáját. Manapság hamar ejtik az embert. Most, hogy már beérkezett, kénytelen agyondolgozni magát.

"Ma este mindenesetre megpróbálom elhitetni magammal – gondolta –, hogy nem megyek vissza… hogy végeztem Londonnal, a Harley Streettel meg minden egyébbel."

Egy sziget körül mindig van valami varázslatos: már maga a "sziget" szó is fölkelti az ember fantáziáját. Elveszítjük a kapcsolatot a külvilággal: egy sziget külön világ. S lehet, hogy ebből a világból nincs is visszatérés?

"Magam mögött hagyom a szürke hétköznapokat" – gondolta.

S csöndesen mosolyogva terveket kezdett szövögetni, fantasztikus terveket a jövőre. Még akkor is mosolygott, amikor felkapaszkodott a sziklába vágott lépcsőfokokon.

A teraszon egy öregúr üldögélt egy karosszékben. Valahogy ismerősnek tűnt dr. Armstrongnak. Hol látta ezt a békaszerű arcot, ezt a teknősbékára emlékeztető nyakat, ezt a görnyedt tartást – meg ezeket a fakó, de ravasz kis szemeket? Hát persze: az öreg Wargrave! Egyszer tanúként állt előtte. Mindig úgy látszott, mintha szunyókálna, de ha valamilyen jogi kérdésre került a sor, olyan éber lett, hogy nem is lehetett volna éberebb. Nagy befolyása volt az esküdtekre: állítólag tetszése szerint tudta irányítani őket. Néhány esetben szinte hihetetlennek látszó ítéletet sikerült hozatnia velük. Sokan azt állították, hogy könyörtelen bíró.

Furcsa, hogy itt találkozik vele… itt, távol a világtól.

7

Wargrave bíró meg azt gondolta:

"Armstrong? Emlékszem rá, ahogy ott állt a tanúk padjában. Nagyon pontosan és óvatosan fejezte ki magát. Az orvosok mind istenverte hülyék. S az egész bandából a Harley Street-iek a leghülyébbek." S kajánul gondolt vissza arra a beszélgetésre, amelyet nemrégiben folytatott éppen a Harley Streeten egy mézesmázos alakkal.

Hangosan meg azt dörmögte

– Ha inni óhajt, fáradjon a hallba.

– Előbb üdvözölnöm illenék a házigazdát meg a háziasszonyt – mondta dr. Armstrong.

Wargrave bíró ismét lehunyta a szemét – határozottan úgy festett, mint valami hüllő –, és azt mondta:

– Nemigen lesz módjában.

Dr. Armstrong meghökkent.

– Miért?

– Se házigazda, se háziasszony – mondta a bíró. – Nagyon különös ez az egész. Egyszerűen nem értem.

Dr. Armstrong elképedve meredt rá egy darabig. Már azt hitte, hogy az öregúr elaludt, amikor Wargrave hirtelen megszólalt:

– Ismeri Constance Culmingtont?

– Hm… nem. Sajnos, nem.

– Nem is lényeges – mondta a bíró. – Nagyon különös nőszemély… és jóformán olvashatatlan az írása. Éppen azon tűnődtem, nem rossz helyre jöttem-e.

Dr. Armstrong értetlenül megrázta a fejét, és bement a házba.

Wargrave bíró meg tovább tűnődött Constance Culmingtonon. Megbízhatatlan, mint minden nő.

Aztán a házban levő két nőre terelődtek a gondolatai, a szófukar vénkisasszonyra meg a lányra. Ki nem állhatta a lányt: hidegvérű kis perszóna. Ha Rogersnét is számítjuk, három nő van a házban. Furcsa teremtés, mintha iszonyúan félne valamitől. Különben tisztes házaspár, értik a dolgukat.

Rogers éppen abban a pillanatban lépett ki a teraszra. A bíró megkérdezte:

– Nem tudja véletlenül, ide várjuk Lady Constance Culmingtont is?

Rogers rábámult.

– Nem, uram, legalábbis tudtommal nem.

A bíró felhúzta a szemöldökét. De csak magában dörmögött valamit.

"A Néger-szigeten vagyunk, igaz? – gondolta magában. – Csoda volna, ha valami sötét dolog készülne itt?"

8

Anthony Marston a kádban ült. Kéjesen élvezte a gőzölgő vizet. Tagjai meggémberedtek a hosszú autózástól. Az ő fejében nem sok gondolat fordult meg. Anthony az ösztönök és a tettek embere volt.

"Úgy látszik, muszáj végigszenvednem" – gondolta, aztán nem gondolt semmire.

Forró, gőzölgő víz… minden tagja fáradt… mindjárt megborotválkozik… iszik egy koktélt… megvacsorázik.

És aztán…?

9

Mr. Blore a nyakkendőjét kötötte. Nem nagyon értett az ilyesmihez.

Vajon kifogástalan a külseje? Remélhetőleg igen.

A társaság egyik tagja se volt valami barátságos hozzá… milyen furcsa pillantásokat vetnek egymásra – mintha *tudnák*...

Nos, ő megteszi a magáét.

Nem akar kontármunkát végezni…

Fölnézett a kandalló fölött függő bekeretezett gyermekmondókára.

Szellemes ötlet!

"Még gyermekkoromból emlékszem erre a szigetre – gondolta. – Sose hittem volna, hogy egyszer majd ilyen feladatot kell megoldanom, éppen itt. Talán jó is, hogy az ember nem lát a jövőbe."

10

MacArthur tábornok komor gondolatokba merült.

A fene belé, átkozottul fura ez az egész! Nem, egészen másra számított…

Legszívesebben meglépne valamilyen ürüggyel… itt hagyná az egészet…

Csakhogy a motorcsónak visszatért a szárazföldre…

Kénytelen maradni.

Az a Lombard nevű fickó fura egy alak. Nem becsületes ember. Esküdni merne rá, hogy nem becsületes.

11

Amikor megszólalt a gong, Philip Lombard kilépett a szobájából, és megállt a lépcső tetején. Puhán, nesztelenül mozgott, mint a párduc. Általában volt benne valami párducszerű. Szemre tetszetős – de ragadozó.

Elmosolyodott.

Szóval egy hét?

Ki fogja élvezni ezt a hetet.

12

Emily Brent fekete selyemruhát vett fel a vacsorához, s a Bibliát olvasgatta a hálószobájában.

Olvasás közben mozgott az ajka.

“Besüllyedtek a pogányok a verembe, amelyet ástak; a hálóban, amelyet elrejtettek, megakadt a lábok. Megismertetett az Úr, ítéletet hozott; a gonoszt annak keze munkájával ejtette el. A gonoszok pokolba jutnak.”

Összeszorította az ajkát. Becsukta a Bibliát.
Fölállt, egy füstkvarc brosst tűzött a ruhájára, és lement vacsorázni.

HARMADIK FEJEZET

1

A vacsora véget ért.
Az étel jó volt, a bor kitűnő. Rogers kifogástalanul szolgált fel.
Mindnyájan jobb hangulatban voltak. Kevésbé feszélyezetten, közvetlenebb hangon társalogtak.
Wargrave bíró megenyhült a kitűnő portóitól, csípősen élcelődött, dr. Armstrong és Tony Marston meg hallgatta. Miss Brent Macarthur tábornokkal csevegett, felfedezték, hogy van néhány közös ismerősük. Vera Claythorne Dél-Afrikával kapcsolatban tett fel intelligens kérdéseket Mr. Davisnek. Mr. Davis folyékonyan beszélt a témáról. Lombard őket hallgatta. Néha hirtelen fölfigyelt, szeme összeszűkült. Néha meg körülnézett, és figyelmesen tanulmányozni kezdte a többieket is az asztal körül.
Egyszerre csak megszólalt Anthony Marston:
– Milyen murisak ezek az izék itt, nem?
A kerek asztal közepén, kerek üvegtálon egy csomó kis porcelánfigura állt.
– Négerek – mondta Tony. – Néger-sziget. Valószínűleg ez adta az ötletet.
Vera előrehajolt.
– Nézzük csak, hány van? Tíz!
Vera felkiáltott.
– Jaj de mókás! Valószínűleg az a tíz kicsi néger a gyermekmondókából. Az én szobámban ott lóg a vers a kandalló fölött bekeretezve.
– Az enyémben is – mondta Lombard.
– Az enyémben is.
– Az enyémben is.
Valamennyien megismételték.
– Hát nem mulatságos ötlet? – mondta Vera.
– Meglehetősen gyerekes – dörmögte Wargrave bíró, és töltött magának a portóiból.
Emily Brent ránézett Vera Claythorne-ra. Vera Claythorne meg Miss Brentre. A két nő fölállt.
A társalgóban nyitva voltak a teraszra néző franciaablakok, behallatszott a szikláknak csapódó tenger mormolása.
– Milyen kedves hang – mondta Emily Brent.
– Ki nem állhatom – mondta élesen Vera.
Miss Brent meglepődve nézett rá. Vera elpirult. Aztán megint megszólalt, de most már nyugodtabban.
– Azt hiszem, viharos időben nem lehet valami kellemes itt lakni.
Emily Brent igazat adott neki.
– Biztos vagyok benne, hogy télire bezárják a házat – mondta. – Nem hiszem, hogy akadna cseléd, aki hajlandó lenne itt maradni.
– Azt hiszem, egyáltalában nehéz lehet ide cselédet szerezni – mondta halkan Vera.
– Mrs. Langdonnak szerencséje volt, hogy ezt a két embert is sikerült leszerződtetnie – mondta Emily Brent. – Az asszony nagyszerűen főz.
“Érdekes, mennyire nem tudják megjegyezni a neveket az öregek” – gondolta Vera.
– Igen, Mrs. Lackynak valóban szerencséje volt – mondta.
Emily Brent közben elővette a retiküljéből megkezdett kötését. Éppen bele akart bökni a szembe, amikor hirtelen megállt kezében a tű.
– Lacky? – kérdezte élesen. – Lackyt mondott?
– Igen.

Emily Brent határozott hangon kijelentette:

– Soha életemben nem találkoztam senkivel, akit Lackynak hívtak volna.

Vera nagyot nézett.

– De hát egészen biztos, hogy…

Nem fejezhette be a mondatot. Nyílt az ajtó, és a férfiak is átjöttek az ebédlőből. Nyomukban Rogers lépett a szobába, a feketét hozta be tálcán.

A bíró leült Emily Brent mellé. Armstrong Verához lépett. Tony Marston a nyitott franciaablakhoz sétált. Blore naiv csodálkozással egy sárgaréz szobrocskát kezdett tanulmányozni: azon kezdett tűnődni, hogy a szobor bizarr, szögletes vonalai csakugyan női alakot akarnak-e ábrázolni. Macarthur tábornok a kandallónak támaszkodott. Kis fehér bajszát húzogatta. Fenemód kitűnő volt a vacsora. Jókedve kerekedett. Lombard a *Punch* egyik számát lapozgatta; a fal mellett álló asztalon hevert egy csomó más újsággal együtt.

Rogers körbejárt a tálcával. A kávé is kitűnő volt: valóban fekete és forró.

Az egész társaság nagyszerűen megvacsorázott. Elégedettek voltak önmagukkal és az élettel. Az óra kilenc óra húsz percet mutatott. Csönd volt – a jóllakottság kellemes csöndje.

Ebbe a csöndbe tört be a Hang. Váratlanul, könyörtelenül, élesen…

– Hölgyeim és uraim! Csendet kérek!

Mindnyájan meghökkentek. Egymásra néztek, körülhordozták tekintetüket a falakon. Ki beszél?

A Hang folytatta – csengő, tisztán érthető hang volt:

– A következő vádakat emeljük önök ellen:

– Edward George Armstrong okozta Louisa Mary Clees 1925. március 14-én bekövetkezett halálát.

– Emily Caroline Brent a felelős Beatrice Taylor 1931. november 5-én bekövetkezett haláláért.

– William Henry Blore idézte elő 1928. október 10-én James Stephen Landor halálát.

– Vera Elizabeth Claythorne ölte meg 1935. augusztus 11-én Cyril Ogilvie Hamiltont.

– Philip Lombard a bűnös abban, hogy 1932 februárjában egy kelet-afrikai törzs huszonegy tagja elpusztult.

– John Gordon Macarthur 1917. január 14-én előre megfontolt szándékkal halálba küldte felesége szeretőjét, Arthur Richmondot.

– Anthony James Marston a vétkes abban, hogy tavaly november 14-én John és Lucy Combes meghalt.

– Thomas Rogers és Ethel Rogers idézte elő 1929. május 6-án Jennifer Brady halálát.

– Lawrence John Wargrave a vétkes abban, hogy 1930. június 10-én meghalt Edward Steton.

– Vádlottak, fel tudnak-e hozni valamit a mentségükre?

2

A Hang elnémult.

Egy pillanatig dermedt csend volt, aztán csörömpölve összetört valami! Rogers ejtette le a tálcát, amelyen a kávét hozta be!

Ugyanabban a pillanatban sikoly és tompa puffanás hallatszott valahonnan.

Lombard mozdult meg elsőnek. Az ajtóhoz ugrott, és felrántotta. Mrs. Rogers feküdt az ajtó előtt, mint egy rongycsomó.

Lombard visszaszólt:

– Marston!

Anthony azonnal ugrott is segíteni. Fölemelték az asszonyt, és becipelték a társalgóba.

Dr. Armstrong keresztülsietett a szobán. Segített lefektetni a nőt a díványra, aztán föléje hajolt. Nemsokára megszólalt:

– Semmi az egész. Csak elájult. Hamarosan magához tér.

Lombard odaszólt Rogersnek.

– Hozzon egy kis konyakot!

Rogers halálsápadt volt, a keze remegett.

– Igenis, uram – suttogta, és kisurrant a szobából.

Vera felkiáltott:

– *Ki beszélt?* És honnan? Úgy hallatszott… úgy hallatszott, mintha…

Macarthur tábornok tajtékozva kitört:

– Mi történik itt? Micsoda otromba tréfa volt ez?

Remegett a keze. Válla megroskadt. Mintha hirtelen tíz évet öregedett volna.

Blore az arcát törölgette egy zsebkendővel.

Csak Wargrave bíró és Miss Brent látszott aránylag nyugodtnak. Emily Brent emelt fővel, mereven ült. Kétoldalt egy-egy piros folt jelent meg az arcán. A bíró szokott pózában, fejét a válla közé húzva ült. Óvatosan vakargatta a fülét. Csak a szeme mozgott, zavart, de élénk, fürkésző pillantása körbejárt a szobában.

Megint Lombard lépett akcióba. Mivel az eszméletlen asszonnyal Armstrong foglalatoskodott, átvette a kezdeményezést.

Azt mondta:

– Az a hang? Úgy hallatszott, mintha itt szólt volna a szobában.

Vera felkiáltott:

– De ki volt az? Kicsoda? Közülünk senki!

Lombard tekintete – akárcsak a bíróé – lassan körüljárt a szobában, s egy pillanatra megállapodott a nyitott franciaablakon. Aztán határozottan megrázta a fejét. Hirtelen felcsillant a szeme. Gyorsan odalépett ahhoz az ajtóhoz, amelyik a kandalló mellett nyílt a szomszéd szobába.

Gyors mozdulattal megfogta a kilincset, és felrántotta az ajtót. Belépett, és rögtön elégedetten fel is kiáltott.

– Aha! Megvan!

A többiek utánacsődültek. Csak Miss Brent ült továbbra is mereven a székén.

A másik szobában egy asztal volt a társalgó fala mellé húzva. Az asztalon gramofon állt, divatjamúlt, hatalmas tölcséres gramofon. A tölcsér szája a fal felé volt fordítva. Lombard félretolta, és rámutatott a falba fúrt kis lyukakra. Alig lehetett észrevenni őket.

Aztán megigazította a gramofont, rátette a tűt a lemezre, és rögtön újból felhangzott: – *A következő vádakat emeljük önök ellen…*

Vera felsikoltott:

– Kapcsolja ki! Kapcsolja ki! Borzasztó!

Lombard engedelmeskedett.

Dr. Armstrong megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Azt hiszem, valami gyalázatos, kegyetlen, otromba tréfáról van szó.

Wargrave bíró halkan, de érthetően dörmögte:

– Szóval maga szerint ez csak tréfa?

Az orvos rámeredt.

– Mi más lehetne?

A bíró lassan végigsimította a felső ajkát.

Azt mondta:

– Pillanatnyilag nem szándékozom véleményt nyilvánítani.

Anthony Marston közbeszólt:

– Ide figyeljenek! Valamiről megfeledkeztünk! Ki a fene húzta fel és indította el ezt a vacakot?

– Úgy van, ezt ki kell derítenünk – dörmögte Wargrave.

Azzal visszament a társalgóba. A többiek utána.

Rogers éppen akkor lépett be egy pohár konyakkal. Miss Brentet a nyöszörgő Mrs. Rogers fölé hajolva találták.

Rogers ügyesen befurakodott a két nő közé.

– Ha megengedi, asszonyom, majd én beszélek vele. Ethel… Ethel… Semmi baj. Semmi baj, hallod? Szedd össze magad!

Mrs. Rogers zihálva lélegzett. Szeme tágra nyílt, rémült tekintete újra meg újra körbejárt a körülötte állók arcán. Rogers tovább unszolta:

– Szedd már össze magad, Ethel!

Dr. Armstrong meg akarta nyugtatni az asszonyt.

– Mindjárt jobban lesz, Mrs. Rogers – mondta. – Csak megszédült egy kicsit.

– Elájultam, uram? – kérdezte az asszony.

– Igen.

– Az a hang volt az oka… az az iszonyú hang… *mintha ítéletet hirdettek volna.*

Megint elzöldült az arca, szemhéja remegett.

Dr. Armstrong erélyesen megszólalt:

– Hol az a konyak?

Rogers letette az asztalkára. Valaki odaadta az orvosnak, s Armstrong a ziháló nő fölé hajolt vele.

– Igya meg ezt, Mrs. Rogers.

Az asszony kicsit fulladozva és zihálva megitta. Az alkoholtól jobban lett. Arcába megint visszatért az élet.

– Már jól is vagyok – mondta. – Csak megszédültem… attól a hangtól.

Rogers gyorsan megszólalt:

– Hát persze. Én magam is megszédültem. Egyszerűen kiesett a kezemből a tálca. Átkozott hazugság volt az egész! Csak azt szeretném tudni…

Elakadt a szava. Csak egy köhintés hallatszott, egyetlen száraz kis köhintés, de olyan hatása volt, hogy Rogers a mondat közepén elhallgatott. Rámeredt Wargrave bíróra, aki még egyet köhintett. Aztán így szólt:

– Ki tette fel azt a lemezt a gramofonra? Nem maga, Rogers?

Rogers fölkiáltott:

– Nem tudtam, mi az! Esküszöm az élő Istenre, uram, hogy nem tudtam! Ha tudtam volna, egy világért sem teszem fel!

A bíró szárazon megjegyezte:

– Ez valószínűleg igaz. De azért azt hiszem, egy kicsit alaposabban meg kéne magyaráznia a dolgot, Rogers.

Az inas megtörölte az arcát egy zsebkendővel. Aztán megfontoltan azt mondta:

– Utasítást hajtottam végre, uram.

– Kinek az utasítását?

– Mr. Lackyét.

Wargrave bíró azt mondta:

– Tisztázzuk csak alaposabban a dolgot. Tulajdonképpen mi volt Mr. Lacky utasítása?

– Hogy tegyek fel egy lemezt a gramofonra – mondta Rogers. – A lemezt keressem meg a fiókban, és a feleségem indítsa el a gramofont, amikor beviszem a társalgóba a feketét.

– Nagyon érdekes mese – dörmögte a bíró.

Rogers fölkiáltott:

– Ez az igazság, uram! Esküszöm az élő Istenre, hogy ez az igazság! Fogalmam se volt róla, mi az… nem is sejtettem. Volt rajta valami felírás, azt hittem, csak egy zeneszám.

Wargrave ránézett Lombardra.

– Csakugyan van valami felírás a lemezen?

Lombard bólintott. Hirtelen elvigyorodott, kivillantak fehér, hegyes fogai.

– De mennyire, hogy van, uram. Méghozzá az, hogy *Hattyúdal*...

3

Macarthur tábornok hirtelen kitört:

– De hát képtelenség az egész! – kiáltotta. – Egyszerűen képtelenség! Ilyen vádakat emelni! Valamit tenni kell az ügyben. Ez a Lacky nevű alak, akárki is az illető…

Emily Brent a szavába vágott. Erélyesen megjegyezte:

– Épp ez a lényeg. Hogy kicsoda?

Most a bíró vágott a szavába. Azzal a fensőbbséggel beszélt, amelyre egy bíróságon töltött hosszú élet során tett szert. Azt mondta:

– Pontosan ez az, amit nagyon alaposan meg kell vizsgálnunk. Javasolnám, hogy mindenekelőtt fektesse le a feleségét, Rogers. Aztán jöjjön vissza.

– Igenis, uram.

– Segítek, Rogers – mondta dr. Armstrong.

Mrs. Rogers a két férfira támaszkodva kitámolygott a szobából. Amikor eltűntek, Tony Marston megszólalt:

– Nem tudom, önök hogy vannak vele, uraim, de én szívesen meginnék egy pohárral.

– Én is – helyeselt Lombard.

– Megyek, és keresek valamit – mondta Tony.

Azzal kiment a szobából.

Néhány pillanat múlva már jött is vissza.

– Már ki is volt készítve egy tálcára, csak be kellett hozni.

Óvatosan letette egy asztalra a rakományt. A következő néhány perc azzal telt el, hogy az italok közt válogattak. Macarthur tábornok egy pohár erős whiskyt ivott, azt ivott a bíró is. Valamennyien szükségét érezték egy kis frissítőnek. Csak Emily Brent kért és kapott egy pohár vizet.

Dr. Armstrong visszatért a szobába.

– Semmi baja – mondta. – Adtam neki nyugtatót. Mi az, itóka? Rám fér egy pohárkával.

A férfiak közül többen is újra töltöttek maguknak. Néhány perc múlva Rogers is visszatért.

Wargrave bíró átvette az elnöklést. A szoba átalakult rögtönzött tárgyalóteremmé.

A bíró azt mondta:

– Nos, Rogers, alaposan meg kell vizsgálnunk ezt az ügyet. Kicsoda ez a Mr. Lacky?

Rogers nagy szemeket meresztett.

– Az övé ez a sziget, uram.

– Ezt tudom. Szeretném, ha azt mondaná el, mit tud *maga* erről az emberről.

Rogers a fejét rázta.

– Nincs mit mondanom, uram. Ugyanis sose láttam.

Mozgolódás támadt a szobában.

Macarthur tábornok megszólalt.

– Sose látta? Hogy érti ezt?

– Még egy hete sincs, hogy itt vagyunk, mármint a feleségem meg én. Levélben szerződtettek, egy ügynökség útján. A plymouthi Regina ügynökségen keresztül.

Blore bólintott.

– Régi cég – jelentette ki.

– Magánál van az a levél? – kérdezte Wargrave.

– Az, amelyikben szerződtettek? Nincs, uram. Eldobtam.

– Hát akkor folytassa a mesét. Szóval azt állítja, hogy levélben szerződtették.

– Igenis, uram. Pontosan megírták, mikor kell ideérkeznünk. Meg is érkeztünk. Itt minden a legnagyobb rendben volt. Bőven van élelmiszer, és minden nagyon szép. Éppen csak port kellett törölgetni meg ilyesmi.

– És utána?

– Semmi különös, uram. Utasítást kaptunk, megint csak levélben, hogy készítsük elő a szobákat, mert vendégek jönnek, aztán tegnap megint kaptam egy levelet Mr. Lackytól a délutáni postával. Azt írta, hogy ő meg Mrs. Lacky később érkeznek, mert közbejött valami, kövessünk el minden tőlünk telhetőt, és ebben a levélben volt a vacsorára, a feketére meg a gramofonlemezre vonatkozó utasítás is.

A bíró élesen közbeszólt:

– De ez a levél biztos magánál van.

– Igenis, uram, itt van nálam.

Elő is húzta a zsebéből. A bíró elvette.

– Hm – dünnyögte. – A Ritz Hotel papírján, géppel írták.

Blore villámgyors mozdulattal mellette termett.

– Megengedi, hogy belepillantsak? – kérdezte.

Azzal kikapta a levelet a bíró kezéből, és átfutotta.

– Corona márka – dörmögte. – Teljesen új, egyetlen betűje se hibás. Irodai papír, majdnem mindenütt ilyet használnak. Ebből ugyan semmit se lehet kisütni. Lehet, hogy vannak rajta ujjlenyomatok, de nem hinném.

Wargrave hirtelen érdeklődve nézett rá.

Anthony Marston odaállt Blore mögé, és a válla fölött belekukucskált a levélbe. Azt mondta:

– Elég fura keresztnevei vannak, nem? Valentine Adalbert Lacky. Alig lehet egy szuszra kimondani.

Az öreg bíró kicsit összerezzent.

– Hálás köszönet, Mr. Marston. Egy igen érdekes és sokatmondó részletre hívta fel a figyelmemet.

Végignézett a többieken, és hirtelen előrenyújtva a nyakát, mint valami dühös teknősbéka, így szólt:

– Azt hiszem, ideje, hogy összegezzük, amit tudunk. Szerintem jó volna, ha mindenki elmondaná, mit tud ennek a háznak a tulajdonosáról. – Egy kis szünetet tartott, aztán folytatta: – Mindnyájunkat ő hívott meg. Gondolom, nem ártana, ha mindegyikünk elmondaná, tulajdonképpen hogy is történt a dolog.

Rövid hallgatás után Emily Brent határozott hangon megszólalt:

– Van valami furcsa a dologban – mondta. – Én egy levelet kaptam, amelynek az aláírását nem lehet jól kiolvasni. Arra a következtetésre jutottam, hogy egy nő írta, akivel két vagy három éve egy nyaralóhelyen

találkoztam. Azt hittem, hogy az aláírás vagy Langlen, vagy Langdon. Tudniillik összeismerkedtem egy Mrs. Langdonnal is meg egy Miss Langlennel is. De az biztos, hogy soha senkivel nem találkoztam, és nem barátkoztam össze, akinek Lacky lett volna a neve.

– Önnél van az a levél, Miss Brent? – kérdezte Wargrave bíró.

– Igen, rögtön le is hozom.

Kiment, s néhány pillanat múlva már jött is vissza a levéllel.

A bíró elolvasta.

– Kezdem érteni – mondta. – És ön, Miss Claythorne?

Vera előadta, hogyan szerződtették titkárnőnek.

– Marston? – kérdezte a bíró.

– Én egy táviratot kaptam – mondta Anthony. – Egyik haveromtól. Badger Berkeleytől. Nagyon meglepődtem, tudniillik azt hittem, hogy az öregfiú elutazott Norvégiába. Azt táviratozta, hogy jöjjek ide.

Wargrave megint csak bólintott.

– Dr. Armstrong?

– Engem mint orvost hívtak ide.

– Értem. Előzőleg nem ismerte a családot?

– Nem. Egyik kollégámat említették meg a levélben.

– Hogy a valószínűség látszatát keltsék – mondta a bíró. – Igen. És, gondolom, azzal a kollégájával pillanatnyilag nem tudott kapcsolatba lépni.

– Hát… hogy is mondjam csak… valóban nem.

Lombard, aki mereven nézte Blore-t, hirtelen megszólalt:

– Ide figyeljen, eszembe jutott valami…

A bíró fölemelte a kezét.

– Egy pillanat…

– De hát én…

– Csak sorjában, Mr. Lombard. Most azokat az okokat keressük, amelyeknek az eredményeképpen ilyen szépen összegyűltünk itt ma este. Macarthur tábornok?

A tábornok a bajszát huzigálva dörmögte:

– Én levelet kaptam… ettől a Lacky nevű fickótól… megemlítette néhány régi cimborámat, akik szintén itt lesznek… meg hogy reméli, nem haragszom meg a ceremónia nélküli meghívásért. Sajnos, a levelet nem őriztem meg.

– Mr. Lombard? – kérdezte Wargrave.

Lombard agya lázasan dolgozott. Kipakoljon az igazsággal vagy sem? Döntött.

– Ugyanez az én esetem is – mondta. – Meghívtak, a levélben említést tettek néhány közös barátunkról… s bedőltem a trükknek. A levelet összetéptem.

Wargrave bíró most Mr. Blore-ra irányította figyelmét. Mutatóujjával végigsimította felső ajkát, s veszedelmesen udvarias volt a hangja.

Azt mondta:

– Nos, van egy zavaró mozzanat a dologban. Egy nyilvánvalóan testetlen hang mindnyájunkat néven nevezett, s bizonyos konkrét vádakat emelt ellenünk. Mindjárt foglalkozni fogunk ezekkel a vádakkal is. Pillanatnyilag azonban egy apróbb részlet érdekel. A felsorolt nevek közt ott volt William Henry Blore neve is. Márpedig tudtommal közülünk senkit sem hívnak Blore-nak. Ugyanakkor a Davis név *nem* szerepelt. Mi a véleménye a dologról, Mr. Davis?

Blore mogorván válaszolt:

– Úgy látszik, lelepleztek. Azt hiszem, legokosabb, ha bevallom, hogy nem Davis a nevem.

– Vagyis ön William Henry Blore?

– Igen.

– Még valamit szeretnék hozzátenni – mondta Lombard. – Ön nemcsak hogy álnéven szerepel, Mr. Blore, hanem ráadásul még azt is megfigyeltem az este folyamán, hogy kitűnően tud hazudni. Azt állítja, hogy Dél-Afrikából, a Fokföldről való. Én ismerem Dél-Afrikát és a Fokföldet, s hajlandó vagyok megesküdni rá, hogy ön soha életében nem járt Dél-Afrikában.

Minden tekintet Blore-ra irányult. Csupa dühös, bizalmatlan tekintet. Anthony Marston egy lépéssel közelebb lépett hozzá. Keze ökölbe szorult.

– Nos, maga csirkefogó? – mondta. – Ezt hogy magyarázza meg?

Blore hátravetette a fejét, és előreszegezte széles állát.

– Félreértenek, uraim – mondta. – Nálam vannak az irataim, akár meg is nézhetik. Detektív voltam. Most Plymouthban van magánnyomozó irodám. Itt is ilyen munkával bíztak meg.

– Ki bízta meg? – kérdezte Wargrave bíró.

– Ez a bizonyos Lacky. Csinos összegről szóló csekket mellékelt a költségekre, és pontosan megírta, mit kíván. Hogy vegyek részt a nála rendezett összejövetelen, s viselkedjem úgy, mintha magam is vendég volnék. Mindnyájuk nevét megkaptam. Azzal, hogy tartsam szemmel önöket.

– Miért?

– Mrs. Lacky ékszerei miatt – mondta elkeseredve Blore. – Mrs. Lacky a fenét! Most már nem is hiszem, hogy létezik ilyen nevű személy.

A bíró megint végighúzta mutatóujját az ajkán, ezúttal azonban jóváhagyólag.

– Azt hiszem, helyes a következtetése – mondta. – Valentine Adalbert Lacky! Miss Brent levelében a vezetéknév csak olvashatatlan macskakaparás ugyan, de a keresztneveket elég tisztán ki lehet venni: Victoria Ann. Amint látják, a kezdőbetűk mindkét esetben azonosak. Valentine Adalbert Lacky… Victoria Ann Lacky… azaz mind a kétszer V. A. Lacky. Vagyis ha egy kicsit megerőltetjük a fantáziánkat: VALAKI!

Vera felkiáltott:

– De hisz ez képtelenség! Őrület!

A bíró csöndesen bólintott.

– Az bizony – mondta. – Semmi kétségem felőle, hogy egy őrült hívott meg ide bennünket… Egy veszedelmes őrült, akinek alighanem gyilkos szándékai vannak.

NEGYEDIK FEJEZET

1

Egy pillanatig néma csend volt. Döbbent, zavart csend. Aztán ismét a bíró tisztán érthető, halk hangja szólalt meg:

– Ezzel el is jutottunk volna a vizsgálat következő szakaszához. Előbb azonban én is szeretném igazolni magam.

Elővett a zsebéből egy levelet, és az asztalra hajította.

– Ezt a levelet állítólag egy régi ismerősöm, Lady Constance Culmington írta. Évek óta nem találkoztam vele. Keletre utazott. De pontosan olyan homályos és zavaros a levél, hogy ő is írhatta volna, unszol, hogy jöjjek össze itt vele, és nagyon homályosan célozgat a házigazdára meg a háziasszonyra is. Amint látják, a módszer azonos. Csak azért említem meg, mert egyezik a többi bizonyítékkal, s mindebből egyetlen lényeges dolog derül ki. *Akárki csalt ide bennünket, sokat tud, illetőleg nem restellte a fáradságot, hogy sokat megtudjon rólunk.* Bárki az illető, tudja, hogy Lady Constance jó ismerősöm, sőt leveleinek stílusát is ismeri. Tud valamit dr. Armstrong kollégáiról, és arról is, hogy jelenleg hol tartózkodnak. Ismeri Mr. Marston barátjának becenevét és táviratainak stílusát. Pontosan tudja, hol nyaralt két évvel ezelőtt Miss Brent, és ott kikkel találkozott. Tud Macarthur tábornok egykori bajtársairól is.

Egy kis szünetet tartott. Aztán így folytatta:

– *Vagyis nagyon sokat tud.* És annak alapján, amit tud rólunk, bizonyos konkrét vádakat emelt ellenünk.

Tüstént bábeli hangzavar tört ki.

Macarthur tábornok ezt ordította:

– Szemenszedett hazugság! Rágalom!

Vera felsikoltott:

– Aljasság! – Lélegzet után kapkodott. – Gyalázat!

Rogers rekedten mondta:

– Hazugság… alávaló hazugság… nem csináltunk semmit… egyikünk se…

Anthony Marston ezt dörmögte:

– Csak tudnám, mi lehet a célja az átkozott bolondjának!

Wargrave bíró felemelte a kezét, a hangzavar lecsillapodott.

Aztán, szavait gondosan megválogatva, így szólt:

– Szeretném elmondani a következőket. Ismeretlen barátunk azzal vádol, hogy én gyilkoltam meg bizonyos Edward Setont. Nagyon jól emlékszem erre a Setonra. 1930 júniusában került elém, akkor tárgyaltuk az ügyét. Egy öregasszony meggyilkolásával vádolták. Nagyon ügyesen védekezett, és igen jó benyomást gyakorolt az esküdtekre. Ennek ellenére a bizonyítékok szerint vitán felül bűnös volt. A tárgyalás végén ennek megfelelően foglaltam össze az esetet, és az esküdtszék is úgy ítélt, hogy bűnös. Egyetértettem az esküdtszékkel, és kimondtam rá a halálos ítéletet. Az ítélet ellen fellebbezést nyújtottak be azzal az indoklással, hogy félrevezettem az esküdteket. A fellebbezést elutasították, s az ítéletet annak rendje és módja szerint végrehajtották. Szeretném kijelenteni mindnyájuk előtt, hogy az ügyben teljesen tiszta a lelkiismeretem. Csak a kötelességemet teljesítettem. Halálra ítéltem valakit, akiről szabályszerűen bebizonyosodott, hogy gyilkos.

Armstrong most már emlékezett. A Seton-ügy! Az ítélet nagy meglepetést keltett. A tárgyalás valamelyik napján étteremben vacsorázott, és találkozott Matthewsszal, a védővel. Matthews nagyon bizakodó volt. “Nem vitás, hogy mi lesz az esküdtszék döntése. Szinte biztosra vehető, hogy fölmentik.” S aztán hallotta az ítélethez fűzött kommentárokat is: “A bíró elfogult volt a vádlottal szemben. Megzavarta az esküdteket, és kimondták rá, hogy bűnös. Mindazonáltal teljesen törvényesen járt el. Az öreg Wargrave ismeri a paragrafusokat. Mégis az volt az ember érzése, hogy valamilyen személyes okból haragszik a fickóra.”

Mindez pillanatok alatt villant át az orvos agyán. Mielőtt még megfontolhatta volna, okos dolog-e ilyen kérdést föltennie, ösztönszerűen megkérdezte:

– Ismerte Setont? Úgy értem, hogy a tárgyalás előtt.

A félig lehunyt, hüllőszerű szemek pillantása találkozott az övével. A bíró érthető hangon, hűvösen válaszolt:

– A tárgyalás előtt azt se tudtam, hogy Seton a világon van.

Mire Armstrong azt mondta magában:

“Hazudik a fickó… tudom, hogy hazudik.”

2

Vera Claythorne hangja remegett beszéd közben.

Azt mondta:

– Szeretnék vallani. Arról a gyerekről… Cyril Hamiltonról. A nevelőnője voltam. Tilos volt túl messze kiúsznia. Egyszer, amikor éppen nem figyeltem oda, mégis kiúszott. Utánaúsztam… Nem sikerült idejében utolérnem… Rettenetes volt… De nem az én hibámból történt. A halottkém föl is mentett a vizsgálat során. És a fiú anyja… olyan jóságos volt. S ha még ő se engem hibáztatott, miért kell… miért kell ilyen szörnyűséget állítania? Nem tisztességes dolog… nem tisztességes…

Idegei felmondták a szolgálatot, s keservesen sírni kezdett.

Macarthur tábornok megveregette a vállát.

– Ugyan, ugyan, kedvesem – mondta. – Természetesen egy szó se igaz az egészből. Ez a fickó őrült. Őrült! Egy kerékkel több van neki a kelleténél! Teljesen félreérti a dolgot.

Katonásan kihúzva magát, feszes vigyázzban rikácsolta:

– Tulajdonképpen legokosabb volna válasz nélkül hagyni az egészet. Mindazonáltal kötelességemnek érzem elmondani… hogy nem igaz… egy szó sem igaz abból, amit… izé… a fiatal Arthur Richmondról mondott. Richmond tiszt volt, alattam szolgált. Kiküldtem felderítésre. Elesett. Háborúban megesik az ilyesmi. Meg kell mondanom, hogy fel vagyok háborodva… a feleségemet ért rágalom miatt. A leghűségesebb asszony volt a világon. Abszolúte erényes!

Macarthur tábornok leült. Remegő keze a bajszát rángatta. Nagy erőfeszítésébe került a szónoklat.

Lombard szólalt meg. Nevetett a szeme. Azt mondta:

– Ami a bennszülötteket illeti…

– Mi történt velük? – kérdezte Marston.

Philip Lombard elvigyorodott.

– A história teljes mértékben igaz! Cserbenhagytam őket! Életben akartam maradni. Eltévedtünk a bozótban. Én meg néhány cimborám összeszedtük, ami élelmet csak találtunk, és megléptünk.

Macarthur tábornok komoran megszólalt:

– Cserbenhagyta az embereit… hogy éhen dögöljenek?

– Attól tartok, nem éppen makulátlan úriemberhez illő dolog volt. De hát az ember legfőbb kötelessége, hogy

életben maradjon. És közismert dolog, hogy a bennszülötteket nem izgatja a halál. Nem úgy gondolkoznak vele kapcsolatban, mint mi, európaiak.

Vera fölemelte tenyerébe temetett arcát. Rámeredt Lombardra, és azt mondta:

– Hagyta… *meghalni* őket?

– Hagytam meghalni őket – felelte Lombard.

Nevető szeme találkozott a lány döbbent tekintetével.

Anthony Marston vontatott, zavart hangon beszélt:

– Éppen azon törtem a fejem… hogy ki is lehet az a John meg Lucy Combes. Valószínűleg az a két gyerek, akit elgázoltam Cambridge közelében. Átkozott pech volt.

Wargrave bíró csípősen megkérdezte:

– Számukra vagy az ön számára?

– Hát… úgy gondolom, hogy számomra – mondta Anthony –, de persze igaza van, uram, nekik is átkozott pechük volt. Persze tisztára véletlenül történt. Kiszaladtak valamelyik kulipintyóból. Egy esztendőre be is vonták a jogosítványomat. Istentelenül rohadt volt.

Dr. Armstrong hevesen közbeszólt:

– A gyorshajtás az oka… mindennek az az oka! A magafajta fiatalemberek veszélyesek a társadalomra.

Anthony vállat vont.

– Márpedig a sebességé a jövő. Az angol országutak persze reménytelenek ebből a szempontból. Képtelenség megfelelő iramban hajtani rajtuk.

Tétován körülnézett, hol a pohara. Felvette az egyik asztalról, a fal mellett álló asztalkához lépett, és töltött magának még egy whiskyt szódával. Hátraszólt:

– Mindenesetre nem az én hibámból történt. Közönséges baleset volt!

3

Rogers, az inas, eddig az ajkát nyalogatta, és a kezét tördelte. Most halk, tiszteletteljes hangon azt mondta:

– Ha szabad volna, én is szólnék egy-két szót, uram.

– Csak rajta, Rogers – mondta Lombard.

Rogers megköszörülte a torkát, és még egyszer megnyalta a száraz ajkát.

– Engem meg a feleségemet is megemlítettek, uram. Meg Miss Bradyt. Egy szó se igaz az egészből, uram. A feleségem meg én a haláláig Miss Brady mellett voltunk. Állandóan betegeskedett, uram, állandóan betegeskedett, amióta csak hozzákerültünk. Nagy vihar volt aznap éjjel, uram… aznap éjjel, amikor rosszul lett. A telefon nem működött. Nem tudtuk felhívni az orvost. Gyalog mentem el érte, uram. De mire megérkezett, már késő volt. Minden tőlünk telhetőt megtettünk Miss Bradyért, uram. Önfeláldozóan ápoltuk. Akárki bizonyíthatja. Soha senki nem vádolt meg bennünket egy szóval sem. Egy árva szóval sem.

Lombard elgondolkozva nézte a férfi rángatózó arcát, cserepes ajkát s a szemében tükröződő félelmet. Eszébe jutott, ahogy a leejtett tálca csörömpölve összetört. Azt gondolta, de nem mondta ki hangosan: “Igazán?”

S akkor megszólalt Blore – a maga harsány, erőszakos, hivatalos modorában.

Azt mondta:

– De azért valamicskét örököltek a halála után, nem?

Rogers kihúzta magát. Ridegen azt mondta:

– Miss Brady csakugyan hagyott ránk valamit hűséges szolgálataink elismeréséül. És ugyan mért ne hagyhatott volna?

Lombard megszólalt:

– Na és maga, Mr. Blore?

– Mi van velem?

– Az ön neve is elhangzott.

Blore bíborvörös lett.

– Landorra gondol? Az a bankrablás volt… Londonban, a Kereskedelmi Bankot rabolták ki.

Wargrave bíró megmoccant:

– Emlékszem. Nem elém került az eset, de emlékszem rá. Landort az ön vallomása alapján ítélték el. Ön volt megbízva a nyomozással a rendőrség részéről?

– Én – mondta Blore.

– Landort életfogytiglani fegyházbüntetésre ítélték, és egy év múlva meghalt Dartmoorban. Vékonypénzű fickó volt.

– Bűnöző volt – mondta Blore. – Ő ütötte le az éjjeliőrt. Az ügyben játszott szerepe teljesen világos volt.

Wargrave lassan azt mondta:

– Gondolom, megkapta a jutalmát, amiért olyan ügyesen járt el az ügyben.

– Előléptettek – felelte mogorván Blore.

Rekedten hozzátette:

– Csak a kötelességemet teljesítettem.

Lombard fölkacagott – váratlanul, harsányan.

Azt mondta:

– Milyen kötelességtudó és törvénytisztelő embereknek látszunk valamennyien! Kivéve engem. Na és maga, doktor… Maga miféle baklövést követett el hivatása gyakorlása közben? Tiltott műtétet végzett?

Emily Brent kimondott utálattal pillantott rá, s kicsit arrább húzódott.

Dr. Armstrong nagyon tudott uralkodni magán. Jókedvűen megrázta a fejét.

– Nem egészen értem az ügyet. Amikor az a név elhangzott, nem jelentett számomra semmit. Milyen név is volt? Clees? Close? Csakugyan nem emlékszem rá, hogy ilyen nevű páciensem lett volna, vagy bárkinek a halálában bűnös volnék. Tiszta rejtély számomra az egész. Igaz, hogy nagyon rég volt. Lehet, hogy valamelyik kórházi műtétről van szó. Sokan jönnek olyankor, amikor már késő. Aztán ha a páciens meghal, mindig azt hiszik, hogy a sebész hibájából történt.

Fejcsóválva sóhajtott egyet.

Azt gondolta:

"*Részeg voltam… ez az igazság… részeg… És operáltam! Teljesen ki voltak készülve az idegeim… remegett a kezem. Csakugyan megöltem. Szerencsétlen öregasszony… semmi baj se lett volna, ha józan vagyok. Még szerencse, hogy a mi szakmánkban kötelező a titoktartás. A nővér persze mindent tudott… de tartotta a száját. Úristen, hogy megijedtem! Össze is szedtem magam utána. De vajon ki tudhat a dologról… annyi év után?*"

4

Csend volt a szobában. Lopva vagy nyíltan mindenki Emily Brentre nézett. Eltartott néhány percig, amíg ráeszmélt, hogy az ő vallomására várnak. Szemöldöke felhúzódott keskeny homlokára. Azt mondta:

– Azt várják, hogy én is mondjak valamit? Nincs mondanivalóm.

– Semmi, Miss Brent? – kérdezte a bíró.

– Semmi.

Összeszorította az ajkát.

A bíró végigsimított az arcán. Nyájasan megkérdezte:

– Nem óhajt védekezni?

Miss Brent hűvösen azt mondta:

– Semmi okom védekezésre. Mindig aszerint cselekedtem, ahogy a lelkiismeretem diktálta. Nem követtem el semmi olyat, amiért szemrehányást tehetnék magamnak.

A szoba légkörében tisztán lehetett érezni az elégedetlenséget. Emily Brent azonban nem az az ember volt, akit mások véleménye meg tud ingatni elhatározásában. Csak ült hajthatatlanul.

A bíró megköszörülte néhányszor a torkát. Aztán azt mondta:

– Akkor hát befejeztük a vizsgálatot. Nos, Rogers, ki van még a szigeten rajtunk, magán és a feleségén kívül?

– Senki, uram. Egy lélek se.

– Biztos benne?

– Egészen biztos, uram.

Wargrave azt mondta:

– Még nem látom tisztán, milyen célból gyűjtött össze bennünket ezen a szigeten ismeretlen házigazdánk. Véleményem szerint azonban az illető, akárki legyen is, nem épelméjű a szó közhasználatú értelmében. Veszélyes lehet. Úgy gondolom, legokosabban tennénk, ha mihelyt lehetséges, elhagynánk a szigetet. Javaslom, hogy még ma éjjel hagyjuk el.

– Bocsánat, uram – szólalt meg Rogers –, de a szigeten nincs csónak.
– Egyetlen csónak sincs?
– Nincs, uram.
– Hogy érintkezik a szárazfölddel?
– Fred Narracott minden reggel átjön, uram. Elhozza a kenyeret, a tejet meg a postát, és átveszi a rendelést.
Wargrave bíró azt mondta rá:
– Akkor hát úgy gondolom, legokosabb, ha holnap reggel távozunk el, mihelyt Narracott megérkezik csónakkal.
Kórusban helyeseltek, egy kivételével. Anthony Marston nem értett egyet a többséggel.
– Nem sportszerűtlen egy kicsit? – kérdezte. – Ki kellene derítenünk a rejtélyt, mielőtt eltávozunk. Olyan az egész, mint valami detektívregény. Kimondottan izgalmas.
A bíró csípősen megjegyezte:
– Az én koromban már nem vágyom "izgalmakra", ahogy ön nevezi.
Anthony elvigyorodott:
– Szűk látókörű jogászi szemlélet! A magam részéről rajongok a bűnügyekért! Igyunk rá!
Fölkapta a poharát, és egy hajtásra kiitta.
Talán túlságosan gyorsan. Fuldokolni kezdett… csúnyán fuldoklott. Arca eltorzult, szederjes lett. Lélegzet után kapkodott – aztán lecsúszott a székről, s kiesett kezéből a pohár.

ÖTÖDIK FEJEZET

1

Olyan hirtelen és váratlanul történt, hogy mindnyájuknak elállt a lélegzete. Csak ültek, és ostobán bámultak a padlón heverő összecsuklott alakra.
Aztán dr. Armstrong felugrott, keresztülsietett a szobán, és letérdelt Marston mellé. Amikor fölemelte a fejét, zavart volt a tekintete.
Halkan, rémülten suttogta:
– Úristen! Meghalt.
Nem fogták fel. Legalábbis nem azonnal.
Meghalt? *Meghalt?* Az az egészsége és ereje teljében levő ifjú norvég isten? Mintha villám sújtotta volna. Egészséges fiatalemberek nem így szoktak meghalni, nem szoktak szódás whiskytől megfulladni.
Nem, egyszerűen képtelenek voltak felfogni.
Dr. Armstrong a halott arcát vizsgálgatta. Megszagolta az eltorzult, szederjes ajkakat. Aztán felvette a földről a poharat, amelyből Anthony Marston ivott.
Macarthur tábornok megszólalt:
– Meghalt? Úgy érti, hogy ez a fiatalember egyszerűen megfulladt… és meghalt?
– Ha akarja, nevezheti fulladásnak is – felelte az orvos. – Kétségtelen, hogy oxigénhiány következtében halt meg.
Megszagolta a poharat. Egyik ujját bemártotta a pohár fenekén lévő néhány csepp italba, aztán nagyon óvatosan a nyelve hegyéhez érintette.
Megváltozott az arckifejezése.
Macarthur tábornok azt mondta:
– Sose tudtam, hogy így is meg lehet halni… fulladásos görcsben!
Emily Brent éles hangon megszólalt:
– Nem tudjuk a napot és az órát.
Dr. Armstrong felállt. Határozottan kijelentette:
– Nem, fulladásos görcsben nem szokás meghalni. Marston halálát nem nevezhetjük természetes halálnak.
Vera majdnem suttogva mondta:
– Talán… volt valami… a whiskyben?
Armstrong bólintott.
– Igen. Nem tudnám pontosan megmondani, hogy mi. Minden jel szerint valami ciánféle. Mivel a kénsav jellegzetes szagát nem érezni, valószínűleg ciánkáli. Azonnal hat.

– A poharában volt? – kérdezte élesen a bíró.
– Igen.
Az orvos az asztalhoz lépett, amelyen az italok álltak. Kihúzta a dugót a whiskysüvegből, megszagolta, megkóstolta. Aztán ivott a szódavízből is. A fejét rázta.
– Egyikben sincs semmi.
Lombard szólalt meg:
– Vagyis úgy gondolja, hogy… *ő maga* tette a mérget a poharába?
Armstrong különös, elégedetlen arckifejezéssel bólintott.
– Valószínűleg.
Blore szólalt meg:
– Öngyilkosságot követett volna el? Furcsa!
Vera halkan azt mondta:
– *Róla* aztán igazán nem gondolta volna az ember, hogy öngyilkos lesz. Olyan életerős volt! Úgy örült az életnek! Amikor az este lefelé jött a dombon a kocsijával, úgy festett… úgy festett… ó, *nem is tudom elmondani!*
De mindnyájan tudták, mire gondol. Anthony Marston fiatalsága és férfiassága teljében úgy festett, mint aki nem is halandó. S most ott hever a padlón, összecsukódva, mint akit villám sújtott.
Dr. Armstrong megkérdezte:
– Van más lehetőség is, mint az, hogy öngyilkos lett?
Mindnyájan a fejüket rázták. Nem tudtak rá más magyarázatot. Az italokban nem volt semmi. Valamennyien látták, amikor Anthony Marston az asztalhoz ment, és töltött magának. Ebből magától értetődően következett, hogy ha cián volt a poharában, csakis maga Anthony Marston tehette bele.
És mégis: ugyan miért követett volna el Anthony Marston öngyilkosságot?
Blore elgondolkozva megszólalt:
– Ide figyeljen, doktor! Szerintem sehogy se stimmel a dolog. Merem állítani, hogy Mr. Marston nem az öngyilkosok típusába tartozott.
– Szerintem sem – felelte Armstrong.

2

Ebben maradtak. Mi mást mondhattak volna?
Armstrong és Lombard fölcipelték Anthony Marston élettelen testét a hálószobájába, letették az ágyra, és letakarták egy lepedővel.
Amikor visszaértek a földszintre, a többiek egy csoportban álldogáltak, s kicsit borzongtak, pedig nem volt hűvös az éjszaka.
– Legokosabb, ha lefekszünk – mondta Emily Brent. – Késő van.
Csakugyan, elmúlt már éjfél. Okos javaslat volt – mégis haboztak. Mintha azért ragaszkodnának egymás társaságához, mert így nagyobb biztonságban érzik magukat.
A bíró kijelentette:
– Feltétlenül aludnunk kell egy keveset.
– Még nem szedtem le az asztalt az ebédlőben – mondta Rogers.
– Szedje le reggel – mondta kurtán Lombard.
Armstrong megkérdezte:
– Jobban érzi magát a felesége?
– Megnézem, uram – mondta Rogers.
Pár perc múlva már jött is vissza.
– Nyugodtan alszik.
– Helyes – mondta az orvos. – Ne zavarja.
– Dehogy zavarom, uram. Csak rendet csinálok az ebédlőben, megnézem, be van-e zárva minden ajtó. Aztán lefekszem.
A hallon át bement az ebédlőbe.
A többiek meg lassan, kelletlenül fölballagtak az emeletre.
Ha valami öreg házban vannak, ahol recseg a padló, minden csupa sötét árnyék, és nehéz faburkolat borítja a

falakat, kísérteties érzés lett volna. De hát ez a ház teljesen modern volt. Nincsenek benne sötét zugok, félretolható faburkolatok, villanyfényben úszik az egész épület, minden új, tiszta és ragyogó. Ebben a házban nincsenek rejtekhelyek, titkos kamrák. Nem kísérteties a légköre.

S valahogy éppen ez az egészben a legborzasztóbb…

Az emeleti lépcsőházban jó éjszakát kívántak egymásnak, mindegyikük bement a maga szobájába, és mindegyikük gépiesen, szinte öntudatlanul kulcsra zárta az ajtót…

3

Wargrave bíró barátságos, pasztellszínű szobájában levetkőzött, és nekikészülődött a lefekvésnek.

Edward Seton járt az eszében.

Nagyon jól emlékezett Setonra. Hajára, kék szemére meg arra a szokására, hogy megnyerően őszinte kifejezéssel mindig a szemébe nézett az embernek. Ez gyakorolt olyan jó benyomást az esküdtekre.

Llewellyn, az ügyész meglehetősen kontár munkát végzett. Túl indulatos volt, túl sok mindent próbált bizonyítani.

Ugyanakkor Matthews, a védő, nagyszerűen működött. Érveinek súlya volt. Keresztkérdései találóak voltak. Határozottan mesteri módon irányította a vádlottak padjában ülő védencét.

És Seton derekasan állta a keresztkérdések megpróbáltatását. Nem jött izgalomba, nem indulatoskodott. Kitűnő benyomást gyakorolt az esküdtekre. Talán ezért gondolta Matthews, hogy az ügy kimenetele nem kétséges.

A bíró gondosan felhúzta az óráját, és letette az ágya mellé az éjjeliszekrényre.

Pontosan emlékezett rá, milyen érzésekkel ült ott az emelvényen – figyelt, jegyzetelt, mindent külön mérlegelt, s gondosan fölírta a legparányibb bizonyítékot is, ami a vádlott ellen szólt.

Határozottan élvezte a tárgyalást! Matthews beszéde valóságos remekmű volt. Llewellynnek, aki utána következett, nem sikerült eloszlatnia a védelem által keltett jó benyomást.

És aztán következett az ő záróbeszéde…

Wargrave bíró gondosan kivette műfogsorát, és beletette egy pohár vízbe. Ványadt ajka beesett. Most kegyetlen volt a szája, kegyetlen, mint egy ragadozóé.

A bíró lehunyta a szemét, és csöndesen elmosolyodott.

Alaposan elintézte Setont!

Kicsit nyögdécselve – reumája volt – bemászott az ágyba, és eloltotta a villanyt.

4

A földszinten Rogers zavartan állt az ebédlőben.

Tágra nyílt szemmel meredt a porcelánfigurákra az asztal közepén.

– Furcsa – dünnyögte. – Esküdni mernék rá, hogy tíz volt.

5

Macarthur tábornok nyugtalanul hánykolódott az ágyán.

Sehogy se jött álom a szemére.

Folyton Arthur Richmond arcát látta maga előtt a sötétben.

Szerette Arthurt… átkozottul kedvelte. És örült, hogy Leslie is kedveli.

Leslie rendkívül szeszélyes asszony volt. Férjének egy csomó barátjára csak az orrát fintorgatta, és kijelentette, hogy ostobák. – Ostoba! – Ezzel el is voltak intézve.

Arthur Richmondot azonban nem találta ostobának. Az első pillanattól kezdve nagyszerűen megvoltak egymással. Színházról, zenéről meg képekről beszélgettek. Az asszony ingerkedett Arthurral, kifigurázta, ugratta. Ő, Macarthur, meg örült a gondolatnak, hogy Leslie valóságos anyai érdeklődést tanúsít a fiú iránt.

Fenét volt az anyai érdeklődés! Átkozott hülye: eszébe se jutott, hogy Richmond huszonnyolc éves, Leslie meg huszonkilenc.

Szerette Leslie-t. Még most is tisztán látta maga előtt. Szív alakú arcát, eleven, sötétszürke szemét, dús, hullámos barna haját. Szerette Leslie-t, és tökéletesen megbízott benne.

Odaát Franciaországban, a poklok kellős közepén is állandóan csak az asszony járt az eszében, s mihelyt

leült, már vette is elő zubbonya felső zsebéből a fényképét.

És aztán – rájött!

Pontosan úgy történt, ahogy a regényekben szokott történni. Amikor nem a megfelelő borítékba kerül a levél. Az asszony mindkettőjüknek írt, és a Richmond-hoz intézett levelet a férjének címzett borítékba dugta. A tábornok még most, annyi év után is tisztán érezte azt a megdöbbenést… azt a fájdalmat…

Úristen, be fájt!

És a dolog már jó ideje tartott. A levélből világosan kiderült. A víkendek! Richmond legutóbbi szabadsága…

Leslie… Leslie és Arthur!

Az istenit annak a fickónak! Fene a mosolygós képébe, szolgálatkész "Igenis, uram!"-jába! Álszent hazug! Ellopja egy másik férfi feleségét!

S lassan felgyülemlett benne – az a hideg, gyilkos düh.

De sikerült továbbra is úgy viselkednie, ahogy addig viselkedett – sikerült nem árulnia el semmit. Igyekezett ugyanúgy bánni Richmonddal, mint addig.

Csakugyan sikerült? Akkor azt hitte, Richmond semmit se gyanított. Hangulatváltozásait könnyen lehetett annak tulajdonítani, hogy odaát vannak, ahol a katonák idegei majd megpattantak az állandó feszültségtől.

Csak a fiatal Armitage nézett rá néha nagyon furcsán. Egészen fiatal kölyök volt, de jó megfigyelő.

Lehetséges, hogy Armitage sejtette – amikor bekövetkezett a megfelelő pillanat.

Készakarva a halálba küldte Richmondot. Csak csoda révén kerülhetett volna vissza sértetlenül. S a csoda elmaradt. Igen, a halálba küldte Richmondot, és nem bánta meg. Elég könnyen ment. Mindig történtek hibák, számtalanszor küldtek a halálba tiszteket teljesen szükségtelenül. Nagy volt a fejetlenség, a pánik. Lehet, hogy később mondták is az emberek: "Az öreg Macarthur idegei felmondták egy kicsit a szolgálatot, elkövetett néhány óriási baklövést, feláldozta néhány legjobb emberét." De ez volt minden, amit mondhattak.

A fiatal Armitage azonban más eset volt. Nagyon furcsán nézett a parancsnokára. Talán tudta, hogy készakarva küldte Richmondot a halálba.

(Lehet, hogy Armitage fecsegett a háború után?)

Leslie nem tudta, mi történt. Leslie (a tábornok feltételezése szerint) megsiratta szeretőjét, de mire Macarthur visszakerült Angliába, már nem sírt. S ő sohase árulta el az asszonynak, hogy rájött a titokra. Megvoltak egymással – csak mintha az asszony valahogy nem lett volna már a régi. Aztán három-négy év múlva kétoldali tüdőgyulladást kapott és meghalt.

Nagyon rég volt. Tizenöt éve. Vagy tizenhat?

Ő meg kilépett a hadseregből, és Devonshire-ba költözött: megvásárolta azt a kis házat, amelyre mindig vágyott. Előkelő szomszédok – nagyon szép vidék. Vadászgatott meg halászgatott. Vasárnaponként templomba járt. (Csak akkor nem ment el, amikor a textus arról szólt, hogy Dávid az első vonalba küldte Uriást. Ezt valahogy nem bírta hallgatni. Kényelmetlen érzés fogta el a hallatára.)

Mindenki nagyon kedves volt hozzá. Legalábbis kezdetben. Később azonban az a kényelmetlen érzése támadt, hogy a háta mögött súgnak-búgnak. Valahogy másképp is néznek rá. Mintha hallottak volna valamit – valami hazug pletykát.

(Armitage? Armitage fecsegett volna?)

Ezután kerülni kezdte az embereket – magába zárkózott. Kényelmetlen érzés, ha beszélnek az emberről.

Pedig oly rég volt az egész. Ma már… ma már semmi értelme fecsegni róla. Leslie elhalványult a messzi múltban, elhalványult Arthur Richmond is. Abból, ami akkor történt, szinte semmi se volt már fontos.

Mégis ettől lett magányos az élete. Régi katonabajtársait is kerülni kezdte.

(Ha Armitage fecsegett, ők is tudnak a dologról.)

És most – ma este – egy ismeretlen hang világgá kürtölte ezt a régi, eltemetett históriát.

Vajon megfelelő módon viselkedett? Nem rándult meg az ajka? Olyan érzéseket tanúsított, amilyeneket kellett – felháborodást, utálatot –, nem pedig bűntudatot és zavart? Nehezen tudta volna megmondani.

Biztos, hogy senki se vehette komolyan a vádat. Elhangzott egy csomó egyéb őrültség is, éppoly túlzott. Az a bájos lány – a hang azzal vádolta, hogy vízbe fojtott egy gyereket! Hülyeség! Valami őrült vádaskodik vaktában!

És Emily Brent – végül is ezredbeli bajtársának, a jó öreg Tom Brentnek az unokahúga. *Őt* is gyilkossággal vádolta a hang! Pedig csak rá kell nézni, s akárki láthatja, hogy olyan jámbor teremtés, amilyen csak lehet valaki – az a fajta, amelyik örökké a templomokat bújja.

Fenemód fura ez az egész! Őrültség, tiszta őrültség.

Amióta a szigetre érkeztek… mikor is? Ejha, hiszen csak ma délután történt, a fene enné meg! Mintha sokkal hosszabb idő telt volna el azóta.

"Kíváncsi vagyok, mikor szabadulunk innen" – gondolta.

Holnap. Hát persze. Ha a motorcsónak átjön a partról.

Furcsa, de pillanatnyilag egyáltalán nem volt nagy kedve elhagyni a szigetet… Visszamenni a szárazföldre, a kis házba, a sok baj és gond közé. A nyitott ablakon keresztül tisztán hallotta, hogy törnek meg a hullámok a sziklákon – még erősebben hallatszott, mint az este. Szél is kerekedett.

Azt gondolta: Megnyugtató hang. Megnyugtató hely…"

Azt gondolta: "Ha szigetre kerül az ember, az a legjobb benne, hogy nem mehet tovább… Elérkezett a dolgok végéhez…"

S egyszerre csak biztosan tudta, hogy semmi kedve elhagyni a szigetet.

6

Vera Claythorne nyitott szemmel feküdt az ágyán, és a mennyezetre meredt.

A villany égett mellette. Félt a sötétségtől.

Azt gondolta:

"Hugo… Hugo… miért érzem, hogy oly közel vagy hozzám ma éjjel?... Valahol egészen a közelemben…"

"Tulajdonképpen hol van? Nem tudom. Sose fogom megtudni. Egyszerűen kilépett… igen… kilépett az életemből."

Hiába próbált nem gondolni Hugóra. Közel volt hozzá. *Kénytelen volt* rá gondolni… emlékezni…

Cornwall…

A fekete sziklák, a puha, sárga föveny. A dundi, örökké vidám Mrs. Hamilton. A mindig nyafogó, folyton a kezét ráncigáló Cyril.

– *Szeretnék kiúszni a sziklához, Miss Claythorne. Miért nem szabad kiúsznom a sziklához?*

Fölnéz… tekintete összetalálkozik Hugóéval, aki őt figyeli.

Az esték, miután Cyril lefeküdt…

– *Jöjjön ki sétálni, Miss Claythorne.*

– *Lehet, hogy kimegyek.*

Az illedelmes séta a tengerparton. A holdfény… Az Atlanti-óceán felől áramló selymes levegő.

S aztán Hugo, amint átöleli.

– *Szeretlek. Szeretlek. Tudod, hogy szeretlek, Vera?*

Igen, tudta.

(Legalábbis azt hitte, hogy tudja.)

– *Nem kérhetlek meg, hogy gyere hozzám feleségül. Egy fillérem sincs. Éppen csak hogy magamat el tudom tartani. Furcsa, de egyszer három hónapig már úgy nézett ki, hogy gazdag leszek. Cyril csak három hónappal Maurice halála után született. Ha lány volna…*

Ha a gyerek lány lett volna, Hugo örökölt volna mindent. Beismerte, hogy csalódott egy kicsit.

– *Persze azért nem számítottam rá. Egy kicsit mégis mellbe vágott. De hát a pech az pech! Cyril helyes kis kölyök. Borzasztóan szeretem.*

És csakugyan szerette. Mindig szívesen játszott vele, elszórakoztatta kis unokaöccsét. Hugo nem volt gyűlölködő természetű.

Cyril gyönge gyerek volt. Vézna kisfiú, híján minden ellenálló erőnek. Az a fajta, aki talán nem is marad sokáig életben…

És aztán…?

– *Miss Claythorne, miért nem szabad kiúsznom a sziklához?*

Idegesítő ez a folytonos vinnyogás.

– *Nagyon messze van, Cyril.*

– *De Miss Claythorne…*

Vera fölkelt. Odament a toalettasztalhoz, és bevett három aszpirint.

"Bár volna valami altatóm!" – gondolta.

Aztán:

"Ha *én* akarnék végezni magammal, veronált vennék be, vagy valami hasonlót, nem ciánkálit."

Megborzongott, amikor eszébe jutott Anthony Marston eltorzult, szederjes arca.
Amikor elhaladt a kandalló előtt, fölnézett a bekeretezett klapanciára.

Tíz kicsi néger éhes lett egyszer, s vacsorázni ment,
Egyik rosszul nyelt, megfulladt, s megmaradt kilenc.

"Borzasztó – gondolta. – *Akárcsak az este."*
Vajon miért akart meghalni Anthony Marston?
Ő nem akar meghalni.
El se tudta képzelni, hogy meg akarna halni…
Haljanak csak meg – mások…

HATODIK FEJEZET

1

Dr. Armstrong álmodott…
A műtőben iszonyú volt a hőség…
Biztos túlfűtötték. A veríték végigfolyt az arcán. Keze nyirkos volt. Alig tudta fogni a szikét…
Milyen csodálatosan éles…
Ilyen késsel nem nehéz ölni. És neki persze ölnie kell…
Annak a nőnek a teste nem ilyen volt. Nagydarab, esetlen test. Ez meg egy szikár, sovány test. És az arca le van takarva.
Kit kell megölnie?
Sehogy se jutott az eszébe. Pedig tudnia *kell*! Kérdezze meg a nővértől?
A nővér figyeli. Nem, tőle nem kérdezheti meg. Úgyis gyanakszik, látja rajta.
De hát ki fekszik a műtőasztalon?
Nem kellett volna így letakarni az arcát…
Csak láthatná már azt az arcot…
Ó! Így már jobb. Egy fiatal cselédkönyves lerántotta a kendőt.
Hát persze: Emily Brent. Emily Brentet kell megölnie. Milyen rosszindulatú a tekintete! Az ajka mozog. Mit mond?
"Nem tudjuk a napot és az órát…"
Most meg nevet. Ne, ne tegye vissza a kendőt, nővér. Látnom kell. Be kell adnom az érzéstelenítőt. Hol az éter? Biztos, hogy magammal hoztam. Mit csinált az éterrel, nővér? Château Neuf du Pape? Jó, az is megteszi.
Vegye le a kendőt, nővér.
Hát persze! Egész idő alatt tudtam! *Anthony Marston!* Az arca szederjes és eltorzult. De nem halt meg – nevet. Mondom, hogy nevet! Csak úgy rázkódik alatta a műtőasztal.
– Vigyázzon, ember! Vigyázzon! Nővér, kötözze le… kötözze le…
Dr. Armstrong felriadt álmából. Reggel volt. A nap besütött a szobába.
És valaki föléje hajolt és – rázta. Rogers. Krétafehér volt az arca, és egyre ismételgette:
– Doktor úr! Doktor úr!
Dr. Armstrong magához tért.
Fölült az ágyban.
– Mi baj? – kérdezte erélyesen.
– A feleségem, doktor úr. *Sehogy se tudom felébreszteni.* Istenem! Sehogy se tudom felébreszteni. És… és úgy látom, valami baj van vele.
Dr. Armstrong gyorsan, határozottan cselekedett. Belebújt a háziköntösébe, és követte Rogerst.
Az ágy fölé hajolt, amelyen az asszony csöndesen feküdt az oldalán. Megemelte a kihűlt kezet, fölhúzta a szemhéjait. Néhány pillanat múlva fölegyenesedett, és elfordult az ágytól.
Rogers suttogni kezdett:
– Csak… nem… csak… nem…?
Megnyalta száraz ajkát.
Armstrong bólintott.

– De igen. Meghalt.

Elgondolkozó tekintete megállapodott az előtte álló férfin. Aztán továbbsiklott az éjjeliszekrényre, a mosdóállványra s megint vissza az alvó asszonyra.

Rogers megszólalt.

– A… a… a szíve, doktor úr?

Dr. Armstrong hallgatott néhány pillanatig. Aztán azt mondta:

– Milyen volt rendes körülmények közt az egészségi állapota?

– Volt egy kis reumája – felelte Rogers.

– Látta mostanában orvos?

– Orvos? – Rogers nagy szemeket meresztett. – Évek óta nem volt orvosnál… egyikünk sem.

– Gondolja, hogy rossz volt a szíve?

– Nem, doktor úr. Sose panaszkodott.

– Jó alvó volt? – kérdezte Armstrong.

Rogers igyekezett nem nézni a szemébe. Összetette a kezét, és zavartan tördelni kezdte.

– Nem… nem volt valami jó alvó – dünnyögte.

– Szedett valami altatót? – kérdezte erélyesen az orvos.

Rogers csodálkozva bámult rá.

– Hogy szedett-e valamit? Valami altatót? Nem tudok róla. Nem, biztos, hogy nem.

Armstrong a mosdóállványhoz lépett.

Egy csomó üveg volt rajta. Hajszesz, levendulavíz, hashajtó, kézápoláshoz való uborkatej, szájvíz, fogkrém meg néhány Elliman tabletta.

Rogers segített kihúzgálni a toalettasztal fiókjait. Aztán átmentek a komódhoz. De nyoma se volt semmiféle altatónak.

Rogers megszólalt:

– Nem vett be mást az este, csak azt, amit ön adott neki, doktor úr…

2

Amikor kilenc órakor megszólalt a reggelihez hívó gong, már mindenki ébren volt, s csak a hívásra várt.

Macarthur tábornok és a bíró kint járkált a teraszon, és a politikai helyzethez fűzött ötletszerű kommentárokat.

Vera Claythorne és Philip Lombard fölmentek a sziget csúcsára a ház mögött. Ott találták William Henry Blore-t, mereven bámult a szárazföld felé.

– Még semmi nyoma a motorcsónaknak – mondta. – Azt lesem.

Vera mosolyogva mondta:

– Devonshire aluszékony vidék. Errefelé ráérnek az emberek.

Philip Lombard az ellenkező irányban vette szemügyre a tengert.

Egyszerre csak megszólalt:

– Mi a véleménye az időről?

Blore fölnézett az égre, és megállapította:

– Szerintem semmi vész.

Lombard összecsücsörítette az ajkát, és füttyentett egyet. Aztán azt mondta:

– Még naplemente előtt föltámad a szél.

– Úgy érti, hogy vihar lesz? – kérdezte Blore.

Lentről fölhallatszott a gong zengése.

– Reggeli? – mondta Philip Lombard. – Biz'isten rám fér.

Miközben lefelé haladtak a meredek lejtőn, Blore elgondolkozva odaszólt Lombardnak.

– Sehogy se fér a fejembe, miért akart az a fiatalember végezni magával. Egész éjjel ezen töprengtem.

Vera kicsit megelőzte őket, Lombard meg hátramaradt. Azt mondta:

– Sikerült valami egyéb feltevést találnia?

– Valami bizonyítékot szeretnék. Valamit, ami indokolná a dolgot. Meggyőződésem, hogy jómódú ember volt.

Emily Brent kilépett a társalgó ajtaján, és elébük sietett.

– Jön a csónak? – kérdezte kurtán.
– Még nem – mondta Vera.
Bementek reggelizni. A tálalón hatalmas tál szalonnás rántotta állt, mellette tea meg kávé.
Rogers kinyitotta előttük az ajtót, s aztán kívülről becsukta utánuk.
– Rossz színben van ma reggel ez az ember – mondta Emily Brent.
Dr. Armstrong a franciaablak mellett állt, és megköszörülte a torkát. Azt mondta:
– Nézzék el, ha… hm… valamilyen hiányosságot észlelnének ma reggel. Rogers minden tőle telhetőt elkövetett, de hát egyedül kellett elkészítenie a reggelit. Mrs. Rogersnek… izé… nem volt módjában segíteni.
– Mi van az asszonnyal? – kérdezte erélyesen Emily Brent.
Dr. Armstrong könnyed hangon azt mondta:
– Lássunk neki a reggelinek. Kihűl a rántotta. Utána szeretnék majd egy-két dolgot megtárgyalni önökkel.
Értettek a szóból. Teleszedték a tányérjukat, kitöltötték a kávét meg a teát. Megkezdődött a reggeli.
A szigetről – közös megegyezéssel – nem beszéltek. Inkább csak úgy ötletszerűen társalogtak az aktuális eseményekről. A külföldi hírekről, a lochnessi szörny legutóbbi felbukkanásáról.
Aztán, mikor már mindannyiuk előtt üres volt a tányér, dr. Armstrong hátratolta egy kicsit a székét, fontoskodva megköszörülte a torkát, és megszólalt.
– Gondoltam, okosabb, ha megvárom, amíg megreggeliznek, s csak aztán közlöm önökkel a szomorú hírt. Mrs. Rogers álmában meghalt.
Megdöbbent, rémült kiáltozás támadt.
– Szörnyű! – sikoltotta Vera. – Már két haláleset történt a szigeten, amióta ideérkeztünk!
Wargrave bírónak összeszűkült a szeme, s halk, de tisztán érthető hangon megszólalt:
– Hm… Nagyon érdekes… És mi volt a halál oka?
Armstrong vállat vont.
– Lehetetlen csak úgy vaktában megállapítani.
– Boncolás kellene hozzá?
– Én semmi esetre se állítanám ki a halotti bizonyítványát. Fogalmam sincs róla, hogy milyen volt az egészségi állapota.
– Nagyon ideges teremtésnek látszott – mondta Vera. – És tegnap este súlyos megrázkódtatás érte. Talán szívbénulást kapott?
– A szíve kétségtelenül megszűnt dobogni – felelte szárazon dr. Armstrong –, csak az a kérdés, hogy mitől.
Emily Brent kiejtett egy szót. Könyörtelenül, élesen hasított a csendbe.
– A lelkiismeret-furdalástól!
Armstrong feléje fordult.
– Mit akar ezzel mondani, Miss Brent?
Emily Brent szigorúan, ridegen azt mondta:
– Mindnyájan hallották. Azzal vádolták, hogy a férjével együtt előre megfontolt szándékkal meggyilkolta előző munkaadóját, egy öreg hölgyet.
– És ön szerint…
– Szerintem a vád igaz – mondta Emily Brent. – Mindnyájan látták az este. Az idegei felmondták a szolgálatot, és elájult. Nem bírta elviselni a megrázkódtatást, hogy gaztettére fény derült. A szó szoros értelmében belehalt a félelembe.
Dr. Armstrong kételkedve csóválta meg a fejét.
– Lehetséges, de csak feltevés – mondta. – Nem fogadhatjuk el, amíg nincsenek pontos adataink az egészségi állapotáról. Ha például szívbeteg volt…
Emily Brent csendesen közbeszólt:
– Ha úgy jobban tetszik, nevezze Isten büntetésének.
Mindenki megdöbbent. Mr. Blore feszengve megszólalt:
– Ez azért egy kicsit túlzás, Miss Brent.
Miss Brent végignézett rajtuk. Szeme csillogott, álla előreugrott. Azt mondta:
– Ön lehetetlennek tartja, hogy Isten haragja lesújtson egy bűnösre? Én nem!
A bíró végigsimított az állán. Kicsit gúnyosan dörmögte:
– Kedves hölgyem, a gaztettekkel kapcsolatban szerzett tapasztalataim azt mutatják, hogy a Gondviselés az igazság-szolgáltatás és büntetés munkáját ránk, halandókra bízza – és ez az eljárás gyakran ütközik

nehézségekbe. Ezeket nem lehet ilyen rövid úton elintézni.

Emily Brent vállat vont.

Blore élesen közbeszólt:

– Mit evett vagy ivott az asszony tegnap este, miután lefeküdt?

– Semmit – mondta Armstrong.

– Nem vett be valamit? Nem ivott egy csésze teát? Vagy egy pohár vizet? Fogadni mernék, hogy ivott teát. Ez a fajta le nem mondana róla.

– Rogers szentül állítja, hogy az asszony nem evett és nem ivott semmit.

– Aha – mondta Blore. – De lehet, hogy csak *állítja*!

Olyan jelentőségteljes hangsúllyal mondta, hogy az orvos szúrós szemmel nézett rá.

– Szóval magának ez a véleménye? – kérdezte Philip Lombard.

– Ez hát. Mért ne lehetne? – felelte támadólag Blore. – Mindnyájan hallottuk tegnap este azt a vádat. Lehet, hogy az egész csak üres duma – egyszerűen őrültség! De lehet, hogy nem az. Tegyük fel egy pillanatra, hogy a vád igaz. Hogy Rogers és a felesége csakugyan eltette láb alól az öreg hölgyet. Nos, mi következik ebből? Teljes biztonságban érezték magukat, és boldogan éltek…

Vera szavába vágott. Halkan azt mondta:

– Nem. Nem hinném, hogy Mrs. Rogers valaha is biztonságban érezte volna magát.

Blore kicsit bosszúsan nézett a közbeszólóra.

“Jellemző a nőkre” – mondta a tekintete.

Aztán így folytatta:

– Lehetséges. Mindenesetre tényleges veszély – legalábbis tudtukkal – nem fenyegette őket. Aztán tegnap este valami ismeretlen őrült kikotyogta a titkot. Mi történik? Az asszony összeroppan, idegei felmondják a szolgálatot. Emlékezzenek csak rá, mennyire vigyázott a férje, amikor magához tért. Nem férji aggódás volt az! Nem az életét féltette! Úgy topogott, mint macska a forró háztetőn. Iszonyúan félt, hogy az asszony esetleg kikotyog valamit.

– Képzeljék csak magukat a helyébe! Elkövettek egy gyilkosságot, és simán megúszták. De ha felpiszkálják az ügyet, mi történik? Tíz az egyhez, hogy az asszony elárulja a titkot. Nincsenek hozzá idegei, hogy kitartson és fogja a száját. Maga a megtestesült veszedelem a férje számára, higgyék el. A férjének semmi baja az idegeivel. *Ő* akár ítéletnapig is a legártatlanabb arccal kitart a hazugsága mellett – de nem lehet biztos az *asszonyban*! És ha az *asszony* idegei felmondják a szolgálatot, veszélyben a nyaka! Így aztán szépen belecsempész valamit egy csésze teába, s ezzel biztosítja, hogy az asszony mindörökre befogja a száját.

Armstrong halkan megszólalt:

– Nem volt üres csésze az ágya mellett. Egyáltalán semmi se volt ott. Körülnéztem.

Blore fölhorkant.

– Persze hogy nem! Hiszen miután az asszony megitta a teát, a férj első dolga az volt, hogy elvitte a csészét is meg a csészealjat is, és gondosan elmosta.

Egy kis szünet állt be. Aztán Macarthur tábornok szólalt meg, kétkedéssel a hangjában.

– Lehetséges. De nehezen hiszem el, hogy egy ember ilyesmit műveljen… a feleségével.

Blore kurtán felkacagott.

Azt mondta:

– Ha valakinek veszélyben a nyaka, nem érzelgősködik.

Megint csönd lett. Mielőtt megszólalhatott volna valaki, kinyílt az ajtó, és belépett Rogers.

Végignézett a társaságon, és azt kérdezte:

– Szolgálhatok még valamivel?

Wargrave bíró megmozdult a székén.

– Mikor szokott átjönni a motorcsónak? – kérdezte.

– Reggel hét és nyolc közt, uram. Néha valamivel nyolc után. Fogalmam sincs róla, mi lehet Fred Narracott-tal ma reggel. Ha beteg, át kellett volna küldenie az öccsét.

– Most hány óra? – kérdezte Philip Lombard.

– Tíz perc múlva tíz uram.

Lombard fölhúzta a szemöldökét. Aztán némán bólintott.

Rogers várt még néhány pillanatig.

Macarthur tábornok egyszerre csak hevesen megszólalt:

– Fogadja részvétünket, Rogers. A doktor úr éppen most közölte velünk, hogy meghalt a felesége.
Rogers meghajtotta a fejét.
– Meghalt, uram. Köszönöm a részvétnyilvánítást, uram.
Fogta az üres tálat, és kiment.
Megint csönd lett.

3

Odakinn a teraszon Philip Lombard azt mondta:
– Ami azt a motorcsónakot illeti…
Blore ránézett.
Aztán bólintott.
– Tudom, mire gondol, Mr. Lombard. Már én is föltettem magamnak ezt a kérdést. A motorcsónaknak majdnem két órája meg kellett volna érkeznie. De nem érkezett meg. Miért?
– És megtalálta a választ? – kérdezte Lombard.
– Csak annyit mondhatok, hogy… *a dolog nem véletlen.* Szerves része az egész ügynek. Minden szorosan összefügg.
– Szóval maga szerint nem is jön meg a csónak? – kérdezte Philip Lombard.
Egy hang szólalt meg mögöttük – ingerlékeny, türelmetlen hang.
– Nem fog megjönni – mondta.
Blore kicsit megfordult, és széles válla fölött elgondolkozva szemügyre vette a közbeszólót.
– Önnek is az a véleménye, tábornok úr?
Macarthur tábornok határozottan kijelentette:
– Persze hogy nem fog megjönni. Mi arra számítunk, hogy a motorcsónak majd elvisz bennünket a szigetről. Csakhogy itt van az egésznek a nyitja. *Nem fogjuk elhagyni a szigetet*... Egyikünk se fogja elhagyni… Tudniillik ez a sziget a vég… mindennek a vége…
Habozott egy kicsit, aztán különös, halk hangon azt mondta:
– Ez a béke… az igazi béke. Elérkezni a véghez… és nem menni tovább… Igen, ez a béke…
Hirtelen sarkon fordult, és elment. Végighaladt a teraszon, aztán elindult lefelé a lejtőn, rézsútos irányban a tenger felé, a sziget csücske felé, ahol néhány elszórt szikla állt ki a vízből.
Kicsit bizonytalanok voltak a léptei, mint az olyan emberéi, aki félálomban van.
Blore megszólalt:
– Ez is meghibbant. A végén alighanem az egész társaság így fog járni.
– *Magáról* nem tudom elhinni, Blore – mondta Philip Lombard.
A volt detektív elnevette magát.
– Az biztos, hogy nehezen vesztem el a fejem. – Aztán szárazon hozzátette: – És azt hiszem, maga se fog meghibbanni, Mr. Lombard.
– Köszönöm – mondta Philip Lombard. – Pillanatnyilag teljesen épeszűnek érzem magam.

4

Dr. Armstrong kilépett a teraszra. Habozva megállt. Balra Blore és Lombard beszélgetett. Jobbra meg Wargrave járkált lassan föl-alá, lehorgasztott fejjel.
Armstrong rövid habozás után az utóbbi felé fordult.
De abban a pillanatban Rogers sietett ki a házból.
– Beszélhetnék önnel, uram?
Armstrong hátrafordult.
Megdöbbent az eléje táruló látványon.
Rogersnek rángatózott az arca. Egészen szürkészöld volt. A keze remegett.
Ez annyira ellentétben volt a néhány perccel előbb tanúsított önuralmával, hogy Armstrong egészen elhűlt.
– Nagyon szeretnék beszélni önnel, uram. Odabenn, uram.
Az orvos visszafordult, és a rémült inassal együtt bement a házba.
– Mi baj, ember? – kérdezte. – Szedje össze magát.
– Ide, uram, ide fáradjon be.

Kinyitotta az ebédlő ajtaját. A doktor belépett. Rogers követte, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Nos – mondta Armstrong –, mi baj?

Rogers nyakán rángatóztak az izmok. Nyelt egyet. Aztán kibökte.

– Itt olyan dolgok történnek, uram, amiket egyszerűen nem értek.

– Miféle dolgok? – kérdezte élesen Armstrong.

– Azt fogja hinni, hogy megőrültem, uram. Azt fogja mondani, hogy semmiség az egész. Pedig valami magyarázatának kell lennie, uram. Kell lennie valami magyarázatának. Mert egyszerűen érthetetlen.

– De hát mondja már, mi baj? Ne beszéljen rejtvényekben!

Rogers megint nyelt egyet.

– Azokról a kis szobrocskákról van szó, uram. Az asztal közepén. A kis porcelánfigurákról. Tíz volt. Esküdni mernék, hogy tíz volt.

– Úgy van, tíz – mondta Armstrong. – Az este mi is megszámoltuk a vacsoránál.

Rogers közelebb lépett.

– Hát erről van szó, uram. Az este, amikor leszedtem az asztalt, már csak kilenc volt, uram. Észrevettem, és nagyon furcsának is találtam. De nem gondoltam semmi különösebbre. De ma reggel, uram! Még akkor se vettem észre, amikor a reggelihez terítettem. Nagyon fel voltam dúlva, meg minden. De most, amikor le akartam szedni az asztalt… de nézze meg a saját szemével, ha nem hiszi. *Csak nyolc van, uram!* Csak nyolc! Hát fel lehet ezt fogni ésszel? *Csak nyolc*...

HETEDIK FEJEZET

1

Reggeli után Emily Brent azt javasolta Vera Claythorne-nak, hogy sétáljanak fel ismét a csúcsra, nézzék meg, nem jön-e a csónak. Vera beleegyezett.

A szél megélénkült. Apró fehér tarajok jelentek meg a tengeren. Egyetlen halászcsónak se volt kinn a vízen – s a motorcsónaknak semmi nyoma.

Sticklehavent nem is lehetett látni, csak a fölötte emelkedő dombot; egy kiálló vörös szikla eltakarta a kis öblöt is.

Emily Brent azt mondta:

– Az az ember, aki tegnap áthozott minket, megbízhatónak látszott. Igazán nagyon furcsa, hogy ennyit késik ma reggel.

Vera nem szólt rá semmit. Egyre növekvő félelmét próbálta leküzdeni.

Dühösen rendreutasította önmagát.

“Őrizd meg a nyugalmadat. Ez a félelem nem vall rád. Mindig jók voltak az idegeid.”

Néhány pillanat múlva hangosan azt mondta:

– Bárcsak megjönne. Nagyon szeretnék… elkerülni innen.

– Meggyőződésem, hogy mindnyájan ezt szeretnénk – felelte szárazon Emily Brent.

– Az egész olyan rendkívüli… Szinte teljesen… érthetetlen – mondta Vera.

A mellette álló vénkisasszony ingerülten azt mondta:

– Nagyon dühös vagyok magamra, hogy olyan könnyen beugrottam. Ha jobban meggondolja az ember, az a levél csakugyan teljes képtelenség. De amikor megkaptam, nem támadt bennem semmi kétely. Egyáltalán semmi.

– Gondolom – dünnyögte gépiesen Vera.

– Az ember túlságosan természetesnek veszi a dolgokat – mondta Emily Brent.

Vera mélyet lélegzett, és megborzongott.

– Csakugyan komolyan gondolja… amit reggeli közben mondott? – kérdezte.

– Fogalmazzon egy kicsit pontosabban, kedvesem. Mire céloz?

– Csakugyan komolyan gondolja, hogy Rogers meg a felesége tették el láb alól azt az öreg hölgyet? – kérdezte halkan Vera.

Emily Brent elgondolkozva nézett a tengerre.

– Ami engem illet, biztos vagyok benne. Magának mi a véleménye?

– Nem tudom, mit gondoljak.

Emily Brent folytatta:

– Minden ezt a feltevést igazolja. Ahogy az az asszony elájult. Meg ahogy a férfi elejtette azt a tálcát, gondoljon csak vissza rá. Meg aztán ahogy beszélt a dologról… nem hangzott túlságosan igaznak. Igen, attól tartok, hogy csakugyan az ő művük volt.

– Hogy nézett ki az a nő! – mondta Vera. – Még a saját árnyékától is félt! Sose láttam még ilyen rémült teremtést… Biztos mindig kísértette a dolog…

Miss Brent csak ennyit dünnyögött:

– Emlékszem, hogy gyerekkoromban egy bibliai mondás lógott a falon a szobámban. *A ti bűnötöknek büntetése utolér benneteket!* És ez így is van. *A ti bűnötöknek büntetése utolér benneteket!*

Vera föltápászkodott.

– De hát akkor, Miss Brent… akkor…

– Nos, kedvesem?

– A többiek? Mi van a többiekkel?

– Nem értem.

– A többi vádak… azok… *azok* nem igazak? De ha a Rogersék ellen emelt vád igaz… – Elhallgatott, mert képtelen volt világosan kifejezni kusza gondolatait.

Emily Brent homlokán, aki előzőleg értetlenül felhúzta a szemöldökét, kisimultak a ráncok.

Azt mondta:

– Aha, már értem. Nos, itt van például Mr. Lombard. Beismeri, hogy húsz embert hagyott éhen halni.

– Azok csak bennszülöttek voltak… – mondta Vera.

– Mindenki a felebarátunk, akár fekete, akár fehér – mondta élesen Emily Brent.

Vera meg azt gondolta:

"Fekete felebarátaink… fehér felebarátaink. Fele fekete, fele fehér… Jaj, mindjárt rám jön a nevetés. Hisztériás vagyok. Nem ismerek magamra…"

Emily Brent elgondolkozva folytatta.

– Persze a többi vádpont közül néhány túlzott és nevetséges. Például a bíró ellen emelt vád, aki csak hivatali kötelességét teljesítette. Meg a Scotland Yard volt detektívje ellen emelt vád is. És ide sorolható az én esetem is.

Hallgatott egy darabig, aztán folytatta:

– Persze az este a körülményekre való tekintettel nem akartam beszélni. Nem olyasmi, amit férfiak előtt meg lehetne tárgyalni.

– Nem?

Vera érdeklődve figyelt. Miss Brent nyugodtan folytatta.

– Beatrice Taylor a cselédlányom volt. Ahogy később kiderült, *nem volt tisztességes lány.* Nagyot csalódtam benne. Pedig igen jó modorú volt, tiszta és szolgálatkész. Meg voltam elégedve vele. Persze, csak képmutatás volt az egész! Igazában erkölcstelen, léha teremtés volt. Undorító! Jó időbe telt, amíg rájöttem, hogy "bajban van", ahogy az ilyenek mondani szokták. – Miss Brent elhallgatott, utálkozva elfintorította finom vonalú orrát. – Nagy megrázkódtatás jelentett számomra. A szülei is rendes emberek voltak, nagyon szigorúan nevelték. Örömmel mondhatom: nem bocsátották meg a viselkedését.

Vera rámeredt Miss Brentre, és megkérdezte:

– Mi történt?

– Természetesen egy óráig sem tűrtem tovább a házamban. Ne mondhassa senki, hogy szemet hunytam az erkölcstelenség fölött.

Vera halkan megkérdezte:

– Mi történt… a lánnyal?

– A szerencsétlen teremtés nem elégedett meg azzal, hogy egy bűn már terheli a lelkiismeretét – mondta Miss Brent –, s elkövetett egy még súlyosabb bűnt. Eldobta magától az életet.

Vera borzadva suttogta:

– Öngyilkos lett?

– Igen, a folyóba ugrott.

Vera megborzongott.

Rámeredt Miss Brent nyugodt, finom vonalú profiljára, és azt kérdezte:

– És maga mit érzett, amikor megtudta, hogy a lány öngyilkos lett? Nem sajnálta? Nem tett szemrehányást

magának?

Emily Brent kihúzta magát.

– Én? Én nem követtem el semmit, amiért szemrehányást tehettem volna magamnak.

– De hát a maga… szigorúsága… kergette a halálba – mondta Vera.

Emily Brent élesen válaszolt:

– Az, amit ő művelt… a saját bűne… az kergette halálba. Ha úgy viselkedett volna, ahogy tisztességes lányhoz illik, nem történhetett volna ilyesmi.

Vera felé fordította az arcát. Tekintetében nem tükröződött sem önvád, sem zavar. Rideg és önelégült volt ez a tekintet. Emily Brent az erényesség páncéljába zárva ült a Néger-sziget csúcsán.

Vera most már nem találta olyan nevetségesnek az apró termetű vénkisasszonyt.

Egyszerre csak – iszonyodni kezdett tőle.

2

Dr. Armstrong kijött az ebédlőből, és ismét kiment a teraszra.

A bíró már egy nyugszékben ült, és csöndesen nézte a tengert.

Lombard és Blore a terasz bal oldalán álldogáltak, cigarettáztak, de nem beszélgettek.

Az orvos, akárcsak az imént, habozott egy pillanatig. Elgondolkozó pillantása megállapodott Wargrave bírón. Szeretett volna konzultálni valakivel. Tudta, hogy a bíró éles eszű, s logikusan gondolkodik. Mégis habozott. Igaz ugyan, hogy Wargrave bíró okos ember, de mégiscsak öreg. S az adott helyzetben Armstrong úgy érezte, hogy cselekvőképes emberre van szüksége.

Döntött.

– Lombard, beszélhetnék egy pillanatra magával?

Philip elindult feléje.

– Természetesen.

A két férfi elhagyta a teraszt. Lesétáltak a lejtőn a víz felé. Amikor hallótávolságon kívül voltak, Armstrong megszólalt:

– Konzultálni szeretnék valakivel.

Lombard felhúzta a szemöldökét. Azt mondta:

– Kedves barátom, én nem vagyok orvos.

– Nem is olyasmiről van szó. Általában a helyzetünkről.

– Ja, az más.

Armstrong megkérdezte:

– Őszintén: mi a véleménye a helyzetről?

Lombard gondolkozott egy pillanatig. Aztán azt mondta:

– Kicsit fantasztikus, nem?

– Mi a véleménye ennek a nőnek a haláláról? Elfogadja Blore elméletét?

Philip a levegőbe fújta a füstöt.

– Határozottan tetszetős – önmagában nézve.

– Pontosan.

Armstrong hangja megkönnyebbülten csengett. Philip Lombard tudja, miről van szó.

Lombard folytatta:

– Vagyis, ha elfogadjuk azt az állítást, hogy Rogersék annak idején gyilkosságot követtek el, és nem leplezték le őket. Mit gondol, hogy csinálhatták? Megmérgezték az öreg hölgyet?

– Egyszerűbben is történhetett. Megkérdeztem Rogerstől ma reggel, mi baja volt Miss Bradynek. A válaszából sok mindenre fény derült. Nem akarok részletes orvosi magyarázatokba bocsátkozni, tény az, hogy a szívbajosoknál bizonyos esetekben amylnitritet alkalmaznak. Ha jön a roham, feltörnek egy fiola amylnitritet, és a beteg belélegzi. Ha az amylnitritet megtagadják a betegtől – nos, a következmények végzetesek lehetnek.

Philip Lombard elgondolkozva megjegyezte:

– Hát ez csakugyan egyszerű. Meglehetősen nagy kísértés lehetett.

Az orvos bólintott.

– Úgy van. Tulajdonképpen nem kell semmit se csinálni. Nem kell arzént szerezni, és beadni… egyszerűen csak meg kell tagadni az orvosságot! És Rogers éjnek idején elrohant, hogy orvost keressen, vagyis meg voltak

győződve róla, hogy senki nem jön rá a dologra.

– És ha rá is jön, semmit se tud rájuk bizonyítani – tette hozzá Philip Lombard.

Hirtelen összeráncolta a homlokát.

– Persze… ez sok mindent megmagyaráz.

Armstrong zavartan azt mondta:

– Nem értem.

– Arra gondolok, hogy megmagyarázza a Néger-szigetet – mondotta Lombard. – Vannak gaztettek, amelyeket nem lehet rábizonyítani azokra, akik elkövették. Ilyen például Rogersék esete. Vagy hogy egy másik példát mondjak, itt van az öreg Wargrave. Aki szigorúan törvényes keretek közt gyilkolt.

– Maga elhiszi azt a mesét? – kérdezte élesen Armstrong.

Philip Lombard elmosolyodott.

– De mennyire, hogy elhiszem. Wargrave annak rendje és módja szerint meggyilkolta Edward Setont, meggyilkolta, pontosan úgy, mintha tőrt döfött volna a szívébe! De volt annyi esze, hogy a gyilkosságot a bírói székből kövesse el, talárban és parókában. Így aztán a szokásos módon nem lehet rábizonyítani ezt a kis gaztettet.

Armstrong agyán hirtelen átvillant a gondolat:

"Gyilkosság a kórházban. Gyilkosság a műtőasztalon. Biztos… igen, holtbiztos!"

Philip Lombard folytatta:

– Ezért hívott meg… Mr. Lacky… így kerültünk… a Néger-szigetre!

Armstrong mély lélegzetet vett.

– Elérkeztünk a lényeghez. Tulajdonképpen milyen célból hívattak ide bennünket?

– *Magának* mi a véleménye? – kérdezte Philip Lombard.

Armstrong hevesen magyarázni kezdett:

– Térjünk csak vissza egy pillanatra ennek az asszonynak a halálára. Milyen feltevések lehetségesek? Az egyik, hogy Rogers gyilkolta meg, mert attól félt, hogy az asszony esetleg elárulja. A másik, hogy az asszony idegei felmondták a szolgálatot, és a legegyszerűbb megoldást választotta.

– Vagyis öngyilkos lett, mi? – mondta Philip Lombard.

– Maga hogy vélekedik a dologról?

– Elképzelhető volna – felelte Lombard –, igen, elképzelhető volna, *ha nem ez volna a feltevésünk Marston halálával kapcsolatban is.* Tizenkét órán belül két öngyilkosságot kicsit nehéz bevenni! És ha azt akarja mondani, hogy Anthony Marston, ez a fiatal fickó, akinek nem voltak idegei, és esze is nagyon kevés, begyulladt, mert elgázolt két gyereket, és ezért előre megfontolt szándékkal öngyilkos lett – hát akkor azt kell mondanom, hogy a gondolat egyszerűen nevetséges! És különben is: hogy jutott a méreghez? Tudtommal a ciánkáli nem olyasmi, amit az emberek csak úgy a mellényzsebükben szoktak hordozni. De hát ez már a maga szakmája.

– Épeszű ember csakugyan nem hord magánál ciánkálit – mondta Armstrong. – Lehet, hogy olyasvalakitől kapta, aki darazsat akart irtani.

– Vagyis valami szorgalmas kertésztől vagy gazdától, mi? Nem, Anthony Marston esetében erről se lehet szó. Szerintem arra a ciánkálira feltétlenül kell találnunk valami magyarázatot. Vagy azt, hogy Anthony Marston már ideérkezése előtt elhatározta, hogy öngyilkos lesz, ennélfogva előre fölkészült rá… vagy valami egyebet…

– Mi egyebet? – sürgette Armstrong.

Philip Lombard elvigyorodott.

– Miért akarja, hogy én mondjam ki? Amikor már úgyis ott van a nyelve hegyén. *Persze hogy Anthony Marstont meggyilkolták.*

3

Dr. Armstrong mély lélegzetet vett.

– És Mrs. Rogerst?

Lombard megfontoltan azt mondta:

– El tudnám hinni, bár nehezen, hogy Anthony öngyilkos lett, ha nem ezt tételeznénk fel Mrs. Rogersről is. El tudnám hinni, s már könnyebben, hogy Mrs. Rogers öngyilkos, ha nem ezt tételeznénk fel Anthony

Marstonról is. El tudnám hinni, hogy Rogers tette el láb alól a feleségét, ha nem halt volna meg váratlanul Anthony Marston is. Csakhogy nekünk olyan teóriára van szükségünk, amelyik mindkét gyors egymásutánban bekövetkezett halálesetre magyarázatot ad.

– Talán tudok segíteni, hogy megtalálja ezt a teóriát – mondta Armstrong.

Azzal elmesélte, amit Rogerstől hallott a két kis porcelánfigura eltűnéséről.

– Aha, azok a kis porcelánnégerek… – mondta Lombard. – Az biztos, hogy tegnap este, amikor vacsoráztunk, még tíz volt belőlük. És most ezek szerint csak nyolc van?

Dr. Armstrong szavalni kezdett:

Tíz kicsi néger éhes lett egyszer, s vacsorázni ment,
Egyik rosszul nyelt, megfulladt, s megmaradt kilenc.
Kilenc kicsi néger későn feküdt le, s rosszat álmodott,
Egy el is aludt másnap, s nem maradt csak nyolc.

A két férfi egymásra nézett. Philip Lombard elvigyorodott, és elhajította cigarettáját.

– Átkozottul stimmel, semhogy véletlen lehetne! Anthony Marston tegnap este vacsora után légszomjban meghal, Rogers mama meg ugyancsak elalszik.

– Vagyis? – kérdezte Armstrong.

Lombard befejezte a mondatot.

– Vagyis valaki van a dolog mögött. Egy titokzatos ismeretlen! X! Mr. Lacky! V. A. Lacky! Egy Félelmetes Eszelős Valaki!

– Ez az! – sóhajtott fel megkönnyebbülten Armstrong. – Tehát egyetért velem. De tudja, mit jelent ez? Rogers megesküdött rá, hogy rajtunk meg rajta és a feleségén kívül senki sincs a szigeten.

– Rogers tévedhet! De az is lehet, hogy hazudik!

Armstrong a fejét rázta.

– Nem hinném, hogy hazudik. Ahhoz túlságosan be van gyulladva. Annyira be van gyulladva, hogy majd beleőrül.

Philip Lombard bólintott.

Aztán azt mondta:

– Ma reggel nem érkezett meg a motorcsónak. Ez is beleillik a teóriába. Mr. Lacky jó előre intézkedett. A Néger-szigetnek elszigetelve kell maradnia, amíg Mr. Lacky be nem fejezi a munkáját.

Armstrong elsápadt.

– Vagyis maga is rájött, hogy az az ember nyilvánvalóan dühöngő őrült!

Philip Lombard hangja valahogy másképpen csengett, mint eddig:

– Van viszont valami, amire Mr. Lacky nem jött rá.

– Éspedig?

– Ez a sziget alapjában véve egyetlen kopár szikla. Nem nagy feladat átkutatni. Egykettőre megtalálhatjuk V. A. Lacky urat.

Dr. Armstrong hevesen megszólalt:

– Lehet, hogy veszélyes!

Philip Lombard fölkacagott.

– Veszélyes? Nem félünk a farkastól. Majd *én* leszek veszélyes, ha elcsípem!

Egy kis szünet után így folytatta:

– Nem árt, ha Blore-t is bevonjuk, hogy segítsen. Ha szorul a kapca, helyt tud állni. A nőknek okosabb nem szólni. Ami a többieket illeti, a tábornok szerintem gügye, az öreg Wargrave legfőbb erőssége pedig a semlegesség. Hárman is meg tudjuk oldani a feladatot.

NYOLCADIK FEJEZET

1

Blore-t nem volt nehéz bevonni a dologba. Azonnal kijelentette, hogy tökéletesen egyetért velük.

– Amit azokról a porcelánszobrocskákról mond, teljesen más színben tünteti fel a dolgot. Tiszta őrület! Csak

egy a bökkenő. Nem gondolják, hogy ez a Lacky esetleg – hogy úgy fejezzem ki magam – távirányítással intézi a dolgot?

– Magyarázza meg, az istenért!

– Nos, a következőképpen gondolom. A tegnap esti cirkusz után a fiatal Marston becsavarodik, és megmérgezi magát. És Rogers szintén becsavarodik, és elteszi láb alól a feleségét! Tökéletesen, úgy, ahogy V. A. L. előre eltervezte.

Armstrong a fejét rázta. Fölhívta Blore figyelmét a ciánkálira. Blore bólintott.

– Csakugyan, erről megfeledkeztem. Ilyesmit nem hord magánál az ember. De hogy került a poharába?

– Gondolkodtam a dolgon – felelte Lombard. – Marston jó néhány pohárral megivott az este. Az utolsó meg az előző pohár közt jókora idő telt el. S ezalatt a pohara ott állt valamelyik asztalon. Azt hiszem, bár biztosra nem merném állítani, hogy az ajtó melletti kis asztalon. S az ajtó nyitva volt. Valaki könnyen becsempészhetett egy adag ciánkálit a pohárba.

Blore hitetlenkedve megszólalt:

– Anélkül, hogy észrevettük volna?

– Mással voltunk elfoglalva – felelte szárazon Lombard.

– Ez igaz – mondta halkan Armstrong. – Mindnyájunkat megvádoltak. Összevissza járkáltunk a szobában. Vitatkoztunk, méltatlankodtunk, a saját dolgunkkal törődtünk. Azt hiszem, *csakugyan* úgy történhetett, ahogy mondja.

Blore vállat vont.

– Másképpen nemigen történhetett! Nos hát, uraim, lássunk munkához. Nincs véletlenül revolver valamelyiküknél? Bár azt hiszem, ez egy kicsit túlzott remény.

Lombard megszólalt.

– Nálam van. – Megveregette a zsebét.

Blore nagy szemeket meresztett. Erőltetetten közönyös hangon megkérdezte:

– Mindig hord magánál revolvert?

– Rendszerint – felelte Lombard. – Tudniillik kerültem már néhányszor szorult helyzetbe.

– Aha – mondta Blore, és hozzátette. – Nos, szorultabb helyzetben valószínűleg sohase volt még, mint most! Ha csakugyan egy őrült bujkál a szigeten, alighanem egész kis arzenál van a birtokában, nem beszélve arról, hogy egy-két kése meg tőre is lehet.

Armstrong köhintett egyet.

– Előfordulhat, hogy téved, Blore. Sok gyilkos szándékú őrült nagyon jámbor ember. Kimondottan kellemes fickó.

– Alig hiszem, hogy a mi őrültünk ebből a fajtából való, kedves Armstrong doktor – mondta Blore.

2

A három férfi elindult, hogy átkutassa a szigetet.

A dolog váratlanul egyszerűnek bizonyult. Az északnyugati oldalon, a szárazföld felé, a sziklák merőlegesen ereszkedtek le a tengerig, egy árva repedés se volt rajtuk.

A sziget többi részén fának nyoma sem volt, egyéb növényzetnek is alig. A három férfi nagy gonddal és módszeresen dolgozott: a sziget legmagasabb pontjától a víz széléig végigcserkészte az egész terepet, s közvetlen közelről szemügyre vette a legcsekélyebb szabálytalanságot is a sziklákon, amely esetleg egy barlang bejárata lehetett. De nem akadtak barlangra.

A vízparton Macarthur tábornokra bukkantak: ült, és nézte a tengert. Nagy volt a csönd, csak a sziklákon megtörő hullámok csobogása hallatszott. Az öregúr mereven kihúzott derékkal ült, tekintetét a látóhatárra szögezve.

Tudomást se vett a három kutató közeledtéről. Ez a nemtörődömség kicsit kényelmetlen érzéssel töltötte el őket.

“Ez nem természetes… úgy néz ki, mintha transzba esett volna” – gondolta Blore.

Megköszörülte a torkát, és erőltetetten csevegő tónusban megszólalt:

– Nagyon szép és csöndes helyet talált, uram.

A tábornok összeráncolta a homlokát. Gyors pillantást vetett hátrafelé, és így szólt:

– Nagyon kevés az időm. Nagyon kevés. Szeretném, ha nem zavarnának.

– Nem akarjuk zavarni – mondta nyájasan Blore. – Csak, hogy úgy mondjam, sétáltunk egyet a szigeten. Ugyanis kíváncsiak voltunk rá, nem bujkál-e valahol valaki.

A tábornok még mindig összeráncolt homlokkal azt mondta:

– Nem érti, fogalma sincs az egészről. Legyen szíves, hagyjon magamra.

Blore visszahúzódott. Amikor odaért a másik kettőhöz, azt mondta:

– Bedilizett… Nem lehet beszélni vele.

Lombard kíváncsian megkérdezte:

– Mit mondott?

Blore vállat vont.

– Valami olyasmit, hogy nincs ideje, meg hogy nem akarja, hogy zavarják.

Most dr. Armstrong ráncolta a homlokát.

– Csak azt szeretném tudni… – dünnyögte.

3

A sziget átkutatásával tulajdonképpen végeztek is. A három férfi a sziget legmagasabb pontján állt, és a szárazföld felé nézett. Egyetlen csónak sem volt a vízen. A szél megélénkült.

– Nem szálltak vízre a halászok – mondta Lombard. – Vihar lesz. Átkozottul dühítő, hogy innen nem látni a falut. Esetleg jelt adhatnánk vagy valami.

– Talán tüzet gyújthatnánk az este – mondta Blore.

Lombard összeráncolta a homlokát:

– Az egészben az a feneség, hogy alighanem ezzel kapcsolatban is előre intézkedtek.

– De hogyan?

– Honnan tudhatnám? Talán valami ostoba tréfával. Hogy például szántszándékkal vonultunk remeteségbe, nem kell törődni vele, ha esetleg jelt adunk s a többi. Az is lehet, hogy elhíresztelték, miszerint valami fogadásról van szó. Mindenesetre kitaláltak valami ostobaságot.

Blore kétkedve megszólalt.

– S gondolja, hogy a falusiak bevették?

– Az ilyesmit sokkal könnyebb elhinni, mint az igazat! – mondta szárazon Lombard. – Gondolja, hogy elhitték volna, ha azt híresztelik el a faluban, hogy addig senkinek se szabad a szigetre tennie a lábát, amíg Mr. Lacky Valaki szép nyugodtan meg nem gyilkolja valamennyi vendégét?

– Vannak pillanatok, amikor egyszerűen nem tudom elhinni – mondta dr. Armstrong. – És mégis…

Philip Lombard elhúzta a száját, kilátszottak a fogai.

– Pontosan erről van szó: *és mégis!* Maga mondta, doktor!

Blore lenézett a vízre.

Megszólalt:

– Nem mászhatott itt le esetleg valaki?

Armstrong a fejét rázta.

– Nem hinném. Nagyon meredek. És hol bújhatott volna el?

– Lehet, hogy valahol mégiscsak van egy nyílás a sziklában – mondta Blore. – Ha volna csónakunk, körülevezhetnénk a szigetet.

– Ha volna csónakunk, már javában úton volnánk a szárazföld felé! – mondta Lombard.

– Az igaz.

Lombard hirtelen megszólalt.

– Azért megvizsgálhatnánk ezt a sziklát. Csak egyetlen hely van, ahol esetleg el lehet bújni: ott lent, kicsit jobbra. Ha tudnának valahonnan kötelet keríteni, leereszkedhetnék, és megnézném.

– Csakugyan nem ártana megbizonyosodni a dologról – mondta Blore. – Noha lehetetlenségnek látszik, amilyen meredek ez a szikla! Megnézem, hátha tudok kötelet keríteni.

Gyors léptekkel elindult a ház felé.

Lombard fölnézett az égboltra. A felhők már kezdtek gyülekezni. A szél egyre erősödött.

Egy oldalpillantást vetett Armstrongra.

– Nagyon hallgatag, doktor. Min gondolkodik? – kérdezte.

– Éppen azon tűnődöm, vajon mennyire őrült az öreg Macarthur… – felelte Armstrong.

4

Vera egész délelőtt nem találta a helyét. Emily Brentet valamiféle borzongató iszonyattal kerülte.

Miss Brent kivitt egy széket a ház sarka mögé, ahol védve volt a széltől. Ott ült, és kötögetett.

Valahányszor csak eszébe jutott Verának Miss Brent, megjelent előtte egy vízbe fúlt nő sápadt arca, akinek hínár gabalyodott a hajába… egy arc, amely valamikor szép volt – talán túlságosan is, kihívóan szép –, s amelyet most már se sajnálni nem lehetett, se félni nem kellett tőle.

És Emily Brent, a jóságos és erényes Emily Brent csak ült, és kötögetett.

Wargrave bíró a nagy teraszon kuporgott egy hordozható nyugszékben. Nyakát mélyen a válla közé húzta.

Amikor Vera ránézett, egy férfi jelent meg előtte, amint ott áll a vádlottak padjában – egy fiatal, szőke, kék szemű, zavart, ijedt arcú férfi, Edward Seton. S képzeletben maga előtt látta a bíró aszott kezét, amint fejére teszi a fekete föveget, hogy kihirdesse a halálos ítéletet…

Egy idő múlva Vera lassan leballagott a tengerhez. Elsétált egészen a sziget csücskéig, ahol egy öreg ember ült, és mereven nézte a látóhatárt.

Macarthur tábornok összerezzent a közeledtére. Hátranézett: tekintetében a kíváncsiságnak és a rosszindulatnak valami furcsa keveréke tükröződött. Egészen megijesztette Verát. Macarthur néhány pillanatig figyelmesen nézte a lányt.

Vera azt gondolta magában:

“Milyen furcsa! Mintha *tudná…”*

A tábornok megszólalt:

– Ó, maga az? Hát eljött…

Vera leült a tábornok mellé. És azt mondta:

– Szeret itt ülni, és nézni a tengert?

A tábornok csöndesen bólintott.

– Igen – mondta aztán. – Nagyon kellemes hely. S azt hiszem, éppen megfelelő a várakozásra.

– A várakozásra? – kérdezte meghökkenve Vera. – Mire vár?

– A végre – mondta csendesen a tábornok. – De gondolom, ezt maga is tudja. Hát nem így van? Mindnyájan a végre várunk.

Vera bizonytalanul kérdezte:

– Hogy érti?

– *Egyikünk se fogja elhagyni a szigetet* – mondta ünnepélyesen Macarthur tábornok. – Így rendeltetett. Persze ezzel maga is tökéletesen tisztában van. Talán csak azt nem tudja, milyen nagy megkönnyebbülés lesz!

– Megkönnyebbülés? – kérdezte csodálkozva Vera.

– Igen. Persze maga még nagyon fiatal… maga még nem jutott el odáig. De el fog jutni! Az áldott megkönnyebbülésig, amikor majd ráeszmél, hogy többé semmi köze semmihez… hogy nem kell tovább cipelnie a terhet. Egyszer majd maga is eljut eddig az érzésig…

– Nem értem – mondta rekedten Vera.

Ujjai görcsösen rángatóztak. Hirtelen félni kezdett ettől a csöndes, vén katonától.

A tábornok tűnődve megszólalt:

– Szerettem Leslie-t. Nagyon szerettem…

– Leslie a felesége volt? – kíváncsiskodott Vera.

– Igen, a feleségem… Szerettem, és büszke voltam rá. Nagyon szép volt… és nagyon vidám!

Hallgatott néhány pillanatig, aztán folytatta:

– Igen, szerettem Leslie-t. Azért is csináltam.

– Úgy érti, hogy… – kezdte Vera, és elhallgatott.

Macarthur tábornok csöndesen bólintott.

– Most már nem sok értelme tagadni, amikor úgyis mindnyájan meghalunk. *A halálba küldtem Richmondot.* Azt hiszem, bizonyos értelemben csakugyan gyilkoltam. Különös. *Gyilkoltam…* Pedig mindig nagyon tiszteltem a törvényt! De akkor eszembe se jutott, hogy gyilkolok. Még csak sajnálkozást se éreztem. “Alaposan rászolgált a gazember” – csak ez járt az eszemben. De aztán…

Vera határozott hangon megkérdezte?

– Aztán?

A tábornok tétován megcsóválta a fejét. Zavartnak s kicsit szomorúnak látszott.

– Nem tudom. Nem tudom. Valahogy más volt. Nem tudom, Leslie sejtette-e… Nem hiszem. De utána mintha idegen lett volna számomra. Eltávolodott valahová, ahol nem tudtam elérni. És aztán meghalt… én meg egyedül maradtam…

– Egyedül… egyedül… – mondta Vera, s hangját visszaverték a sziklák.

– Maga is örülni fog, ha eljön a vég – mondta Macarthur tábornok.

Vera felállt.

– Nem tudom, mire gondol! – mondta élesen.

– Én *tudom,* gyermekem. *Tudom…*

– Nem tudja! Fogalma sincs semmiről…

Macarthur tábornok megint a tengert nézte. Láthatólag megfeledkezett róla, hogy a lány ott áll mögötte.

Nagyon halkan és szelíden azt mondta:

– Leslie…

5

Mikor Blore a karjára tekert kötéllel visszatért a házból, Armstrongot ott találta, ahol hagyta: mereven bámult le a mélybe.

– Hol van Mr. Lombard? – kérdezte lihegve Blore.

Armstrong közömbösen felelte:

– Elment, utána akar nézni valaminek. Rögtön itt lesz. Ide figyeljen, Blore! Nyugtalan vagyok.

– Merem állítani, hogy mindnyájan nyugtalanok vagyunk.

Az orvos türelmetlenül legyintett.

– Persze… persze… Nem is úgy gondolom. Az öreg Macarthur jár az eszemben.

– Miért? Mi van vele?

– Mi egy őrültet keresünk – mondta komoran dr. Armstrong. – *Hátha Macarthur az?*

– Gondolja, hogy képes volna gyilkolni? – kérdezte hitetlenkedve Blore.

Armstrong habozva felelte:

– Nem merném határozottan állítani. Egy pillanatig se. De persze nem vagyok szakértő az elmegyógyászat területén. Tulajdonképpen még nem is volt alkalmam elbeszélgetni vele – ebből a szempontból nem figyeltem meg.

Blore ugyancsak habozva azt mondta:

– Hogy gügye, az igaz! De azt azért nem mondanám…

Armstrong egy kis erőfeszítéssel összeszedte magát, és a szavába vágott.

– Valószínűleg igaza van! Az istenfáját neki, *biztos,* hogy valaki bujkál a szigeten! Na, már jön is Lombard!

Gondosan rögzítették a kötelet.

– Igyekszem a magam erejéből lemászni – mondta Lombard. – Figyeljenek, ha hirtelen megrándul a kötél.

Egy-két percig csak álltak, és nézték, hogy kúszik lefelé Lombard, aztán Blore megszólalt:

– Úgy mászik, mint egy macska, nem?

Volt valami furcsa a hangjában.

– Valószínűleg turistáskodott fiatal korában – mondta dr. Armstrong.

– Lehetséges.

Egy darabig hallgattak, aztán a volt detektív megszólalt:

– Általában fura egy pasas. Tudja, mi a véleményem róla?

– Mi?

– Hogy gyanús fickó.

– Milyen értelemben? – kérdezte habozva Armstrong.

Blore morgott valamit. Aztán azt mondta:

– Alapjában véve nem is tudom. De egy fikarcnyit sem bízom benne.

– Valószínűleg kalandos élete volt – mondta dr. Armstrong.

– Fogadni mernék, hogy egynémely kalandját igyekszik gondosan eltitkolni – mondta Blore. Hallgatott egy darabig, aztán folytatta: – Nem hozott véletlenül revolvert magával, doktor?

Armstrong csodálkozva nézett rá.

– Én? Dehogy, az istenért! Miért hoztam volna?

– *Miért hozott Mr. Lombard?* – kérdezte Blore.

Armstrong habozva felelte:

– Valószínűleg – szokásból.

Blore fölhorkant.

Hirtelen megrándult a kötél. Néhány pillanatig teljes erőből megmarkolták. Aztán amikor a kötél engedett, Blore megszólalt:

– Szokás és szokás közt különbség van! Nem vitás, hogy Mr. Lombard helyesen teszi, ha revolvert visz egy isten háta mögötti helyre, meg hordozható tűzhelyet, hálózsákot és rovarport. De ide pusztán szokásból nem hoz ilyesmit az ember! Csak a regényekben természetes, hogy az emberek revolverrel a zsebükben mászkáljanak.

Dr. Armstrong zavartan megcsóválta a fejét.

Előrehajoltak és figyelték, hogy kúszik lefelé Lombard. Alaposan végigkutatta a szikla alját, s azonnal látták, hogy eredménytelenül. Nemsokára fenn is volt a szikla peremén. Letörölte homlokáról a verítéket.

– Hát ez is megvan – mondta. – Nehéz feladattal állunk szemben. Most már csak odabenn lehet a házban vagy sehol.

6

A házat könnyen átkutatták. Előbb a néhány melléképületet járták végig, utána kerítettek sort a főépületre. Mrs. Rogers konyhaszekrényében találtak egy mérőszalagot, azzal dolgoztak. De nem volt sehol egyetlen rejtett zug. Minden egyszerű volt és áttekinthető, a modern épületben nem lehetett sehol sem elbújni. Először a földszintet járták végig. Amikor fölmentek az emeletre, ahol a hálószobák sorakoztak, a lépcsőház ablakán keresztül látták, hogy Rogers koktélt visz ki tálcán a teraszra.

Philip Lombard csak úgy mellékesen meg is jegyezte:

– Csodálatos egy fickó, tökéletes cseléd. Úgy viselkedik, mintha semmi se történt volna.

– Rogers kitűnő komornyik, meg kell hagyni – mondta elismerően Armstrong.

– A felesége meg kitűnő szakácsnő volt – mondta Blore. – Az a vacsora… tegnap este…

Befordultak az első hálószobába.

Öt perc múlva megint ott álltak egymással szemközt a lépcsőházban. Nem bujkált sehol senki – nem is volt hol elbújni.

– Itt még van egy kis lépcső – mondta Blore.

– A cselédszobába vezet – mondta dr. Armstrong.

– A tető alatt kell lennie valamilyen helyiségnek, ahol a víztartály, esőgyűjtő meg miegyéb van. Ott lehet a legjobban elbújni, illetőleg csakis ott!

És akkor, ahogy ott álldogáltak, hallották meg fönt a neszezést. Halk, lopakodó lépteket, pontosan a fejük felett.

Mind a hárman hallották. Armstrong megragadta Blore karját. Lombard figyelmeztetően fölemelte az ujját.

– Pszt… figyeljünk.

Megint hallatszott – valaki halkan, lopakodó léptekkel járkált a fejük fölött.

– A hálószobából hallatszik – suttogta Armstrong. – Onnan, ahol Mrs. Rogers holtteste fekszik.

– Hát persze! – suttogta Blore. – Annál jobb rejtekhelyet nem is találhatott volna! Oda aztán senkinek sincs kedve fölmenni. Hát akkor… amilyen csendesen csak tudunk.

Nesztelenül fellopakodtak a lépcsőn.

A cselédszoba ajtaja előtt megint megálltak a szűk pihenőn. Igen, valaki volt a szobában. Odabenn halkan megreccsent a padló.

– Rajta – suttogta Blore.

Fölrántotta az ajtót, és berontott, a másik kettő a nyomában.

Aztán mindhárman megtorpantak.

Rogers volt a szobában, mindkét keze tele ruhaneművel.

Blore ocsúdott elsőnek.

– Ne haragudjon… hm… Rogers – mondta. – Hallottuk, hogy valaki járkál idebenn, és azt hittük, hogy… szóval…

Abbahagyta.

– Én kérek bocsánatot, uraim – mondta Rogers. – Csak a holmimat szedem össze. Remélem, nincs kifogásuk ellene, ha leköltözöm az egyik üres földszinti vendégszobába. A legkisebbe.

Szavait dr. Armstronghoz intézte, és Armstrong válaszolt neki:

– Dehogy van. Természetesen. Költözzön csak le.

Igyekezett nem nézni az ágyon fekvő, lepedővel letakart alakra.

– Köszönöm, uram – mondta Rogers.

A ruhákkal a karján kiment a szobából, és elindult lefelé a lépcsőn.

Armstrong az ágyhoz lépett, felemelte a lepedőt, és lenézett a halott asszony békés arcára. Most nem tükröződött rajta félelem. Teljesen kifejezéstelen volt.

– Bárcsak itt volna a felszerelésem. Nagyon szeretném tudni, miféle méreg volt.

Aztán a másik kettő felé fordult.

– Azt hiszem, abbahagyhatjuk. Minden porcikámban érzem, hogy úgysem találunk semmit.

Blore egy alacsony szellőzőnyílás reteszével veszkődött.

– Átkozottul csöndesen jár az a fickó – mondta. – Néhány perce még odalenn láttuk a teraszon. Egyikünk se hallotta, hogy följött volna…

– Nyilván ezért gondoltuk, hogy idegen járkál idefönn – mondta Lombard.

Blore eltűnt a sötét üregben. Lombard előhúzott egy zseblámpát, és utánabújt.

Öt perc múlva három férfi állt és bámult egymásra a lapos ház tetején. Piszkosak voltak, tele pókhálóval, s az arcuk komor.

Csak ők nyolcan voltak a szigeten. Senki más.

KILENCEDIK FEJEZET

1

Lombard halkan megszólalt:

– Szóval tévedtünk. Egész elképzelésünk téves volt! Babonás rémlátás, amit a fantáziánk szült, csak azért, mert véletlenül két haláleset történt!

– És mégis állítom, hogy az okoskodásunk helyes – jelentette ki nyomatékosan Armstrong. – Az ördögbe is, orvos vagyok, értek valamit az öngyilkosokhoz. Anthony Marston nem az öngyilkosok típusába tartozott.

Lombard kétkedve megszólalt:

– És nem lehetett véletlen a dolog?

Blore hitetlenül fölhorkant.

– Átkozottul fura egy véletlen – morogta.

Csend volt, aztán Blore szólalt meg: – Ami az asszonyt illeti… – de abbahagyta.

– Mrs. Rogerst?

– Igen. Nem lehet, hogy az ő esetében csakugyan véletlen baleset történt?

– Baleset? – kérdezte Philip Lombard. – Hogy történhetett volna baleset?

Blore kicsit zavarba jött. Téglavörös arca még vörösebb lett egy árnyalattal. Amikor megszólalt, valósággal kirobbantak belőle a szavak:

– Ide figyeljen, doktor, maga adott neki valami kábítószert.

Armstrong rámeredt.

– Kábítószert? Hogy érti ezt?

– Az este. Hiszen maga mondta, hogy adott neki valamit, hogy elaludjon.

– Ja igen, persze. Ártalmatlan nyugtatót.

– Egészen pontosan mit?

– Egy kis adag trionált. Teljesen ártalmatlan készítmény.

Blore még jobban elvörösödött.

– Ide figyeljen… ne kerteljünk… nem adott neki túl nagy adagot?

Dr. Armstrong dühösen azt mondta:
– Fogalmam sincs róla, mire akar kilyukadni.
– Nem lehetséges, hogy esetleg tévedett? – kérdezte Blore. – Megtörténik néha az ilyesmi.
– Nem követtem el semmiféle tévedést – jelentette ki élesen Armstrong. – Nevetséges föltételezés.
Elhallgatott, aztán rideg, csípős hangon hozzátette:
– Vagy arra céloz, hogy szándékosan adtam neki a kelleténél nagyobb adagot?
Philip Lombard gyorsan közbeszólt:
– Ide figyeljenek, ne veszítsük el a fejünket! Ne kezdjük el egymást vádolni!
– Csak fölvetettem, hogy a doktor esetleg tévedett – jelentette ki Blore.
Dr. Armstrong kényszeredetten elmosolyodott. Meglehetősen zord volt a mosolya, s miközben beszélt, kivillantak a fogai.
– Egy orvos nem engedhet meg magának effajta tévedéseket, kedves barátom.
Blore gúnyosan azt mondta:
– Nem ez lett volna az első tévedés, amit elkövetett, ha hinni lehet annak a gramofonlemeznek!
Armstrong falfehér lett. Philip Lombard gyorsan és dühösen rászólt Blore-ra:
– Mi értelme sértegetnünk egymást? Mind ugyanabban a helyzetben vagyunk. Össze kell tartanunk. Mi van például azzal a maga kis hamis tanúzásával?
Blore egy lépést tett előre, keze ökölbe szorult. Fojtott hangon azt mondta:
– Szó sincs semmiféle hamis tanúzásról! Aljas hazugság! Megpróbálhat elhallgattatni Mr. Lombard, de van egy-két dolog, amit nagyon szeretnék tudni, és az egyik *magával* kapcsolatos!
Lombard fölhúzta a szemöldökét.
– Velem?
– Igen. Szeretném tudni, miért hozott magával revolvert egy baráti összejövetelre?
– Szóval erre kíváncsi? – kérdezte Lombard.
– Igen, erre, Mr. Lombard.
Lombard váratlanul azt mondta:
– Nini, maga nem is olyan ostoba, amilyennek látszik.
– Lehetséges. Szóval mi van azzal a revolverrel?
Lombard elmosolyodott.
– Azért hoztam magammal revolvert, mert számítottam rá, hogy valami kalamajkába keveredek.
– Erről nem mesélt az este – mondta gyanakodva Blore.
Lombard megrázta a fejét.
Blore nem tágított.
– A bolondját járatta velünk?
– Bizonyos értelemben igen – felelte Lombard.
– Hát akkor most ki vele.
Lombard lassan azt mondta:
– Azt akartam, hogy azt higgyék, engem is ugyanúgy hívtak ide, mint a többiek nagy részét. Nem egészen igaz. Az igazság az, hogy felkeresett egy kis zsidó –Morrisnak hívták. Felajánlott száz guineát, ha ide jövök, és nyitva tartom a szemem – mondván, hogy olyan ember hírében állok, aki helyt tud állni, ha szorul a kapca.
– És? – sürgette türelmetlenül Blore.
– Ez minden – felelte vigyorogva Lombard.
– Biztos, hogy az a Morris egyebet nem mondott? – kérdezte dr. Armstrong.
– Nem. Hallgatott, mint a csuka. Vállalom vagy nem – szó szerint így mondta. Éppen le voltam égve. Vállaltam.
Blore-on látszott, hogy nincs meggyőzve. Azt kérdezte:
– És miért nem mondta el ezt tegnap este?
– Kedves barátom… – Lombard beszédesen vállat vont. – Honnan tudhattam, hogy nem éppen tegnap este kell helytállnom? Inkább mellébeszéltem, s előálltam egy semmitmondó mesével.
Dr. Armstrong csípősen megkérdezte:
– És most? Most is ugyanúgy látja a helyzetet?
Lombard arckifejezése megváltozott. Elkomorodott, vonásai megkeményedtek.
– Nem. Most már biztos vagyok benne, hogy magam is ugyanolyan helyzetben vagyok, mint önök. Hogy az a

száz guinea csak csalétek volt, amellyel Mr. Lacky engem is csapdába csalt önökkel együtt.

S lassan így folytatta:

– *Mert csapdában vagyunk.* Esküdni mernék rá! Mrs. Rogers halott! Tony Marston halott! Az ebédlőasztalról eltűnnek a néger babák! Igen, Mr. Lacky keze nyilvánvalóan benne van a dologban – *de hol a fenében lehet maga Mr. Lacky?*

A földszinten ünnepélyesen megkondult az ebédre hívó gong.

2

Rogers az ebédlő ajtajában állt. Amikor a három férfi a lépcső aljára ért, néhány lépést előbbre lépett. Halkan, gondterhelten mondta:

– Remélem, meg lesznek elégedve az ebéddel. Van hideg sonka és marhanyelv, és főztem egy kis krumplit is. Meg aztán van sajt, szárazsütemény meg egy kis gyümölcskonzerv.

– Egész jól hangzik – mondta Lombard. – Szóval elegendő készletünk van?

– Van ennivaló bőven, uram, rengeteg a konzerv. Tele az éléskamra. Aminthogy véleményem szerint tele is kell lennie egy szigeten, ahol az ember esetleg hosszabb időre el lehet vágva a szárazföldtől.

Lombard bólintott.

Rogers követte a három férfit az ebédlőbe, közben azt dünnyögte:

– Nagyon nyugtalanít, hogy Fred Narracott nem jött át ma. Rendkívül sajnálatos, mondhatnám.

– Az bizony – mondta Lombard. – Ez a helyes kifejezés: rendkívül sajnálatos.

Miss Brent lépett az ebédlőbe. Röviddel előbb leejtett egy gombolyag fonalat, és most éppen azt tekergette fel.

Amikor helyet foglalt az asztal mellett, megjegyezte:

– Időváltozás lesz. Erős szél fúj, tajtékos a tenger.

Belépett Wargrave bíró is. Lassú, kimért léptekkel. Bozontos szemöldöke alól gyors pillantást vetett az ebédlőben tartózkodókra. Megszólalt:

– Nagyon szorgalmasak voltak ma délelőtt.

Egy kis kaján káröröm volt a hangjában.

Vera Claythorne viharzott be. Kicsit lihegett.

– Remélem, nem rám vártak – hadarta. – Elkéstem?

– Nem maga érkezett utolsónak – mondta Emily Brent. – A tábornok még nincs itt.

Leültek az asztal köré.

Rogers megkérdezte Miss Brenttől:

– Tálaljak, vagy várjunk még, asszonyom?

Vera közbeszólt:

– Macarthur tábornok lenn üldögél a tengerparton. Valószínű, hogy meg se hallotta a gongot. – Egy kis habozás után hozzátette: – Úgy látom, ma egy kicsit kótyagos.

– Megyek, és szólok neki, hogy kész az ebéd – ajánlotta fel sietve Rogers.

Dr. Armstrong felugrott.

– Majd én – mondta. – Önök csak kezdjenek hozzá.

Elhagyta a szobát. Még hallotta Rogers hangját:

– Marhanyelvet vagy hideg sonkát parancsol, asszonyom?

3

Az asztal körül ülő öt ember közt láthatólag nehezen indult meg a beszélgetés. Odakint hirtelen széllökések támadtak és ültek el.

Vera megborzongott egy kicsit, és azt mondta:

– Vihar lesz.

Blore megpróbált bekapcsolódni a beszélgetésbe. Bőbeszédűen rákezdte:

– Ült tegnap egy öregember a plymouthi vonaton. Folyton azt hajtogatta, hogy vihar lesz. Bámulatos, mennyire ismerik az efféle vén tengeri medvék az időjárást.

Rogers körbejárta az asztalt, és összeszedte a tányérokat.

Egyszerre csak megtorpant, kezében a tányérokkal.
Különös, ijedt hangon azt mondta:
– Valaki szalad…
Most már mindnyájan hallották a szaladó lépteket a teraszon.
Abban a pillanatban tudtak mindent… Tudtak mindent, anélkül hogy bárki bármit is mondott volna…
Mintegy vezényszóra valamennyien felálltak. Álltak, és néztek az ajtó felé.
Dr. Armstrong jelent meg az ajtóban, lihegett.
Azt mondta:
– Macarthur tábornok…
– Meghalt! – robbant ki Verából.
– Igen, meghalt… – mondta Armstrong.
Néma csönd lett – hosszú, néma csönd.
A hét ember csak nézte egymást, és nem tudott szavakat találni.

4

A vihar éppen akkor tört ki, amikor az öregúr holttestét becipelték az ajtón.
A többiek a hallban álltak.
Hirtelen nagy sistergéssel, zubogással eleredt az eső.
Amikor Blore és Armstrong fölment a holtesttel a lépcsőn, Vera Claythorne hirtelen sarkon fordult, és bement az üres ebédlőbe.
Úgy volt, ahogy hagyták. A befőtt érintetlenül állt a tálalón.
Vera az asztalhoz lépett. Pár pillanat múlva Rogers lépett be nesztelenül a szobába.
Amikor meglátta a lányt, meghökkent. Aztán kérdő pillantást vetett rá.
És azt mondta:
– Bocsánat, kisasszony, csak… csak azt akartam megnézni, hogy…
Vera – olyan harsányan, hogy maga is meglepődött rajta – azt mondta:
– Eltalálta, Rogers. Nézze meg. *Csak hét van…*

5

Macarthur tábornok az ágyán feküdt.
Miután Armstrong még egyszer megvizsgálta, elhagyta a szobát, és lement a földszintre. A többiek a társalgóban gyűltek össze.
Miss Brent kötött. Vera Claythorne az ablaknál állt, és kibámult a zuhogó esőbe. Blore kezét a térdén nyugtatva, egyenes ült egy széken. Lombard nyugtalanul járkált föl-alá. A szoba túlsó végében Wargrave bíró egy öblös karosszékben üldögélt. Félig le volt hunyva a szeme.
Amikor az orvos a szobába lépett, kinyitotta. Éles, átható hangon megkérdezte.
– Nos, doktor?
Armstrong nagyon sápadt volt.
– Szó sincs szívszélhűdésről vagy valami efféléről – mondta – Macarthurt tarkón vágták egy ólmosbottal vagy valami hasonló szerszámmal.
Halk moraj támadt, de megint megszólalt a bíró éles hangja:
– Megtalálta a szóban forgó fegyvert?
– Nem.
– Mégis biztos a dologban?
– Feltétlenül.
Wargrave bíró nyugodtan így szólt:
– Most már semmi kétség, hányadán állunk.
Nem volt vitás, ki veszi át az irányítást. Délelőtt Wargrave a nyugágyban kuporgott a teraszon, nem csinált semmit, csak töprengett. Most minden további nélkül átvette a parancsnokságot, ahogy hivatali működése alatt megszokta. Mintha csak a bíróságon elnökölt volna.
Megköszörülte a torkát, s újból megszólalt:

– Ma délelőtt, miközben a teraszon üldögéltem, megfigyeltem, mit művelnek, uraim. Semmi kétségem nem volt afelől, hogy mi a céljuk. Nyilván az ismeretlen gyilkos után kutatták át a szigetet.

– Úgy, ahogy mondja – felelte Philip Lombard.

A bíró folytatta.

– S kétségtelenül ugyanarra a következtetésre jutottak, amire én – hogy tudniillik Anthony Marston és Mrs. Rogers halála nem volt sem véletlen, sem öngyilkosság. S nyilván eljutottak bizonyos következtetésre arra vonatkozólag is, hogy Mr. Lacky milyen célból csalt minket erre a szigetre.

– Őrült a fickó! Elmebajos! – mondta rekedten Blore.

A bíró köhintett egyet.

– Ez majdnem biztos. De a végeredmény szempontjából alig lényeges. Fő feladatunk: megmenteni az életünket.

Armstrong remegő hangon megszólalt:

– Higgye el, hogy nincs senki a szigeten. *Senki!*

A bíró végigsimított az állán.

Csöndesen folytatta.

– Úgy, ahogy ön érti, valóban nincs. Én már kora délelőtt eljutottam erre a következtetésre. Akár előre meg is mondhattam volna, hogy kutatásuk eredménytelen lesz. Ennek ellenére szilárd meggyőződésem, hogy "Mr. Lacky" – hogy én is úgy nevezzem, ahogy ő nevezi magát – igenis a *szigeten van.* Még tovább is megyek. Tekintettel arra, hogy a szóban forgó terv sem több, sem kevesebb, mint az, hogy törvényt üljön bizonyos egyének felett olyan bűnök miatt, amelyekért a törvény nem vonhatja felelősségre őket, *csak egyetlen mód van rá, hogy ezt a tervet végre tudja hajtani.* Mr. Lacky csak egyféleképpen kerülhetett a szigetre.

– A dolog teljesen világos. *Mr. Lacky közülünk valaki…*

6

– Nem, nem, nem!

Vera tört ki – szinte nyüszítve. A bíró éles pillantást vetett rá.

Aztán így szólt:

– Kedves kisasszony, a tényekkel szembe kell néznünk. Valamennyien életveszélyben vagyunk. V. A. Lacky közülünk valaki. A tíz ember közül, aki a szigetre érkezett, hárman már egyszer s mindenkorra mentesek minden gyanú alól. Anthony Marston, Mrs. Rogers és Macarthur tábornok már tisztázták magukat. Heten maradtunk. S hetünk közül valaki – ha szabad így kifejeznem magam – egy álcázott kis néger.

Elhallgatott és körülnézett.

– Egyetértenek velem?

Armstrong azt mondta:

– Elképesztő… de alighanem igaza van.

– Feltétlenül – mondta Blore. – És ha kíváncsi rá, van is egy elképzelésem…

Wargrave bíró hirtelen kézmozdulattal elhallgattatta. Csöndesen azt mondta:

– Azonnal rátérünk. Pillanatnyilag azt szeretném megállapítani, valamennyien egyetértünk-e a ténymegállapítást illetően.

Emily Brent, aki még mindig kötögetett, azt mondta:

– Logikusnak látszik az érvelése. Tökéletesen egyetértek vele, hogy valamelyikünk az ördög megszállottja.

– Képtelen vagyok elhinni… – suttogta Vera. – Egyszerűen képtelen…

– Lombard? – kérdezte Wargrave.

– A legnagyobb mértékben egyetértek önnel, uram.

A bíró elégedetten bólintott.

Aztán így szólt:

– Hát akkor vizsgáljuk meg a rendelkezésünkre álló bizonyítékokat. Először is: van-e okunk arra, hogy valakit különösképpen gyanúsítsunk? Azt hiszem, Mr. Blore, önnek van valami mondanivalója.

Blore nehezen lélegzett.

– Lombardnál revolver van – mondta. – És tegnap este… hazudott. Be is ismeri.

Philip Lombard megvetően mosolygott:

– Azt hiszem, legokosabb, ha újból elmagyarázom a dolgot.

Meg is tette; röviden, tömören előadta történetét.

– Mivel tudja bizonyítani? – kérdezte élesen Blore. – Ezt a mesét semmivel se tudja alátámasztani.

A bíró köhintett egyet.

– Sajnos – mondta –, mindnyájan ugyanebben a helyzetben vagyunk. Csakis abból indulhatunk ki, amit mondunk.

Előrehajolt.

– Tulajdonképpen még egyikük sem fogta fel, milyen sajátságos helyzetben vagyunk. Szerintem csak egyetlen dolgot tehetünk. Azt kell megállapítanunk, van-e köztünk olyan, akit a rendelkezésre álló nyilvánvaló bizonyítékok alapján minden kétség nélkül fel lehet menteni a gyanú alól.

Dr. Armstrong gyorsan megszólalt:

– Engem mindenki ismer a szakmában. Már maga a puszta gondolat, hogy engem lehetne gyanúsítani…

A bíró őt is elhallgattatta egy kézmozdulattal, mielőtt még befejezhette volna a mondatot. Wargrave vékony, éles hangon azt mondta:

– Én is közismert személyiség vagyok! Csakhogy ez a semminél is kevesebbet bizonyít, kedves uram! Megesett már, hogy akadt orvos, aki megőrült. Mint ahogy bíró is megőrült már. Meg – tette hozzá Blore-ra nézve – rendőr is!

Lombard szólalt meg:

– Mindenesetre föltételezem, hogy a nőket kihagyja a dologból.

A bíró fölhúzta a szemöldökét. Aztán a törvényszékről jól ismert, hírhedten "csípős" hangsúlyával azt mondta:

– Ha jól értem, ezzel azt akarja mondani, hogy nőket nem foghat el gyilkolás téboly.

– Nem – felelte ingerülten Lombard. – De aligha tartom lehetségesnek, hogy…

Abbahagyta. Wargrave bíró még mindig ugyanolyan éles, csípős hangon Armstrongot szólította meg.

– Dr. Armstrong! Föltételezhető egy nőről, hogy képes olyan erős ütést mérni valakire, amilyennel szegény Macarthurt megölték?

– Feltétlenül képes – felelte nyugodtan az orvos. – Persze csak akkor, ha van hozzá megfelelő szerszáma, például gumibot vagy ólmosbot.

– Nem igényel túlságosan nagy erőkifejtést?

– Egyáltalán nem.

Wargrave bíró jobbra-balra csavargatta teknősbékaszerű nyakát. Azt mondta:

– A másik két gyilkosság esetében mérget alkalmaztak. Nyilván senki sem vitatja, hogy ilyesmit olyan személy is elkövethet, aki csak igen kis testi erővel rendelkezik.

– Maga őrült! – kiáltotta dühösen Vera.

A bíró tekintete lassan feléje fordult, és megállapodott rajta. Egy olyan ember tárgyilagos tekintete volt, aki megszokta, hogy mérlegre tegye az embereket. Vera azt gondolta:

"Úgy néz rám, mint valami vádlottra. És… – a gondolat őt magát is meglepte – ki nem állhat!"

A bíró kimért hangon azt mondta:

– Kedves kisasszony, próbáljon meg uralkodni magán. Egyáltalán nem vádoltam önt. – Miss Brent felé bólintott. – Remélem, Miss Brent, ön nincs megsértve, amiért azt állítom, hogy *mindnyájan* egyformán gyanúsak vagyunk.

Emily Brent föl se nézett a kötéséről. Hűvösen felelte:

– Azt a föltevést, hogy bűnös lehetek egy felebarátom meggyilkolásában – nem is beszélve arról, hogy *három* felebarátom életéről van szó – természetesen képtelenségnek tartaná bárki, aki csak egy kicsit is ismer. Ugyanakkor azonban a legteljesebb mértékben tisztában vagyok azzal, hogy nem ismerjük egymást, ilyen körülmények közt tehát tökéletes bizonyítékok nélkül senki sem menthető fel a gyanú alól. Miként már mondtam, egy sátán van köztünk.

– Akkor hát egyetértünk – mondta a bíró. – Pusztán a jelleme vagy a pozíciója alapján senki sem menthető fel a gyanú alól.

Lombard megszólalt:

– És hogy állunk Rogersszel?

A bíró ránézett, a szemhéja se rebbent.

– Miért? Hogy állhatnánk vele?

– Szerintem őt kihagyhatjuk a dologból – mondta Lombard.

– Éspedig milyen alapon? – kérdezet Wargrave bíró.

– Egyrészt nem elég intelligens – felelte Lombard –, másrészt az egyik áldozat a felesége.

A bíró megint felhúzta a szemöldökét.

– Az én időmben, fiatalember, számtalan férfi került elém feleséggyilkosság vádjával, és bűnösnek találtatott.

– Aha! Ez igaz. A feleséggyilkosság csakugyan elképzelhető, majdhogynem természetes, mondhatnánk. De az adott esetben nem az. Azt még el tudom hinni, hogy Rogers megölte a feleségét, mert félt, hogy összeroppan és elárulja őt, vagy megunta, vagy egy fiatalabb nőszeméllyel akart összeállni. Azt azonban nem tudom elképzelni, hogy ő volna az eszelős Mr. Lacky, aki őrültségében nekiáll igazságot szolgáltatni, és a saját feleségével kezdi, egy olyan gaztett miatt, amelyet együtt követtek el.

Wargrave bíró így felelt:

– Ön bizonyítéknak tekint valamit, amit csak hallomásból tud. Egyáltalán nem lehetünk biztosak abban, hogy Rogers és a felesége csakugyan összeszövetkeztek, és megölték munkaadójukat. Ez lehet hamis állítás is, ami azért hangzott el, hogy Rogers is ugyanolyan helyzetben tűnjön fel, amilyenben mi vagyunk. Mrs. Rogers tegnap esti rettegése annak is tulajdonítható, hogy rájött: a férje megháborodott.

– Rendben van – mondta Lombard –, fogadjuk el hát az ön feltevését. V. A. Lacky közülünk valaki. Egyikünk se kivétel. Mindnyájunkról feltételezhető.

Wargrave bíró azt mondta:

– Az én álláspontom az, hogy senki sem lehet kivétel *jelleme, pozíciója* vagy a *valószínűség* alapján. Vagyis azt kell megvizsgálnunk, hogy a *tények* alapján kiküszöbölhető-e egy vagy több személy. Egyszerűbben fogalmazva: aki nem adhatott be ciánkálit Anthony Marstonnak, kelleténél nagyobb adag altatót Mrs. Rogersnek, és arra sem volt alkalma, hogy halált okozó ütést mérhessen Macarthur tábornokra?

Blore borús arca fölragyogott. Előrehajolt.

– Igaza van, uram! – mondta. – Ez a lényeg! Nézzük meg hát alaposabban a dolgot. Ami a fiatal Marstont illeti, az ő esetében szerintem senki sem menthető fel a gyanú alól. Már felvetődött a gondolat, hogy kintről csempészett valaki valamit a poharába, mielőtt utoljára töltött volna magának. De olyan valaki, aki a szobában tartózkodott, még könnyebben megtehette. Nem emlékszem rá, hogy Rogers bent volt-e a szobában, de közülünk, többiek közül, kétségtelenül bárki megtehette.

Egy kis szünetet tartott, aztán így folytatta:

– Most pedig vegyük Rogersnét. Az ő esetében két ember gyanús elsősorban: a férje és a doktor. Bármelyikük játszva megtehette, hogy…

Armstrong felugrott. Egész testében remegett.

– Tiltakozom! Ez mégiscsak tűrhetetlen! Esküszöm, hogy az altató, amit az asszonynak adtam, nem volt több a…

– Dr. Armstrong!

A vékony, fanyar hang parancsoló volt. A doktor hirtelen abbahagyta a mondat közepén. A szenvtelen, vékony hang meg folytatta:

– Az ön felháborodása nagyon természetes. Mindazonáltal be kell ismernie, hogy a tényekkel szembe kell néznünk. Ön is, Rogers is csakugyan könnyen beadhatott halált okozó adagot az asszonynak. Most nézzük a jelenlevők közül a többieket. Volt-e rá lehetőségünk nekünk, nekem, Blore felügyelőnek, Miss Brentnek, Miss Claythorne-nak és Mr. Lombardnak, hogy mérget alkalmazzon? Fölmenthető-e bármelyikünk teljes mértékben a gyanú alól? – Egy kis szünetet tartott. – Szerintem nem.

– Közelében sem voltam az asszonynak! – mondta dühösen Vera. – Mindnyájan esküvel bizonyíthatják.

Wargrave bíró várt egy pillanatig, aztán azt mondta:

– Emlékezetem szerint a tények a következők. Lesznek szívesek kiigazítani, ha tévedek? Mrs. Rogerst Anthony Marston és Mr. Lombard fektették föl a díványra, és dr. Armstrong odament hozzá. Rogerst elküldte konyakért. Akkor vetődött fel a kérdés, hogy honnan jött a hang, amelyet előzőleg hallottunk. Mindnyájan átmentünk a szomszéd szobába, kivéve Miss Brentet, aki itt maradt ebben a szobában – kettesben az eszméletlen asszonnyal.

Két vörös folt jelent meg Emily Brent arcán. Abbahagyta a kötést. Azt mondta:

– Ez mégiscsak felháborító!

A könyörtelen, vékony hang folytatta:

– Amikor visszatértünk ebbe a szobába, ön, Miss Brent, a díványon heverő asszony fölé hajolt.

– Már a szánalom is büntetendő cselekmény? – kérdezte Emily Brent.

– Csak a tényeket állapítom meg – mondta Wargrave bíró. – Rogers csak azután lépett be a szobába a konyakkal, amit persze módjában volt megmérgezni, mielőtt behozta volna. Megitatták az asszonnyal a konyakot, röviddel utána a férje és dr. Armstrong lefektették, és dr. Armstrong nyugtatót adott neki.

– Így történt. Pontosan így – mondta Blore. – Vagyis a bíróról, Mr. Lombardról, rólam és Miss Claythorne-ról szó sem lehet.

Hangja harsány volt és diadalmas. Wargrave bíró hűvös pillantást vetett rá, és azt dörmögte:

– Csakugyan? *Minden lehetőséget* számításba kell vennünk.

Blore nagy szemeket meresztett.

– Nem értem – mondta.

Wargrave bíró folytatta.

– Mrs. Rogers az ágyban fekszik az emeleti szobában. A nyugtató, amit a doktor adott neki, hatni kezd. Mrs. Rogers lassan lecsillapodik és elálmosodik. Tegyük föl, hogy ekkor kopognak az ajtón, belép valaki, és hoz egy tablettát vagy valami egyéb orvosságot, azzal, hogy "az orvos azt mondta, vegye be". El tudják képzelni, hogy Mrs. Rogers nem vette volna be habozás nélkül?

Csend volt. Blore mozdított egyet a lábán, és összeráncolta a homlokát. Philip Lombard azt mondta:

– Szerintem ez egyszerűen hihetetlen. Különben is az eset után órákig egyikünk se hagyta el ezt a szobát. Marston halálával meg a vele kapcsolatos dolgokkal voltunk elfoglalva.

A bíró azt mondta:

– De akármelyikünk kijöhetett a szobájából – később.

– Csakhogy akkor Rogers már odafent volt a felesége mellett – vetette ellene Lombard.

Dr. Armstrong összerezzent.

– Nem volt fenn – mondta. – Rogers lent maradt a földszinten, hogy rendet csináljon az ebédlőben és az éléskamrában. Bárki észrevétlenül bemehetett az asszony hálószobájába.

– Mondja, doktor úr, biztos, hogy az asszony gyorsan elaludt attól az orvosságtól, amit adott neki? – kérdezte Miss Brent.

– Minden valószínűség emellett szól. De nem feltétlenül aludt el. Ha az embernek első ízben van dolga egy beteggel, nem tudhatja, hogyan reagál az egyes orvosságokra. Néha meglehetősen hosszú idő telik el, amíg a nyugtató hatni kezd. Attól függ, hogy a páciens hogyan reagál a szóban forgó gyógyszerre.

– Természetes, hogy maga csakis így vélekedhetik, doktor – mondta Lombard. – Magának ez a feltevés felel meg, igaz?

Armstrong megint elvörösödött dühében.

De az a szenvtelen, rideg, vékony hang ismét megakadályozta abban, hogy kimondja az ajkára toluló szavakat.

– Vádaskodással semmire sem megyünk. A tényekkel kell foglalkoznunk. Azt hiszem, megállapítottuk, hogy az általam körvonalazott eset lehetősége fennforog. Elismerem, hogy a valószínűsége nem túlságosan nagy. Ugyanakkor attól függ, ki lehetett az illető. Ha Miss Brent vagy Miss Claythorne jelenik meg ilyen megbízással Mrs. Rogers szobájában, a betegnek nyilván eszébe sem jut, hogy meglepődjön. Elismerem, hogy az én megjelenésem, vagy Mr. Blore-é, vagy Mr. Lombardé enyhén szólva furcsa lett volna, de a látogatás véleményem szerint még ebben az esetben sem ébresztett volna gyanút az asszonyban.

– Na és ezzel… *mire* jutottunk? – kérdezte Blore.

7

Wargrave bíró végigsimított az ajkán, és teljesen részvétlen és érzéketlen arckifejezéssel azt mondta:

– Megvizsgáltuk a második gyilkosságot, és megállapítottuk, hogy egyikünk sem tisztázható teljes mértékben a gyanú alól.

Szünetet tartott, aztán folytatta.

– Most rátérünk Macarthur tábornok halálára. Ez ma délelőtt történt. Fölszólítok mindenkit, férfiakat és nőket egyaránt, hogy ha úgy érzi, alibije van, adja elő részletesen. Jómagam mindjárt le is szögezem, hogy nincs elfogadható alibim. Egész délelőtt a teraszon ültem, és különös helyzetünkön töprengtem.

Egész délelőtt a teraszon ültem a nyugszékben, amíg meg nem szólalt a gong, de el lehet képzelni, hogy a délelőtt folyamán voltak olyan pillanatok, amikor senki sem tartott szemmel, tehát módomban lehetett lemenni

a tengerpartra, megölni a tábornokot, s aztán visszatérni a teraszra, és visszaülni a helyemre. Csakis a szavamat adhatom rá, hogy nem hagytam el a teraszt. Az adott körülmények közt pedig ez nem elég. *Bizonyítékra* van szükségünk.

Blore szólalt meg:

– Én egész délelőtt Mr. Lombarddal és dr. Armstronggal voltam együtt. Ők igazolhatnak.

– Lejött a házba kötelet keresni – mondta dr. Armstrong.

– Csakugyan – mondta Blore. – De csak lejöttem, s azonnal mentem is vissza. Ezt ön is tudja.

– Sokáig távol volt… – mondta dr. Armstrong.

Blore arca bíborvörösre gyulladt.

– Mi a fenét akar ezzel mondani, dr. Armstrong – kérdezte.

Armstrong megismételte:

– Csak azt mondtam, hogy sokáig távol volt.

– Meg kellett keresnem a kötelet, nem? Nem megy az egyik pillanatról a másikra!

Wargrave bíró közbeszólt:

– Blore felügyelő távollétében önök együtt voltak, uraim?

– Együtt – mondta dühösen Armstrong. – Azazhogy Lombard néhány percre eltávozott. Én a helyemen maradtam.

Lombard elmosolyodott.

– Azt akartam megállapítani, nem lehet-e fényjeleket leadni a szárazföldre. Megfelelő helyet kerestem hozzá. Csak néhány percig voltam távol.

Armstrong bólintott.

– Ez igaz. Elismerem, hogy ilyen rövid idő alatt nem lehet gyilkosságot elkövetni.

– Megnézte valamelyikük az óráját? – kérdezte a bíró.

– Nem.

– Nálam nem is volt óra – mondta Philip Lombard.

– A "néhány perc" nem elég pontos meghatározás – állapította meg nyugodtan a bíró.

Azzal az egyenes derékkal ülő alak felé fordította a fejét, akinek most is ott feküdt a kötés az ölében.

– És Miss Brent?

– Fölmentem Miss Claythorne-nal a sziget csúcsára – mondta Emily Brent. – Utána a teraszon ültem a napon.

– Nem emlékszem, hogy láttam volna – mondta a bíró.

– Nem is láthatott, mert a ház keleti oldalán ültem. Ott nem fújt a szél.

– És ott ült egészen ebédig?

– Igen.

– És Miss Claythorne?

– Kora délelőtt Miss Brenttel voltam – felelte készségesen, tisztán érthetően Vera. – Utána sétáltam egy kicsit. Aztán lementem a tengerpartra, és elbeszélgettem Macarthur tábornokkal.

Wargrave bíró közbeszólt:

– Ez mikor történt? – kérdezte.

Vera első ízben bizonytalanodott el.

– Nem tudom – mondta. – Gondolom, körülbelül egy órával ebéd előtt… de lehet, hogy annyi se volt.

– Az után vagy az előtt történt ez, hogy mi beszéltünk vele? – kérdezte Blore.

– Nem tudom – felelte Vera. – A tábornok nagyon… nagyon furcsán viselkedett.

Megborzongott.

– Mit ért azon, hogy furcsán viselkedett? – tudakolta a bíró.

Vera halkan azt mondta:

– Kijelentette, hogy mindnyájan meg fogunk halni… azt mondta, hogy közel a vég. Nagyon… megijesztett…

A bíró bólintott.

– Utána mit csinált? – kérdezte.

– Visszajöttem a házba. Aztán röviddel ebéd előtt megint kimentem, és jártam egyet a ház mögött. Borzasztóan ideges voltam egész délelőtt.

Wargrave bíró végigsimított az állán.

– Már csak Rogers van hátra – állapította meg. – De azt hiszem, hogy az ő vallomásától se leszünk okosabbak.

Rogersnek, akit a bíróság elé idéztek, csakugyan kevés mondanivalója volt. Egész délelőtt a ház körül tevékenykedett, és az ebéd előkészületeivel volt elfoglalva. Röviddel ebéd előtt koktélt vitt ki a teraszra, aztán fölment a padlásszobába, hogy összeszedje a holmiját, és leköltözzön egy másik szobába. Egész délelőtt nem nézett ki az ablakon, tehát nem látott semmit, ami kapcsolatban lehetne Macarthur tábornok halálával. Arra azonban határozottan meg mer esküdni, hogy amikor ebédhez terített, még nyolc porcelánfigura volt az asztalon.

Rogers vallomása után csend lett.

Wargrave bíró megköszörülte a torkát.

Lombard odasúgta Vera Claythorne-nak:

– Most következik a záróbeszéd.

A bíró valóban megszólalt:

– Legjobb tudásunk szerint megvizsgáltuk a három haláleset körülményeit. Noha egyes esetekben bizonyos személyekkel kapcsolatban fennáll a lehetősége, hogy nem volt közük a gyilkossághoz, határozottan mégsem mondhatjuk ki senkiről, hogy teljes mértékben mentes a gyanú alól. Megismétlem azt a szilárd meggyőződésemet, hogy a jelenleg ebben a szobában ülő hét személy közül az egyik veszedelmes és minden valószínűség szerint őrült gonosztevő. Arra nézve, hogy ki az illető, nincs bizonyítékunk. Az adott helyzetben csupán azt tehetjük, hogy megfontoljuk, hogyan tudnánk összeköttetést teremteni a szárazfölddel, és segítséget kérni, s amennyiben a segítség késik – ami a viharos időjárásra való tekintettel nagyon is valószínű – milyen intézkedéseket kell tennünk biztonságunk érdekében.

Mindnyájukat fölkérem, fontolják meg alaposan a dolgot, s amennyiben valamilyen javaslatuk volna, közöljék velem. Addig is mindenkit figyelmeztetek, férfiakat és nőket egyaránt, hogy vigyázzon magára. Eddig könnyű dolga volt a gyilkosnak, mert áldozatai gyanútlanok voltak. Mostantól fogva kötelességünk kivétel nélkül mindenkire gyanakodni. Az óvatosság védekezés. Ne kockáztassanak semmit, és legyenek résen, hogy ne kerüljenek veszélybe. Végeztem.

Philip Lombard alig hallhatóan suttogta:

– A tárgyalást elnapoljuk…

TIZEDIK FEJEZET

1

– Maga elhiszi? – kérdezte Vera.

A nappali ablakának párkányán ült Philip társaságában. Odakint ömlött az eső, bömbölt a szél, és hevesen meg-megrázta az ablaktáblákat.

Philip Lombard kicsit félrehajtotta a fejét, s csak aztán válaszolt:

– Úgy érti, elhiszem-e, hogy az öreg Wargrave-nek igaza van, amikor azt állítja, hogy közülünk valaki a gyilkos?

– Igen.

– Nehéz kérdés – felelte lassan Philip Lombard. – Logikailag igaza van, és mégis…

Vera fejezte be helyette a mondatot.

– És mégis hihetetlennek látszik!

– Az egész ügy hihetetlen! Macarthur halála után azonban egy dolgot illetően semmi kétség. Most már szó sem lehet balesetről vagy öngyilkosságról. Kétségkívül gyilkosság történt. Ez ideig három.

Vera megborzongott.

– Olyan, mint valami szörnyű álom – mondta. – Állandóan az az érzésem, hogy ilyesmi egyszerűen nem történhetik meg!

Lombard megértően azt mondta:

– Ismerem ezt az érzést. Mindjárt kopognak az ajtón, és behozzák a reggeli teát.

– Ó, bárcsak így volna! – mondta Vera.

– Igen, de nem így van – jelentette ki komolyan Philip Lombard. – Mindnyájan ugyanazt a szörnyű álmot álmodjuk. És mostantól fogva nagyon kell vigyáznunk magunkra.

Vera halkabbra fogta a hangját:

– És ha… ha *csakugyan* közülük a gyilkos valaki… maga szerint melyikük az?

Philip Lombard hirtelen elvigyorodott.

– Ezek szerint mi kettőnket kivételnek tekint, ugye? Nos, igaza is van. Én tudom, hogy nem én vagyok a gyilkos, és magáról, Vera, nem tudom elképzelni, hogy őrült. Szerintem maga az egyik legjózanabb lány, akivel életemben találkoztam. A fejemet teszem rá, hogy normális.

Vera kicsit kényszeredett mosollyal azt mondta:

– Köszönöm.

– És ön nem viszonozza a bókot, Miss Vera Claythorne? – kérdezte Lombard.

Vera habozott egy pillanatig, aztán így válaszolt:

– Igaz, hogy maga beismerte, hogy az emberéletet nem tartja különösebben szentnek és sérthetetlennek, mégsem tudom elképzelni, hogy maga… hogy maga mondta volna lemezre azt a szöveget.

– Igaza van – mondta Lombard. – Ha elkövetnék is egy vagy több gyilkosságot, csakis azért tenném, hogy valami hasznom legyen belőle. Az efféle tömegmészárlás nem az én szakmám. Jó, akkor hát tekintsük magunkat kivételnek, és összpontosítsuk figyelmünket öt fogolytársunkra. Melyikük V. A. Lacky? Nos, a magam részéről vaktában, anélkül hogy bármiféle bizonyítékom volna rá, Wargrave-re szavaznék!

– Ó! – Vera hangjában meglepődés érződött. Gondolkozott néhány pillanatig, aztán megkérdezte: – Miért?

– Nehéz pontosan megmagyarázni. Kezdjük talán azzal, hogy öreg ember, és évekig ült a bírói székben. Vagyis minden esztendőben jó néhány hónapig a Mindenható szerepét játszotta. Az ilyesmi végül is nyilván a fejébe száll az embernek. Csakugyan Mindenhatónak, élet és halál urának képzeli magát – lehetséges, hogy megőrül, szeretne még egy lépéssel tovább menni, hogy ő legyen a Legfőbb Bíró és Ítélet-végrehajtó.

– Csakugyan, ez *lehetséges*... – mondta halkan Vera.

– És maga kire szavazna? – kérdezte Lombard.

– Dr. Armstrongra – felelte habozás nélkül Vera.

Lombard halkan füttyentett egyet.

– Ejha! A doktorra? Látja, én őt utolsónak gyanúsítanám.

Vera a fejét rázta.

– Ó, dehogy! Az áldozatok közül kettőt megmérgeztek. Ez is arra mutat, hogy orvos a tettes. Meg aztán nem lehet szemet hunyni afölött, hogy egyetlen dolgot tudunk feltétlenül biztosan, éspedig azt, hogy Mrs. Rogersnek csak az az altatója volt, amit *ő* adott neki.

– Ez igaz – ismerte el Lombard.

Vera tovább folytatta:

– Ha egy orvos őrül meg, jó időbe beletelik, amíg valaki gyanút fog. És az orvosok agyondolgozzák magukat, és állandó idegfeszültségben élnek.

– Igen, csak azt nem hiszem, hogy módjában lett volna megölni Macarthurt – mondta Philip Lombard. – Az alatt a rövid néhány perc alatt, amíg magára hagytam, nem volt rá ideje, hacsak nem őrültként rohant le a szikláról, aztán vissza, s azt meg nem hiszem, hogy annyira edzett volna, hogy ilyesmit csináljon, és meg se lássék rajta.

– Nem is akkor csinálta – mondta Vera. – Volt rá alkalma később is.

– Mikor?

– Amikor elment, hogy ebédelni hívja a tábornokot.

Philip megint halkan füttyentett egyet.

– Szóval maga szerint akkor csinálta? Jókora merészség kellett hozzá?

– Ugyan mit kockáztatott? – kérdezte türelmetlenül Vera. – Ő az egyetlen közülünk, aki ért az orvostudományhoz. Akár meg is esküdhetik rá, hogy a tábornok már legalább egy órája halott volt, melyikünk cáfolhatja meg?

Philip elgondolkozva nézett a lányra.

– Nem is olyan rossz ötlet. Csak azt szeretném tudni, hogy…

2

– Ki az, Mr. Blore? Csak azt szeretném tudni. Ki az?

Rogers arca rángatózott. Keze ökölbe szorult, görcsösen markolászta a szarvasbőrt.

– Hát igen, barátocskám, ez itt a kérdés – mondta Blore volt detektív.
– Az az úr azt mondta, hogy közülünk valaki. De ki? Azt szeretném tudni. Ki az az emberbőrbe bújt sátán?
– Mindnyájan ezt szeretnénk tudni – mondta Blore.
Rogers ravaszul azt mondta:
– De hát önnek nyilván van már valami elképzelése, Mr. Blore. Igaz?
– Lehet, hogy van – felelte halkan Blore –, ez azonban még messze van a bizonyosságtól. Tévedhetek. Csak annyit mondhatok, hogy ha nem tévedek, a szóban forgó személy nagyon vakmerő pasas… rendkívül vakmerő.
Rogers letörölte homlokáról a verítéket. Rekedten azt mondta:
– Olyan az egész, mint egy rossz álom.
Blore fürkésző pillantást vetett rá:
– Magának nincs semmi elképzelése, Rogers?
Az inas a fejét rázta.
– Semmi – mondta rekedten. – Egyáltalán semmi. És éppen ezért félek olyan borzasztóan. Hogy sejtelmem sincs róla…

3

– El kell kerülnünk innen valahogy – jelentette ki hevesen dr. Armstrong. – Feltétlenül! Bármi áron!
Wargrave bíró elgondolkozva nézett ki a dohányzó ablakán. A cvikkere zsinórjával játszadozott.
– Természetesen nem állítom magamról, hogy időjós vagyok – mondta. – Azt azonban merem állítani, hogy nagyon csekély a valószínűsége, hogy egy csónak huszonnégy órán belül átjuthat ide, még ha tudják is odaát, milyen szorult helyzetben vagyunk – még abban az esetben is, ha eláll a szél.
Dr. Armstrong tenyerébe temette az arcát, és felnyögött.
– És addig valószínűleg mindnyájunkat meggyilkolnak álmunkban – mondta.
– Remélem, nem – mondta Wargrave bíró. – Minden lehetséges óvintézkedést megteszek, hogy ne történhessen meg.
Dr. Armstrong agyán keresztülvillant, hogy egy olyan öregember, mint a bíró, sokkal jobban ragaszkodik az élethez, mint egy fiatalabb ember ragaszkodna. Orvosi pályája során gyakran volt alkalma megcsodálni ezt a tényt. Itt van például ő. Körülbelül húsz évvel fiatalabb a bírónál, mégis jóval gyöngébb benne az önfenntartás ösztöne.
Wargrave bíró meg azt gondolta:
“Meggyilkolnak álmunkban! Ezek az orvosok mind egyformák: klisékben gondolkoznak. Ez is csak közhelyekben tud gondolkozni.”
– Ne felejtse el, hogy máris három áldozat van – mondta az orvos.
– Nem vitás. Ön viszont azt ne felejtse el, hogy azok hárman nem voltak felkészülve rá, hogy az életükre törnek. Mi vigyázunk magunkra.
– Ugyan mit tehetünk? – kérdezte keserűen dr. Armstrong. – Előbb-utóbb…
– Szerintem azért tehetünk egyet-mást – mondta Wargrave bíró.
– Még csak sejtelmünk sincs róla, ki lehet a gyilkos… – mondta Armstrong.
A bíró végigsimított az állán, és azt dörmögte:
– Hát ezt azért nem merném állítani.
Armstrong csodálkozva meredt rá.
– Úgy érti, hogy ön tudja, ki?
– Ami a közvetlen bizonyítékot illeti, amelyet a bíróság előtt kell felmutatni, bevallom, ilyen bizonyítékom nincs – felelte óvatosan Wargrave bíró. – De ha visszamenőleg végiggondolom az egész ügyet, úgy látom, hogy egyvalaki ellen éppen elegendő bizonyíték van. Igenis, úgy látom.
Armstrong továbbra is csodálkozva meredt rá.
– Nem értem – mondta.

4

Miss Brent fölment a hálószobájába.
Elővette a Bibliát, és leült az ablak mellé.

Kinyitotta. Aztán egy kis tétovázás után letette, és odalépett a toalettasztalhoz. Az egyik fiókból kivett egy feketébe kötött kis naplót.

Kinyitotta, és írni kezdett.

"Borzasztó dolog történt. Macarthur tábornok meghalt. (Az ő unokaöccse vette feleségül Elsie MacPhersont.) Kétségtelenül meggyilkolták. Ebéd után a bíró nagyon érdekes előadást tartott. Meggyőződése, hogy közülünk valaki a gyilkos. Ez azt jelenti, hogy valamelyikünk az ördög megszállottja. Én már régóta gyanakodtam. De vajon melyikünk az? Mindenki ezt kérdezi magától. Egyedül csak én tudom, hogy…"

Egy darabig mozdulatlanul ült. Tekintete elrévedt, elköddösült. A ceruza tétován billegett az ujja közt. Aztán reszketeg nagybetűkkel ezt írta le:

"A GYILKOS NEVE: BEATRICE TAYLOR…"

Lecsukódott a szeme.

Hirtelen fölriadt. Lenézett a naplóra. Dühösen fölkiáltott, és áthúzta a düledező betűkkel írt utolsó mondatot.

Halkan azt mondta:

– *Én* írtam ezt? Én? *Megőrülök…*

5

A vihar egyre erősebben tombolt. A ház körül bömbölt a szél.

Mindnyájan a nappaliban voltak. Apatikusan kuporogtak egymás mellett. És lopva figyelték egymást.

Amikor Rogers tálcán behozta a teát, valamennyien összerezzentek. Rogers megkérdezte:

– Ne húzzam be a függönyöket? Úgy sokkal barátságosabb lesz.

Mivel senkinek se volt ellenvetése, behúzta a függönyöket, és meggyújtotta a villanyt. A szoba csakugyan barátságosabb lett. Egy kicsit eloszlott fejük fölül az árnyék. Holnapra biztosan elmúlik a vihar, és átjön valaki… megérkezik a csónak…

– Kitölti a teát, Miss Brent? – kérdezte Vera Claythorne.

– Nem, csak töltse ki maga, kedvesem – felelte az öreg hölgy. – Nagyon nehéz az a teáskanna. Meg aztán elvesztettem két motring szürke fonalat. Iszonyúan bosszant.

Vera a teaasztalhoz lépett. Felhangzott a porcelánok barátságos csörgése. Ismét normális lett a hangulat.

Tea! Áldott délutáni tea! Philip Lombard valami humoros megjegyzést tett. Blore szintén. Dr. Armstrong elmesélt egy viccet. Wargrave bíró, aki különben ki nem állhatta a teát, elégedetten szürcsölgetett.

Ebbe a megenyhült légkörbe toppant be Rogers.

És Rogers fel volt dúlva. Idegesen, kapkodva kérdezte:

– Bocsánat, nem tudják véletlenül, mi történt a fürdőszoba függönyével?

Lombard fölkapta a fejét.

– A fürdőszoba függönyével? Hogy a fenébe érti, Rogers?

– Eltűnt, uram, nyomtalanul eltűnt. Körbejártam a házat, hogy behúzzam a függönyöket, és a vé… a fürdőszobában nincs meg a függöny.

– Reggel megvolt? – kérdezte Wargrave bíró.

– Igenis, uram.

– Milyen függöny volt? – kérdezte Blore.

– Vízhatlan piros selyem. Olyan, mint a csempe.

– És eltűnt? – kérdezte Lombard.

– El, uram.

Csodálkozva néztek egymásra.

Blore fontoskodva megszólalt:

– Na és? Mért kell olyan nagy jelentőséget tulajdonítani a dolognak? Érthetetlen – de hát itt úgyis minden érthetetlen. Egyáltalán nem lényeges. Egy vízhatlan selyemfüggönnyel nem lehet gyilkolni. Ne törődjön vele.

– Igenis, uram – mondta Rogers. – Köszönöm.

Kiment, és becsukta maga mögött az ajtót.

A szobára ismét ráborult a rettegés.

Megint lopva figyelni kezdték egymást.

6

Megvacsoráztak, leszedték az asztalt. Egyszerű, főleg konzervből álló vacsora volt.

Utána, a nappaliban, szinte elviselhetetlenné növekedett a feszültség.

Kilenckor Emily Brent fölállt.

Azt mondta:

– Én lefekszem.

– Én is – mondta Vera.

A két nő fölment az emeletre. Lombard és Blore felkísérte őket. A két férfi megállt a lépcső tetején, és végignézte, ahogy a két nő bemegy a szobájába, és becsukja maga mögött az ajtót. Hallották, ahogy betolják a reteszt, és megfordítják a zárban a kulcsot.

Blore elvigyorodott.

– Nem kell figyelmeztetni őket, hogy zárják be az ajtót!

– Hát *ők* mindenesetre bebiztosították magukat éjszakára – mondta Lombard.

Azzal elindult lefelé; a másik utána.

7

A négy férfi egy óra múlva feküdt le. Együtt mentek föl az emeletre. Rogers az ebédlőből, ahol már a reggelihez terítette meg az asztalt, látta, amint fölmennek. Azt is hallotta, hogy odafönt megállnak a lépcsőházban.

Aztán megszólalt a bíró hangja:

– Azt hiszem, nem kell külön figyelmeztetnem önöket, uraim, hogy zárják kulcsra az ajtajukat.

Blore hozzátette:

– Sőt, tegyenek egy széket is a kilincs alá. A kulcsot kívülről is meg lehet fordítani a zárban.

– Az a baj, kedves Blore, hogy maga túl sokat tud! – dörmögte Lombard.

– Jó éjt, uraim – mondta ünnepélyesen a bíró. – Remélem, reggel épségben találkozunk.

Rogers kijött az ebédlőből, és fölosont a lépcsőn. Látta, amint négy alak bemegy négy ajtón, hallotta, ahogy négy zárban megfordul a kulcs, és kattan négy retesz.

Elégedetten bólintott.

– Nagyon helyes – dünnyögte.

Azzal visszament az ebédlőbe. Igen, minden elő volt készítve a reggelihez. Pillantása megállapodott az asztal közepén álló csiszolt üveglapon, s rajta a hét kis porcelánfigurán.

Hirtelen elvigyorodott.

– Azért mindenesetre gondoskodom róla, hogy ma éjjel ne csinálhasson senki semmiféle trükköt – dünnyögte.

Keresztülment a szobán, és kulcsra zárta az éléskamrába vezető ajtót. Aztán a hallba vezető ajtóhoz ment, becsukta, azt is kulcsra zárta, s a kulcsot zsebre vágta.

Aztán eloltotta a villanyt, s felsietett a lépcsőn, új hálószobájába.

A szobában csak egy helyen lehetett elbújni: a magas ruhaszekrényben. Rogers rögtön bele is nézett. Aztán kulcsra zárta az ajtót, betolta a reteszt, és nekikészülődött a lefekvésnek.

– Ma éjjel nem lesz semmiféle négertrükk – mormogta magában. – Gondoskodtam róla…

TIZENEGYEDIK FEJEZET

1

Philip Lombard az volt a szokása, hogy hajnalban mindig fölébredt. Fölébredt ezen a bizonyos reggelen is. Félkönyékre támaszkodott, és hallgatózott. A szél egy kicsit alábbhagyott ugyan, de még mindig fújt. De úgy

hallotta, hogy az eső már nem zuhog…

Nyolckor a szél erősebb fújt, ezt azonban Lombard már nem hallotta. Tudniillik ismét elaludt.

Fél tízkor az ágya szélén ült, és az óráját nézte. Aztán a füléhez tartotta. Arcára kiült az a furcsa, farkasszerű vigyor, amely annyira jellemző volt rá, s kivillantak a fogai.

Halkan azt mondta

– Azt hiszem, ideje volna tenni valamit.

Fél tíz után öt perccel bekopogott Blore szobájának kulcsra zárt ajtaján.

Blore óvatosan kinyitotta az ajtót. Haja kócos volt, szeme még álomittas.

Philip Lombard kedélyesen azt mondta:

– Tizenkét órát alszik egyfolytában? Ebből látszik, hogy tiszta a lelkiismerete.

– Mi van? – kérdezte kurtán Blore.

– Hívták már teázni? – felelte Lombard. – Vagy talán ágyba hozták a teát? Tudja, hány óra?

Blore hátrapillantott az ágya mellett álló kis útiórára.

– Fél tíz múlt öt perccel – mondta. – Igazán nem hittem volna, hogy ilyen jól fogok aludni. Hol van Rogers?

– Ez az az eset, amikor nyugodtan visszhangozhatnám, hogy hol? – mondta Philip Lombard.

– Hogy érti? – kérdezte élesen a másik.

– Úgy, hogy Rogers eltűnt – mondta Lombard. – Nincs se a szobájában, se másutt. Nem tett fel teavizet, még csak tüzet sem gyújtott a konyhában.

Blore halkan káromkodott egyet.

– Hol az ördögben lehet? – mondta. –Valahol kinn a szigeten? Várjon, magamra veszek valamit. Addig nézze meg, hátha a többiek tudnak róla.

Philip Lombard bólintott. Végigjárta a bezárt ajtókat.

Armstrongot ébren találta. Már majdnem teljesen fel volt öltözve. Wargrave bírót neki kellett fölébresztenie, akárcsak Blore-t. Vera Claythorne már felöltözött. Emily Brent szobája üres volt.

A kis társaság végigjárta a házat. Rogers szobája, ahogy azt Philip Lombard már megállapította, üres volt. De az ágyon látszott, hogy aludtak benne, s Rogers borotvája, ecsetje és szappan nedves volt.

– Annak rendje és módja szerint fölkelt – mondta Lombard.

Vera halkan megszólalt, s igyekezett határozottan és magabiztosan beszélni:

– Nem gondolják, hogy… elbújt valahová… és ránk les?

– Én már hajlandó vagyok bárkiről bármit feltételezni, kislány – mondta Lombard. – Azt javaslom, maradjunk együtt, amíg meg nem találjuk.

– Valószínűleg kint van valahol a szigeten – mondta Armstrong.

Blore, aki felöltözve, de még mindig borotválatlanul csatlakozott hozzájuk, azt mondta:

– Hová lett Miss Brent? Ez is érthetetlen.

De mikor leértek a hallba, Emily Brent éppen akkor lépett be az elülső ajtón. Esőköpenyben volt. Azt mondta:

– A tenger még mindig háborog. Azt hiszem, ma se merészkedik csónak a vízre.

– Egyedül kóborolt a szigeten, Miss Brent? – kérdezte Blore. – Nem gondolja, hogy őrültség ilyesmit csinálni?

– Legyen nyugodt, Mr. Blore, nyitva tartottam a szemem – felelte Emily Brent.

Blore dörmögött magában valamit. Aztán azt mondta:

– Nem látta véletlenül Rogerst?

Miss Brent felhúzta a szemöldökét.

– Rogerst? Nem, ma reggel még nem láttam. Miért?

Wargrave bíró megborotválkozva, felöltözve, műfogsorával a szájában jött le a lépcsőn. Odalépett a nyitott ebédlőajtóhoz. Azt mondta:

– Úgy látom, meg van terítve reggelire.

– Az este is megteríthetett – mondta Lombard.

Beléptek a szobába, és szemügyre vették a gondosan elhelyezett tányérokat és evőeszközöket, valamint a tálalón sorakozó csészéket. Még a kávéskanna számára odakészített filc alátétet is.

Vera vette észre elsőnek. Megragadta a bíró karját, s úgy megszorította izmos ujjaival, hogy az öregúr felnyögött.

– A négerek! – sikoltotta a lány. – Nézze!

Csak hat porcelánfigura állt az asztal közepén.

2

Hamarosan megtalálták.

Az udvar másik végében, a kis mosókonyhában. Aprófát vágott, hogy tüzet gyújtson a konyhában. A kis fejszét még ott szorongatta a markában. Egy nagyobb, nehezebb fejsze az ajtónak volt támasztva – fokán sötétbarna foltokkal. Pontosan beleillett a Rogers koponyájának hátulján tátongó mély sebbe…

3

– Teljesen világos – mondta Armstrong. – A gyilkos mögéje lopakodott, meglóbálta a fejszét, és amikor Rogers lehajolt, lesújtott a fejére.

Blore a fejsze nyelét meg a fáskosarat vizsgálgatta nagy buzgalommal.

Wargrave bíró megkérdezte:

– Nagy erő kellett hozzá, doktor?

– Egy nő is megtehette, ha erre céloz – jelentette ki komoran Armstrong. Gyorsan körülnézett. Vera Claythorne és Emily Brent már visszament a konyhába. – Az a lány például nagyon könnyen: kisportolt alkat. Miss Brent látszólag törékeny, de az ilyen nők is rendkívül szívósak és erősek néha. És ne felejtse el, hogy az őrültek hihetetlenül erősek tudnak lenni.

A bíró elgondolkozva bólintott.

Blore térden állva fölegyenesedett, és sóhajtott egyet.

– Ujjlenyomat nincs – mondta. – A fejsze nyelét utána letörölték.

Kacagás hallatszott – hirtelen megfordultak. Vera Claythorne állt az udvaron. Éles, átható hangon kacagott, egész testét rázta az eszelős nevetés.

– Vannak méhek ezen a szigeten? Mondják! Hol lehet itt mézet szerezni? Hahaha!

Értetlenül bámultak rá. Mintha a józan, kiegyensúlyozott lány a szemük láttára megőrült volna. Ugyanolyan éles, természetellenes hangon folytatta:

– Mit bámulnak úgy? Mintha azt hinnék, hogy megőrültem! Nagyon is érthető, amit kérdezek. Méhecskék, kaptárok, méhecskék! Mi az, nem értik? Maguk nem olvasták azt az ostoba rigmust? Ott lóg mindnyájuk hálószobájának a falán – azért tették oda, hogy tanulmányozzák! Azonnal rájöhettünk volna, ha van egy kis eszünk. *Hét kicsi néger tűzifát aprít, gyújtóst hasogat.* Aztán a következő sorok. Fejből tudom az egészet, értsék meg! *Hat kicsi néger játszadozik a kaptárok között.* Ezért kérdem… vannak méhek ezen a szigeten?... Hát nem mulatságos?... Hát nem átkozottul mulatságos?...

Ismét eszelősen kacagni kezdett. Dr. Armstrong előrelépett. Fölemelte a kezét, és pofon ütötte.

Vera lihegett, csuklott – és nyelt egyet. Egy pillanatig állt, aztán azt mondta:

– Köszönöm… Már jól vagyok.

Hangja megint nyugodt volt és fegyelmezett: egy határozott tornatanárnőhöz illő.

Sarkon fordult, és az udvaron keresztül bement a konyhába.

– Miss Brent meg én elkészítjük a reggelit – szólt vissza. – Nem hoznának be… egy kis aprófát, hogy meggyújthassuk a tüzet?

Az orvos tenyerének a nyoma ott piroslott az arcán.

Amikor eltűnt a konyhában, Blore megszólalt:

– Hát ezt jól elintézte, doktor.

– Kénytelen voltam – mentegetőzött Armstrong. – Úgyis elég bajunk van, fölösleges, hogy még hisztizzen is valaki.

– Nem hisztériás típus – mondta Philip Lombard.

Armstrong igazat adott neki:

– Valóban nem az. Egészséges, józan lány. Csak hát ez a váratlan megrázkódtatás… Bárkivel megeshetik.

Rogers egész csomó fát fölaprított, mielőtt megölték. Összeszedték és bevitték a konyhába. Vera és Emily Brent nagyban szorgoskodtak odabenn, Miss Brent a hamut kotorta ki a tűzhelyből, Vera meg a szalonna bőrét vagdosta le.

– Köszönjük – mondta Emily Brent. – Amennyire csak lehet, igyekszünk. Jó félóra múlva kész a reggeli.

Mindjárt forr a víz.

4

Blore, volt detektívfelügyelő, halkan, rekedten így szólt Philip Lombardhoz.

– Tudja, mi jár az eszemben?

– Fölösleges találgatnom, úgyis megmondja – felelte Philip Lombard.

Blore, volt felügyelő, komoly ember volt. Egy kis csípős megjegyzést észre se vett. Fontoskodva folytatta:

– Történt egyszer egy eset Amerikában. Meggyilkoltak egy öregurat meg a feleségét – mindkettőjüket fejszével. Méghozzá délelőtt. Csak a lányuk meg egy cseléd volt a házban. Bebizonyosodott, hogy a cseléd nem lehetett a tettes. A lány köztiszteletben álló vénkisasszony volt. Hihetetlennek látszott, hogy ő csinálta volna. Annyira hihetetlennek, hogy fel is mentették. De nem tudták megfejteni a rejtélyt. – Egy kis szünetet. – Ez jutott az eszembe, amikor megláttam a fejszét… aztán mikor beléptem a konyhába, és megláttam azt a nőt, ahogy olyan nyugodtan és precízen dolgozik. Egy cseppet se jött ki a sodrából! Az a lány meg hisztérikus rohamot kapott. Ami egészen természetes… olyasmi, amire ilyenkor számíthat is az ember, nem?

– Lehetséges – felelte lakonikusan Philip Lombard. Blore folytatta:

– De az a másik! Pedánsan és precízen, köténnyel a dereka körül – valószínűleg Mrs. Rogers kötényével – azt mondja: "Jó fél óra múlva kész a reggeli." Szerintem az a nő tisztára őrült! Sok vénkisasszonnyal megesik az ilyesmi… nem úgy értem, hogy feltétlenül tömeggyilkosságot követnek el, csak becsavarodnak. Sajnos, valószínűleg vele is ez történt. Vallási tébolyba esett: azt hiszi, hogy ő Isten eszköze, vagy valami ilyesmit! Folyton a szobájában ül, és a Bibliát olvassa.

Philip Lombard sóhajtott egyet.

– Ez még nem feltétlenül bizonyítja, hogy megbomlott az agya, Blore.

Blore azonban makacsul, kitartóan folytatta.

– Meg aztán kinn is járt… esőköpenyben, és azt állította, hogy a tengert akarta látni.

A másik csak a fejét rázta.

Azt mondta:

– Rogerst favágás közben ölték meg… Valószínű, hogy felkelés után rögtön nekilátott. Miss Brentnek nem kellett volna órákig kint kószálnia a gyilkosság után. Szerintem Rogers gyilkosának gondja lett volna rá, hogy vidáman horkolva az ágyában találjuk.

– Nem érti a lényeget, Mr. Lombard – mondta Blore. – Ha a nő ártatlan, félt volna egyedül kóborolni. Csak akkor merhette megtenni, *ha tudta, hogy nincs mitől félnie.* Azaz *ha ő maga a gyilkos.*

– Nem rossz gondolat – mondta Philip Lombard. – Nekem eszembe se jutott.

Halvány vigyorral hozzátette:

– Örülök, hogy nem engem gyanúsít.

Blore kicsit restelkedve felelte:

– Először magára gondoltam… A revolverre… meg arra a furcsa históriára, amit előadott… illetőleg nem adott elő. De aztán rájöttem, hogy túlságosan is feltűnően csinálta. – Hallgatott egy darabig, aztán azt mondta:

– Remélem, magának is ugyanez a véleménye rólam.

Philip elgondolkozva felelte:

– Lehet, hogy tévedek, de érzésem szerint magának nincs elég fantáziája ahhoz, hogy ilyesmit műveljen. Csak azt mondhatom, hogy ha maga a gyilkos, átkozottul jó színész, s leveszem maga előtt a kalapom. – Lehalkította a hangját. – Magunk közt, Blore, meg aztán arra is számítva, hogy mielőtt másodszor is lenyugodna a nap, valószínűleg mindketten hullák leszünk: ugye, hogy csakugyan hamis tanúvallomást tett?

Blore kényelmetlenül toporgott. Végül megszólalt:

– Hát úgy látszik, sok esélyünk már csakugyan nincs. Hát igen, az igazság az, hogy Landor kétségtelenül ártatlan volt. A banda megvesztegetett, és, magunk közt szólva, kénytelen voltunk egy időre félretenni az útból. Gondolhatja, hogy nem vallanám be, ha…

– Ha valaki más is hallaná – fejezte be vigyorogva a mondatot Lombard. – De hát kettőnk közt marad. Remélem, csinos hasznot húzott a dologból.

– Nem olyan csinosat, amilyet megérdemeltem volna. Rohadt társaság volt az a Purcell banda. Mindenesetre előléptettek.

– Landort meg fegyházbüntetésre ítélték, és meghalt a börtönben.

– Hát tudhattam, hogy meg fog halni? – kérdezte Blore.
– Nem. És ez lett a peche.
– Az enyém? Inkább az övé.
– A magáé is. Tudniillik emiatt fest úgy a dolog, hogy a maga élete is hamar véget ér.
– Az enyém? – meredt rá csodálkozva Blore. – Azt hiszi, hogy követni szándékozom Rogers meg a többiek példáját? Eszem ágában sincs! Nagyon vigyázok magamra, elhiheti.
– Kérem – mondta Lombard. – Még szerencse, hogy nem szoktam fogadni. Meg aztán ha meghalt, úgyse kapnám meg a pénzem.
– Ide figyeljen, Mr. Lombard, hogy érti ezt?
Philip Lombardnak kivillant a foga.
– Úgy értem, kedves Blore, hogy szerintem magának sincs semmi esélye!
– Micsoda?
– Nincs elég fantáziája, így aztán maga is tökéletes célpont. Egy olyan fantáziával rendelkező gonosztevő, mint V. A. Lacky, akkor intézi el, amikor akarja.
Blore bíborvörös lett.
– És mi lesz magával? – kérdezte dühösen.
Philip Lombard vonásai veszedelmesen megkeményedtek. Azt mondta:
– Nekem van fantáziám. Voltam már szorult helyzetben nemegyszer, és mindig kivágtam magam! Remélem… nem akarok nagyobbat mondani, mint hogy *remélem*: ebből is kivágom magam.

5

A tojások vígan sültek a serpenyőben. Vera kenyeret pirított, s közben tűnődött:
"Miért rendeztem azt a hisztizést, mint valami bolond? Baklövés volt. Őrizd meg a nyugalmadat, kislány!"
Hiszen mindig annyira büszke volt rá, hogy milyen higgadt!
"Miss Claythorne bámulatosan viselkedett... nem vesztette el a fejét... azonnal Cyril után úszott..."
Hogy jut ez most az eszébe? Hiszen rég volt… nagyon rég… Cyril jóval előbb eltűnt, mielőtt ő a közelébe ért volna a sziklának. Érezte, hogy sodorja az ár, messze kisodorja a tengerre. S hagyta, hadd sodorja csak… Csöndesen úszott, lebegett a vízen… míg végül is utolérte a csónak.
Megdicsérték a bátorságáért és *hidegvéréért*...
De Hugo nem. Hugo csak – nézte...
Úristen, hogy fáj még mindig, ha eszébe jut Hugo…
Hol van? Mit csinál? Menyasszonya van? Megnősült?
Emily Brent élesen rászólt:
– Odaég a pirítós, Vera!
– Jaj, csakugyan, Miss Brent. De ügyetlen vagyok!
Emily Brent az utolsó tojást is kiemelte a sistergő zsírból.
Vera újabb szelet kenyeret tűzött a pirítóvillára, és furcsállóan megjegyezte:
– Bámulatos, hogy maga milyen nyugodt, Miss Brent.
Emily Brent még jobban összeszorította az ajkát. Aztán azt mondta:
– Úgy neveltek, hogy ne veszítsem el a fejem, és sose essek pánikba.
"Elnyomták gyerekkorában – gondolta gépiesen Vera. – Ez sok mindent megmagyaráz…"
Hangosan meg azt kérdezte:
– Maga nem fél?
Egy kis szünet után még azt is hozzátette:
– Vagy nem érdekli, ha meghal?
Meghal! Mintha éles kis fúró hatolt volna Emily Brent agyának kérgébe. Meghal? *Ő* ugyan nem fog meghalni! Lehet, hogy a többiek meghalnak… igen… de ő, Emily Brent nem! Buta ez a lány! Természetes, hogy Emily Brent nem fél – a Brentek sose féltek. A családban minden férfi katona volt. Félelem nélkül néztek szembe a halállal. Becsületesen éltek, mint ahogy ő, Emily Brent is becsületesen élt… Soha nem követett el semmi szégyellnivalót… Természetes hát, hogy *ő* nem fog meghalni…
"Az Úr vigyáz az övéire." "Nem félhetsz az éjszakai ijesztéstől, a repülő nyíltól nappal..." S most nappal van – nincs mitől félni. *"Egyikünk sem hagyja el élve ezt a szigetet."* Ki is mondta ezt? Hát persze, Macarthur

tábornok, akinek az unokaöccse Elsie MacPhersont vette feleségül. Ő láthatólag *fütyült* a halálra. Sőt: mintha *örült* volna a gondolatnak! Bűnös dolog! Szinte istentelenség így érezni! Egyesek annyira nem törődnek a halállal, hogy végül is maguk dobják el maguktól az életet. *Beatrice Taylor…* Az éjszaka Beatrice-szel álmodott – azt álmodta, hogy a lány kintről az ablaküvegnek nyomta az arcát, és nyöszörögve kérte, hogy engedje be. Emily Brent azonban nem volt hajlandó beengedni. Mert ha beengedi, valami borzasztó dolog történt volna…

Emily hirtelen magához tért. Nagyon furcsán néz rá ez a lány. Élénken megszólalt:

– Kész van minden, ugye? Akkor hát vigyük be a reggelit.

6

Furcsa reggeli volt. Mindenki nagyon udvariasan viselkedett.

– Tölthetek még egy kis kávét, Miss Brent?

– Parancsol egy szelet sonkát, Miss Claythorne?

– Még egy pirítóst?

Hat – látszólag nyugodt és normális ember.

De belül? Úgy kerengtek agyukban a gondolatok, mint mókus a kalitkában…

"Mi lesz? Mi lesz? Ki következik? Melyikünk?"

"Vajon sikerülni fog? Kíváncsi vagyok. Meg kell próbálni. Ha lesz rá idő. Istenem, bárcsak itt volna már az ideje…"

"Ez az, vallási téboly… Ámbár ha elnézi az ember, szinte alig hiszi el… Talán tévedek…"

"Őrület… tiszta őrület! Magam is megőrülök. Eltűnik a fonal… meg a piros selyemfüggöny… Érthetetlen. Képtelen vagyok megérteni…"

"A hülye. Minden szavamat elhitte. Nem volt nehéz… De azért óvatosnak kell lennem. Nagyon óvatosnak."

"Hat kis porcelánfigura… csak hat. Hány marad vajon estére…

– Van még egy tojás. Kinek kell?

– Parancsol egy kis gyümölcsízt?

– Köszönöm. Vághatok még egy szelet kenyeret?

Hat ember reggelizik, mintha mi sem történt volna…

TIZENKETTEDIK FEJEZET

1

A reggeli véget ért.

Wargrave bíró megköszörülte a torkát. Éles, tekintélyt parancsoló hangon azt mondta:

– Azt hiszem, nem ártana, ha összeülnénk megtárgyalni a helyzetet. Mondjuk fél óra múlva a társalgóban, jó?

Mindenki dünnyögött valamit, amit beleegyezésnek is lehetett venni.

Vera nekiállt, és egymásra rakta a tányérokat.

– Leszedem az asztalt és elmosogatok – mondta.

– Segítünk kivinni az edényt – mondta Philip Lombard.

– Köszönöm.

Emily Brent fölállt, aztán megint leült.

– Jaj, istenem – mondta.

– Valami baj van, Miss Brent? – kérdezte a bíró.

– Elnézést kérek – mentegetőzött Emily. – Szerettem volna segíteni Miss Claythorne-nak, de nem tudom, mi van velem. Mintha szédülnék egy kicsit.

– Szédül? – Dr. Armstrong feléje lépett. – Nem csoda. A nagy ijedelem utóhatása. Adhatok valamit, hogy…

– Nem kell!

Mintha gránát robbant volna, csattant ajkáról a szó.

Mindnyájan meghökkentek. Dr. Armstrong sötétvörös lett.

Miss Brent arcán félreérthetetlen félelem és gyanakvás tükröződött. Armstrong kimérten azt mondta:

– Ahogy tetszik, Miss Brent.

– Nem vagyok hajlandó bevenni semmit – mondta Miss Brent. – Egyáltalán semmit. Majd szép csöndesen elüldögélek itt, amíg elmúlik a szédülés.

Közben leszedték az asztalt.

Blore azt mondta:

– Házias férfi vagyok. Segítek, Miss Claythorne.

– Köszönöm – mondta Vera.

Emily Brent magára maradt az ebédlőben.

Egy darabig hallotta, hogy a mosogatóban halkan beszélgetnek.

Szédülése kezdett elmúlni. De most meg álmos lett, úgy érezte, könnyen el tudna aludni.

Valami zúgott a fülében – vagy a szobában zümmögött valami?

"Mintha méh zümmögne – gondolta Miss Brent. – Egy kis méhecske."

A következő pillanatban meg is látta a méhet. Az ablaküvegen mászkált.

Vera Claythorne méhekről beszélt reggel.

Méhekről meg mézről…

Miss Brent szerette a mézet. A lépes mézet. Átszűrni egy muszlinzacskón. Csöpp, csöpp, csöpp…

Valaki van a szobában… csuromvizes és csöpög… *Beatrice Taylor, a folyóból.*

Csak a fejét kellene hátrafordítania, láthatná is.

De nem tudta hátrafordítania a fejét…

Talán ha segítségért kiáltana…

De nem tudott kiáltani…

Úgysincs senki a házban. Teljesen egyedül van…

Lépteket hallott a háta mögött – halk, lopakodó lépteket. A vízbe fúlt lány botladozó lépteit…

Nedves, dohos szagot érzett…

Az ablaküvegen továbbzümmögött a méh…

S aztán érezte a szúrást.

A méh megcsípte a nyakán.

2

A társalgóban már csak Emily Brentre vártak.

– Menjek érte? – kérdezte Vera Claythorne.

Blore gyorsan megszólalt:

– Egy pillanat!

Vera visszaült. Mindnyájan kíváncsian néztek Blore-ra.

– Ide figyeljenek – mondta. – Szerintem fölösleges messzebb keresnünk a gyilkost: ott ül az ebédlőben. Esküdni mernék rá, hogy ő az, akit hajszolunk.

– És mi késztetné ilyesmire? – kérdezte Armstrong.

– Vallási téboly. Mi a véleménye, doktor?

– Lehetséges – mondta Armstrong. – Nem tudok felhozni ellene semmilyen érvet. Csak persze nincs rá bizonyítékunk.

Vera megszólalt:

– Nagyon furcsán viselkedett a konyhában, amikor a reggelit készítettük. A tekintete… – Megborzongott.

– Annak alapján nem lehet megítélni – mondta Lombard. – Mindnyájan becsavarodtunk már egy kicsit.

– Van egyéb is – mondta Blore. – Ő az egyetlen, aki az után a gramofonlemez után nem volt hajlandó beszélni. Miért? Mert nem volt mit mondania.

Vera megmozdult a székén.

– Ez nem egészen így van – mondta. – Nekem… később… mindent elmesélt.

– Mit mesélt el, Miss Claythorne? – kérdezte Wargrave.

Vera előadta Beatrice Taylor történetét.

– Teljesen hihető – jegyezte meg Wargrave bíró. – A magam részéről minden további nélkül elhiszem. És mondja, Miss Claythorne, nem látszott rajta, hogy bűntudat bántaná, vagy furdalná a lelkiismeret, amiért így viselkedett?

– Egyáltalán nem – felelte Vera. – Teljesen érzéketlen volt.
– Az efféle erényes vénkisasszonyoknak kőszívük van – mondta Blore. – Majdnem mind irigy!
Wargrave bíró azt mondta:
– Öt perc múlva tizenegy. Azt hiszem, fel kellene szólítanunk Miss Brentet, hogy csatlakozzék a tanácskozáshoz.
– Szándékában áll valamilyen lépést tenni? – kérdezte Blore.
– Fogalmam sincs róla, milyen lépést tehetnénk – felelte a bíró. – Gyanúnk pillanatnyilag csak gyanú. Mindenesetre felkérem dr. Armstrongot, hogy nagyon gondosan figyelje meg Miss Brent viselkedését. Most pedig menjünk át az ebédlőbe.
Emily Brentet abban a székben találták, ahol hagyták. Hátulról nem vettek észre semmi gyanúsat, legfeljebb az tűnt fel nekik, mintha nem hallotta volna, hogy beléptek a szobába.
De aztán meglátták az arcát – véraláfutásos volt, az ajka kék, tekintete ijesztő.
– Úristen! Halott! – mondta Blore.

3

Wargrave bíró nyugodt, vékony hangja szólalt meg:
– Megint mentesült egyikünk minden gyanú alól… ha későn is!
Armstrong a halott nő fölé hajolt. Megszagolta az ajkát, fejét csóválta, felhúzta a szemhéját.
Lombard türelmetlenül megkérdezte:
– Hogy halt meg, doktor? Amikor itt hagytuk, semmi baja se volt!
Armstrong figyelmét egy kis pont vonta magára Miss Brent nyakán jobboldalt.
Azt mondta:
– Ez injekciós tű nyoma!
Zümmögés hallatszott az ablak felől. Vera felsikoltott:
– Nézzék! Egy méh! *Egy méhecske!* Emlékezzenek, mit mondtam reggel!
– Nem az a méh csípte meg! – mondta komoran Armstrong. – Azt a fecskendőt emberi kéz fogta.
– Milyen mérget fecskendeztek belé? – kérdezte a bíró.
– Azt hiszem, valami ciánfélét – felelte Armstrong. – Alighanem ciánkálit, amit Anthony Marston esetében is használtak. Valószínűleg azon nyomban meghalt légszomj következtében.
Vera felkiáltott:
– És az a *méh*? Az csak *véletlen*?
– Ó, dehogy véletlen! – mondta komoran Lombard. – Azzal akarta gyilkosunk biztosítani a *couleur locale*-t! Játékos kedvű vadállat. Amennyire csak lehet, ragaszkodni igyekszik ahhoz az átkozott mondókához!
Most első ízben látszott nyugtalannak, szinte rikácsolt. Mintha még az ő – vakmerő és veszélyes vállalkozások hosszú során megedződött – idegei is felmondták volna végül a szolgálatot.
– Őrület! – tört ki hevesen. – Tiszta őrület! Mindnyájan őrültek vagyunk!
A bíró nyugodtan azt mondta:
– De azért gondolkodni még tudunk, remélem. *Hozott magával valaki fecskendőt a házba?*
Dr. Armstrong fölegyenesedett, s kissé bizonytalan hangon megszólalt:
– Igen. Én.
Négy szempár szegeződött rá. A bennük tükröződő végtelenül ellenséges gyanakvás láttán megmerevedett. Azt mondta:
– Mindig van nálam. A legtöbb orvosnál van.
– Ez igaz – mondta nyugodtan Wargrave bíró. – Elárulná nekünk, hol van most az a fecskendő, doktor?
– A szobámban, a bőröndömben.
– Talán nem ártana meggyőződnünk róla – mondta Wargrave.
Az öt ember szótlanul fölment az emeletre.
A bőrönd tartalmát kiborították a padlóra.
A fecskendő nem volt a bőröndben.

– Valaki ellopta! – kiáltott fel dühösen Armstrong.

Néma csend volt a szobában.

Armstrong háttal állt az ablaknak. Négy szempár szegeződött rá, gyanakvó, vádló, sötét pillantással. Armstrong Wargrave-ről Verára nézett, s gyámoltalanul, erőtlen hangon megismételte:

– Mondom, hogy ellopta valaki!

Blore Lombardra nézett, aki állta a tekintetét.

A bíró azt mondta:

– Öten vagyunk ebben a szobában. *Ötünk közül valaki gyilkos.* A helyzet rendkívül veszélyes. Mindent el kell követnünk, hogy a négy ártatlan életét megmenthessük. Szeretném megkérdezni, dr. Armstrong, milyen gyógyszerek vannak a birtokában?

– Van egy kis gyógyszeres dobozom – felelte Armstrong. – Megnézheti. Talál benne egy kevés altatót, trionál- és szulfonáltablettákat, egy csomag brómot, szódabikarbónát meg aszpirint. Mást nem. Ciánom nincs.

– Nálam is van néhány tabletta altató – mondta a bíró. – Azt hiszem, szulfonál. Valószínű, hogy a szulfonál is lehet halálos, ha elegendő mennyiséget adnak be valakinek belőle. Önnek, Mr. Lombard, revolvere van.

– Na és? – kérdezte élesen Philip Lombard.

– Semmi különös. Csak azt javaslom, hogy a doktor gyógyszerkészletét, az én szulfonáltablettáimat, az ön revolverét és minden egyéb gyógyszerfélét vagy lőfegyvert szedjünk össze és helyezzünk biztonságba. Miután ez megtörtént, valamennyien vessük alá magunkat motozásnak, s kutassuk át egymás holmijait is.

– Itt süllyedjek el, ha odaadom a revolveremet – mondta Lombard.

Wargrave élesen kijelentette:

– Maga nagyon keménykötésű, erős fiatalember, de Blore felügyelőnek is erős fizikuma van. Azt nem tudom, hogy mi lenne a vége, ha kettejük közt verekedésre kerülne a sor, de azt igen, hogy magam is, dr. Armstrong is és Miss Claythorne is Blore oldalára állnánk, és tőlünk telhetőleg segítenénk neki. Ebből megítélheti, hogy ha az ellenállás mellett dönt, nem lesz nagy esélye.

Lombard hátravetette a fejét. Foga kivillant, ahogy szinte vicsorogva mondta:

– Rendben van, hát akkor legyen. Ha már egyszer így döntöttek.

Wargrave bíró bólintott.

– Magával lehet beszélni! Hol a revolvere?

– Az éjjeliszekrényem fiókjában.

– Helyes.

– Lehozom.

– Azt hiszem, okosabb, ha magával megyünk.

Philip mosolya még inkább vicsorgásra emlékeztetett:

– Bizalmatlan sátán!

Végigmentek a folyosón Lombard szobájáig.

Philip nagy léptekkel az éjjeliszekrényhez sietett, és kirántotta a fiókot.

Aztán káromkodva visszahőkölt.

Az éjjeliszekrény fiókja üres volt.

5

– Meg vannak nyugodva? – kérdezte Lombard.

A másik három férfi meztelenre vetkőztette, és aprólékos gonddal átkutatta ruhadarabjait is, meg a szobáját is. Vera Claythorne kint várt a folyosón.

A kutatást módszeresen folytatták. Sorjában alávetette magát a motozásnak Armstrong, a bíró s végül Blore is.

A négy férfi kijött Blore szobájából és odalépett Verához. A bíró szólalt meg.

– Remélem, megérti, Miss Claythorne, hogy nem tehetünk kivételt. Azt a revolvert meg kell találnunk. Gondolom, hozott magával fürdőruhát.

Vera bólintott.

– Akkor megkérem, menjen be a szobájába, vegye fel, és jöjjön ki ide.

Vera bement a szobájába, és becsukta az ajtót. Néhány pillanat múlva már meg is jelent, szorosan a testéhez simuló selyem fürdőruhában.

Wargrave helyeslően bólintott.

– Köszönöm, Miss Claythorne. Most szíveskedjék itt maradni, amíg átkutatjuk a szobáját.

Vera türelmesen várakozott a folyosón, amíg a négy férfi előkerült. Aztán bement, felöltözött, és megint kijött. A férfiak megvárták.

A bíró megállapította:

– Ezzel egyvalamiről megbizonyosodtunk. Ötünk közül senkinek sincs a birtokában halált okozó fegyver vagy gyógyszer. Ez is lényeges eredmény. Most pedig biztonságba helyezzük a gyógyszereket. Valószínűleg van a konyhában valamiféle ládikó, amiben az ezüstneműt tartják.

– Ez mind megjárja, csak kinél lesz a kulcs? – kérdezte Blore. – Nyilván magánál.

Wargrave bíró nem válaszolt.

Lement a konyhába, a többiek követték. Csakugyan volt ott egy kis láda, az ezüst evőeszközök és egyéb ezüstnemű számára. Az orvosságokat a bíró irányításával beletették, és a ládát bezárták. Aztán megint csak Wargrave utasítására beemelték a ládát a konyhaszekrénybe, és azt is bezárták. Végül a bíró a láda kulcsát odaadta Philip Lombardnak, a konyhaszekrényét pedig Blore-nak.

– Önök ketten a legerősebbek – mondta. – Egyikük se tudná könnyen elvenni a másiktól a kulcsot. Mi hárman pedig képtelenek volnánk rá, a konyhaszekrényt vagy a ládikót feltörni nagy zajjal járó, fáradságos munka volna, és aligha lehetne úgy véghezvinni, hogy valaki föl ne figyeljen rá, mi történik.

Egy kis szünet után így folytatta:

– Egy nehéz problémát azonban még nem oldottunk meg. *Mi történt Mr. Lombard revolverével?*

– Szerintem ezt a revolver tulajdonosa tudja a legjobban – mondta Blore.

Philip Lombard orrcimpái elfehéredtek.

– Maga átkozott, csökönyös hülye! – mondta. – Hát nem érti, hogy ellopták?

– Mikor látta utoljára? – kérdezte Wargrave.

– Tegnap este. Amikor lefeküdtem, a fiókba tettem, minden eshetőségre készen.

A bíró bólintott.

– Nyilván ma reggel lopták el a nagy zűrzavarban, miközben Rogerst kerestük, vagy azután, hogy megtaláltuk a holttestét – állapította meg.

– Biztos itt van eldugva valahol a házban – mondta Vera. – Keressük meg.

Wargrave bíró végigsimított az állán.

– Nem hiszem, hogy kutatásunk bármilyen eredménnyel is járna – mondta. – Gyilkosunknak bőven volt rá ideje, hogy megfelelő rejtekhelyet keressen. Nem valószínű, hogy egykönnyen megtaláljuk azt a revolvert.

Blore határozott hangon megszólalt:

– Azt, hogy a revolver hol van, nem tudom. De bármibe lefogadom, hogy tudom, hol van a fecskendő. Jöjjenek utánam.

Kinyitotta a kaput, és megkerülte a házat.

Az ebédlő ablakától nem messze csakugyan megtalálták a fecskendőt. S mellette egy összetört porcelánfigurát: az ötödik kis négert.

Blore elégedetten állapította meg:

– Csakis itt lehetett. Miután a gyilkos megölte Miss Brentet, kinyitotta az ablakot, kidobta a fecskendőt, aztán elvette az asztalról a porcelánfigurát, és utánahajította.

A fecskendőn nem voltak ujjlenyomatok. Gondosan letörölték.

Vera erélyesen kijelentette:

– Most pedig próbáljuk megkeresni a revolvert.

– Rajta – mondta Wargrave bíró. – De vigyázzunk, hogy közben mindig maradjunk együtt. Ne felejtsék el, hogy ha elszakadunk egymástól, a gyilkosnak nagyobb az esélye.

A padlástól a pincéig gondosan átkutatták a házat, de hiába. A revolver nem került elő.

TIZENHARMADIK FEJEZET

1

“Közülünk az valaki… közülünk az valaki… közülünk az valaki…”

Ez a három szüntelenül ismétlődő szó zakatolt órák hosszat az érzékeny agyakban.

Öt ember – öt begyulladt ember. Öt ember, aki egymást lesi, s már nem is nagyon próbálja titkolni feszült idegállapotát.

Már nem színleltek – a látszat kedvéért sem társalogtak, mint korábban. Öt ellenséget láncolt egymáshoz az életben maradás ösztöne.

És egyszerre mintha nem is lettek volna már emberi lények. Vadállatokká fejlődtek vissza. Wargrave bíró mint valami gyanakvó vén teknősbéka kuporgott székében, meg se moccant, csak a szeme járt éberen ide-oda. Blore, volt felügyelő a szokottnál is darabosabbnak és esetlenebbnek látszott. Járása lopakodó vadállatéra emlékeztetett. Szeme véreres volt. Vadsággal párosult ostoba kifejezés ült az arcán. Olyan volt, mint a sarokba szorult ragadozó, amelyik meg akarja támadni üldözőit. Philip Lombard érzékszervei nemhogy eltompultak volna, inkább még jobban kifinomultak. A legkisebb neszre is felfigyelt. Fürgébb, könnyedebb léptekkel járt, teste kecses volt és rugalmas. Gyakran elmosolyodott, ajka ilyenkor felhúzódott hosszú fehér fogairól.

Vera Claythorne nagyon csöndes volt. Többnyire összekuporodva ült egy székben. Tekintete a semmibe meredt. Kábultnak látszott. Olyan volt, mint a madár, amelyik nekiütődött az ablaküvegnek, aztán fölszedte egy emberi kéz. S most ott kuporog, rémülten, nem mer mozdulni, abban a reményben, hogy ha nem mozdul, megmenekül.

Armstrong szánalmas idegállapotban volt. Rángatózott, keze remegett. Egyik cigarettát a másik után gyújtotta meg, s szinte azonnal el is nyomta. A helyzetükből eredő kényszerű tétlenség mintha jobban megviselte volna, mint a többieket. Néha idegesen kitört.

– Nem szabad… nem szabad itt ülnünk tétlenül! *Valamit* cselekednünk kéne… egész biztos, hogy tudnánk tenni valamit! Mi volna, ha például máglyát gyújtanánk…?

– Ilyen időben? – kérdezte komoran Blore.

Megint ömlött az eső. Lökésszerű rohamokban fújt a szél. Az esőcseppek dobolásának nyomasztó hangja szinte megőrjítette őket.

Hallgatólagos megegyezéssel valamiféle haditerv szerint jártak el. Valamennyien a nagy társalgóban ültek. A szobát egyszerre csak egy személy hagyta el. A másik négy megvárta, amíg az ötödik visszatért.

– Csak türelem kérdése az egész – mondta Lombard. – Az idő előbb-utóbb megjavul. S akkor csinálhatunk valamit: jelzéseket adhatunk le, tüzet gyújthatunk, tutajt készíthetünk vagy akármit!

Armstrong hirtelen fölkacagott:

– Türelem kérdése? A türelemé? Nem várhatunk! Mindnyájan itt döglünk meg…

Wargrave bíró megszólalt, vékony, éles hangja szenvedélyesen elszánt volt:

– Ha vigyázunk, nem. *Vigyáznunk kell…*

Délben annak rendje és módja szerint ettek ugyan, de szó sem volt a hagyományos formaságokról. Mind az öten kimentek a konyhába. Az éléskamrában rengeteg konzervet találtak. Felnyitottak egy doboz marhanyelvet és két gyümölcskonzervet. A konyhaasztal körül, állva ettek. Aztán megint csoportba verődtek, és visszatértek a társalgóba – hogy ot üljenek, és egymást lessék.

S ekkor már természetellenes, lázas, beteges gondolatok villantak át az agyukon…

"Armstrong az… Észrevettem, milyen ferde pillantást vetett rám az előbb… Olyan a szem, mint egy őrülté… egészen olyan… Lehet, hogy egyáltalán nem is orvos… Persze, hogy ő az!... Valami kórházból szökött őrült… aki orvosnak adja ki magát… Igen… Elmondjam nekik?... Kiabáljam ki?... Nem, akkor csak még jobban fog vigyázni… Egyébként egészen normálisnak látszik… Hány óra?... Csak negyed négy!... Ó, istenem, meg fogok őrülni… *Igen, Armstrong az…* Most engem figyel…"

"Engem ugyan nem nyírnak ki! *Én* tudok vigyázni magamra… Voltam már szorult helyzetekben… Hol a fenében van az a revolver?... Ki lopta el?... Kinél van?... Senkinél, ezt már tudjuk. Megmotoztuk egymást… Nem lehet senkinél… *De valaki tudja, hol van…"*

"Meg fognak őrülni… Mind meg fognak őrülni… Félnek a haláltól… Mindnyájan félünk a haláltól… *Én is* félek a haláltól… Igen, de ezzel nem tartóztathatjuk fel a halált… »*Uram, a halottaskocsi előállt.*« Hol is olvastam ezt? A lány… A lányt fogom figyelni… Igen, a lányt fogom figyelni…

"Háromnegyed négy lesz… még csak háromnegyed négy… Talán megállt az óra… Nem értem – nem, egyszerűen nem értem… Ilyesmi nem létezik… *és mégis létezik…* Mért nem ébredünk föl? Fölébredni – itt az ítélet napja – nem, nem így! Csak tudnék gondolkozni… A fejem – valami történik a fejemben – szétrobban – szilánkokra hasad… Ilyesmi nem történhetik… Hány óra? Ó, istenem csak háromnegyed négy."

"Nem szabad elvesztenem a fejem… Nem szabad elvesztenem a fejem… Csak meg tudjam őrizni a nyugalmamat… Minden teljesen világos – minden részlet ki van dolgozva. De senkinek sem szabad semmit

sem gyanítania. Hátha sikerül a trükk. Sikerülnie kell! Melyikük az? Ez a kérdés – melyikük az? Azt hiszem – igen, azt hiszem – igen – *ő.*

Amikor az óra ötöt ütött, valamennyien összerezzentek.

– Óhajt valaki teázni? – kérdezte Vera.

Egy pillanatig csend volt.

– Én meginnék egy csészével – mondta Blore.

Vera felállt. Azt mondta:

– Megyek és főzök. Maguk maradjanak csak itt.

Wargrave bíró csöndesen megszólalt:

– Azt hiszem, kedves kisasszony, inkább mindnyájan magával megyünk, és megnézzük, hogy csinálja.

Vera nagy szemeket meresztett, aztán kurtán, kicsit hisztérikusan felkacagott.

– Ja persze! Csak tessék!

Öten mentek ki a konyhába. Megfőzték a teát, Vera és Blore azt ivott. A másik három ember whiskyt: új üveget bontottak fel, és egy leszögezett ládából vettek ki szódát.

A bíró hüllőszerű mosollyal dünnyögte:

– Nagyon kell vigyáznunk…

Megint visszatértek a társalgóba. Noha nyár volt, a helyiség sötét volt. Lombard meg akarta gyújtani a villanyt, de nem gyulladt meg.

– Persze – mondta –, nincs bekapcsolva a motor, hiszen Rogers már nem kacsolhatta be.

Habozott, aztán azt mondta:

– Talán kimehetnénk, és bekapcsolhatnánk.

Wargrave bíró megszólalt:

– Úgy láttam, van a kamrában egy doboz gyertya, inkább azt használjuk.

Lombard kiment. A másik négy ember csak ült, és leste egymást.

Lombard visszajött egy doboz gyertyával meg néhány csészealjjal. Meggyújtottak öt gyertyát, és körberakták a szobában.

Háromnegyed hat volt.

2

Hat óra húszkor Vera úgy érezte, hogy egyszerűen nem bír tovább ott ülni. Elhatározta, hogy felmegy a szobájába, és hideg vízzel megmossa fájó homlokát és halántékát.

Felállt, és elindult az ajtó felé. Aztán észbe kapott, visszajött, és kivett egy gyertyát a dobozból. Meggyújtotta, egy kis viaszt csöpögtetett egy csészealjra, és ráragasztotta a gyertyát. Aztán kiment a szobából, becsukta maga mögött az ajtót, otthagyta a négy férfit. Fölment a lépcsőn, és végigment a folyosón a szobájáig.

Amikor kinyitotta az ajtaját, hirtelen megállt, és mozdulatlanná dermedt.

Orrcimpái megremegtek.

A tenger… a tenger szaga St. Tredennicknél.

Ez *az.* Szó sem lehet tévedésről. Egy szigeten persze mindig érezni lehet a tenger szagát, ez azonban más volt. Ugyanaz a szag volt, mint aznap a tengerparton – amikor elvonult a dagály, és a sziklákat a napsütésben száradó moszat borította.

– *Kiúszhatok a szigetre, Miss Claythorne?*

– *Mért nem úszhatok ki a szigetre?*

Kiállhatatlan, nyüszítő, elkényeztetett kölyök! Ha nem született volna meg, Hugo gazdag lenne… elvehetné a lányt, akit szeret…

Hugo…

Igazán… igazán… itt van Hugo mellette? Nem, odabenn várja a szobában…

Beljebb lépett. A gyertya lángját elkapta az ablakon beáramló huzat. Lobbant egyet, aztán kialudt…

A sötétben hirtelen félni kezdett…

“Ne butáskodj – biztatta magát Vera Claythorne. – Semmi baj. A többiek odalenn vannak a földszinten. Mind a négyen. A szobában nincs senki. Nem lehet senki. Képzelődsz, kislány.”

De ez a szag… a tengerpart szaga St. Tredennicknél… ez nem képzelődés. *Ez valóság.*

És igenis *van* valaki a szobában… Hallott valamit – egészen biztosan hallott valamit…

Aztán ahogy ott állt és hallgatott – egy hideg, nyirkos kéz érintette meg a nyakát – egy vizes, tengerszagú kéz…

3

Vera sikított. Sikított, sikított, a borzadály végső határán, eszelősen, kétségbeesetten kiabált segítségért.

Nem is hallotta lentről a hangokat, hogy felborul egy szék, ajtó nyílik, emberek rohannak fel a lépcsőn. Csak azt tudta, hogy irtózatosan fél.

Aztán apró, libegő lángok jelentek meg a küszöbön – gyertyalángok… kicsit magához tért… néhány férfi rontott a szobába.

– Mi az? Mi történt? Úristen, mi baj?

Vera megborzongott, egy lépést tett előre, aztán lerogyott a padlóra.

Alig érzékelte, hogy valaki föléje hajol, megfogja a fejét, és leszorítja a térde közé.

Aztán egy hirtelen kiáltásra, egy "Úristen, oda nézzenek!" kiáltásra magához tért. Kinyitotta a szemét, és fölemelte a fejét. És meglátta, mit néznek a gyertyát tartó férfiak.

Vastag, nedves alga lógott le a mennyezetről. Az súrolta a sötétben a nyakát. Azt képzelte nyirkos kéznek, egy vízbe fúlt gyermek kezének, aki visszatért a halálból, hogy kiszorítsa belőle az életet!

Hisztérikusan kacagni kezdett.

– Egy alga… csak egy alga… ennek volt olyan szaga…

Aztán megint elgyöngült… újra meg újra elfogta a rosszullét. Valaki megint megfogta a fejét, és leszorította a térde közé.

Mintha egy örökkévalóság telt volna el. Valamit meg akartak itatni vele – az ajkához nyomták a poharat. Konyakszagot érzett.

Éppen hálásan ki akarta hörpinteni a konyakot, amikor hirtelen – mint valami vészharang – figyelmeztető jelzés szólalt meg az agyában. Felült, és ellökte magától a poharat.

– Honnan került ez ide? – kérdezte élesen.

Blore hangja válaszolt. A férfi egy pillanatig csodálkozva meredt a lányra, s csak aztán szólalt meg:

– Én hoztam lentről.

Vera felsikoltott:

– Nem iszom meg…

Egy pillanatig csend volt, aztán Lombard elnevette magát.

– Pedig jót tenne, Vera – mondta biztatóan. – Magához tér még akkor is, ha halálra rémült. Hozok egy lepecsételt üveget.

Azzal kisietett a szobából.

– Már jól vagyok – mondta bizonytalanul Vera. – Csak egy kis vizet kérek.

Armstrong segítségével nagy nehezen talpra állt. Tántorogva, a férfiba kapaszkodva odament a mosdókagylóhoz. Kinyitotta a hideg vizes csapot, és megtöltött egy poharat. Blore szemrehányóan mondta:

– Annak a konyaknak semmi baja.

– Honnan tudja? – kérdezte Armstrong.

– Nem tettem bele semmit – mondta dühösen Blore. – Mert nyilván erre akar kilyukadni.

– Egy szóval sem mondtam, hogy tett – felelte Armstrong. – De a lehetősége fennforog, s valaki más is manipulálhatott az üveggel, éppen erre az eshetőségre.

Lombard sietett be a szobába.

Egy felbontatlan üveg volt nála meg egy dugóhúzó.

Vera orra alá dugta a lepecsételt palackot.

– Tessék, kislány. Nem csalás, nem ámítás. – Leszedte az üvegről a sztaniolt, és kihúzta a dugót. – Szerencsére bőven van szeszes ital a házban. Hála V. A. Lackynak.

Vera hevesen megborzongott.

Armstrong tartotta a poharat, miközben Philip megtöltötte konyakkal.

– Igya meg, Miss Claythorne – mondta. – Csúnyán megijedt.

Vera ivott egy kicsit a konyakból. Arcába ismét visszatért az élet színe.

Philip Lombard nevetve mondta.

– Íme egy gyilkosság, amit nem sikerült terv szerint végrehajtani!

Vera majdnem suttogva kérdezte:
– Gondolja… hogy arról van szó?
Lombard bólintott.
– Arra számítottak, hogy szörnyethal ijedtében! Könnyen megeshetett volna, igaz, doktor?
Armstrong nem foglalt határozottan állást. Habozva felelte:
– Hm, nem lehet tudni. Fiatal, egészséges teremtés, nem szívbajos. Nem valószínű hát… Másfelől viszont…
Fölvette a pohár konyakot, amelyet Blore hozott fel. Belemártotta az ujját, és óvatosan megnyalta. Nem változott meg az arckifejezése: – Hm. Semmi baja. – mondta habozva.
Blore dühösen előrelépett. Azt mondta:
– Ha azt akarná mondani, hogy manipuláltam vele valamit, beverem azt a ronda vörös pofáját.
Vera, aki magához tért a konyaktól, hirtelen másra terelte a szót:
– Hol van a bíró?
A három férfi egymásra nézett.
– *Furcsa…* Azt hittem, ő is feljött velünk.
– *Én is azt hittem…* – mondta Blore. – Mit tud róla, doktor, maga mögöttem jött a lépcsőn.
– Azt hittem, hogy utánam jön – mondta Armstrong. – Persze, kénytelen lassabban járni, mint mi. Öregember.
Megint egymásra néztek.
– Átkozottul furcsa – mondta Lombard.
Blore fölkiáltott:
– Meg kell keresnünk.
Azzal már indult is az ajtó felé. A többiek követték. Vera utolsónak.
Miközben lefelé mentek a lépcsőn, Armstrong hátraszólt:
– Persze, lehet, hogy a nappaliban maradt.
Keresztülmentek a hallon. Armstrong kiabált.
– Wargrave! Hol van, Wargrave?
Senki sem válaszolt. Síri csend volt a házban, csak az eső halk kopogása hallatszott.
Aztán a társalgó ajtajában Armstrong hirtelen megtorpant. A többiek mögéje nyomakodtak, és benéztek a válla fölött.
Valamelyikük fölkiáltott.
Wargrave bíró egy magas hátú széken ült a szoba túlsó végében. Mindkét oldalán egy-egy gyertya égett. De ami igazán megdöbbentette és megrémítette a nézőket, az volt, hogy skarlát vörösbe öltözve ült a széken, bírói parókával a fején…
Dr. Armstrong intett a többieknek, hogy ne mozduljanak. Ő meg elindult a néma, merev tekintetű alak felé. Járás közben tántorgott egy kicsit, mintha részeg lenne.
Előrehajolt, s fürkészve szemügyre vette a merev arcot. Aztán gyors mozdulattal fölemelte a parókát. A paróka leesett a padlóra, s láthatóvá vált a bíró magas homloka, kerek folttal a közepén, amiből lassan szivárgott valami.
Dr. Armstrong fölemelte az élettelen kezet, és megkereste a pulzusát. Aztán a többiek felé fordult.
Megszólalt – kifejezéstelen, fakó, színtelen volt a hangja.
– *Agyonlőtték…*
– Úristen! *A revolver!* – mondta Blore.
Az orvos ugyanolyan élettelen hangon folytatta.
– Fejbe lőtték. Azonnal meghalt.
Vera lehajolt a parókáért. Megszólalt, s hangja remegett az iszonyattól.
– *Miss Brent eltűnt szürke fonala…*
– Meg a fürdőszobából eltűnt vörös függöny… – mondta Blore.
– Szóval ezt akarták elérni… – suttogta Vera.
Philip Lombard hirtelen fölkacagott – éles, természetellenes hangon.
– *Öt kicsi néger tanulgatja a törvény betűjét; egyik bíró lesz a végén, s nem marad, csak négy.* Így végezte hát a véres kezű Wargrave bíró úr. Nem hirdet többé halálos ítéleteket! Nem teszi fel többé a fekete föveget! Most ül *utoljára* a bírói székben! Nem tart többé záróbeszédet, és nem küld többé ártatlan embereket a halálba. Hogy kacagna Edward Seton, ha itt lenne! Úristen, hogy kacagna!

Lombard kitörése megdöbbentette és zavarba hozta a többieket.
Vera felkiáltott:
– De hiszen csak ma délelőtt mondta, hogy *ő* a gyilkos!
Philip Lombard arckifejezése megváltozott – kijózanodott.
Halkan felelte:
– Tudom, hogy azt mondtam… Nos, tévedtem. Egyikünkről megint kiderült, hogy ártatlan… s *megint későn*!

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

1

Wargrave bírót felcipelték a szobájába, és lefektették az ágyra.
Aztán visszamentek a földszintre, megálltak a hallban, és némán bámultak egymásra.
Blore komoran megszólalt:
– És most mit csinálunk?
– Együnk valamit – vágta rá Lombard. – Ennünk mindenképpen kell.
Megint bementek a konyhába. Ismét felbontottak egy marhanyelvkonzervet. Gépiesen megették, szinte nem is érezték az ízét.
– Soha többé nem eszem marhanyelvet – mondta Vera.
Befejezték az evést. Körülülték a konyhaasztalt, és nézték egymást.
– Már csak négyen vagyunk… – mondta Blore. – *Ki lesz a következő?*
Armstrong mereven nézett maga elé. Aztán szinte gépiesen azt mondta.
– Nagyon kell vigyáznunk… – és elakadt a szava.
Blore bólintott.
– Ezt mondta *ő* is… és most halott!
– Csak tudnám, hogy történt – mondta Armstrong.
Lombard káromkodott egyet.
– Átkozottul ügyes átejtés volt! Elhelyezték azt az izét Miss Claythorne szobájában, s pontosan elérték vele, amit akartak. Mindnyájan fölrohantunk, mert azt hittük, *őt* akarják megölni. És… a nagy zűrzavarban… valaki készületlenül találta az öregfiút.
– Miért nem hallotta egyikünk se a lövést? – kérdezte Blore.
Lombard a fejét rázta.
– Miss Claythorne sikoltozott, a szél süvöltött, mi meg összevissza szaladgáltunk, és kiabáltunk. Nem hallhattuk meg. – Hallgatott egy darabig. – Csakhogy ezt a trükköt nem lehet megismételni. Legközelebb valami mással kell próbálkoznia az illetőnek.
– Valószínűleg fog is – mondta Blore.
Volt valami bántó a hangjában. A két férfi farkasszemet nézett egymással.
– Négyen vagyunk, és nem tudjuk, ki a… – kezdte Armstrong.
Blore közbeszólt:
– *Én* tudom…
Vera is megszólalt:
– Én is tökéletesen biztos vagyok benne…
Armstrong halkan azt mondta:
– Én azt hiszem, *valóban* tudom…
Philip Lombard is megnyilatkozott:
– Úgy érzem, én is biztos vagyok benne…
Megint egymásra néztek…
Vera nagy nehezen felállt. Azt mondta:
– Pokolian érzem magam. Muszáj lefeküdnöm… Holtfáradt vagyok.
– A legokosabb, amit tehetünk – mondta Lombard. – Semmi értelme itt ülni, és egymást bámulni.
– *Nekem* aztán semmi kifogásom ellene – mondta Blore.
– Csakugyan ez a legokosabb, amit tehetünk – dörmögte az orvos –, bár kötve hiszem, hogy akármelyikünk is aludni fog.

Elindultak az ajtó felé. Blore megszólalt:
– *Kíváncsi vagyok, hol van most az a revolver?*

2

Fölmentek az emeletre.
A következő néhány pillanat olyan volt, mint egy vígjátéki jelenet.
Mind a négyen megálltak, és hálószobájuk kilincsére tették a kezüket. Aztán – mintegy adott jelre – mind a négyen beléptek a szobájukba, és hirtelen becsukták maguk mögött az ajtót. Reteszkattanás, kulcszörgés és bútortologatás hallatszott.
Négy rettegő ember elbarikádozta magát reggelig.

3

Philip Lombard a kilincs alá tett egy széket, megfordult és megkönnyebbülten föllélegzett.
Odaballagott a toalettasztalhoz.
A libegő gyertyaláng fényénél kíváncsian tanulmányozni kezdte a tükörben az arcát.
– Hát igen – dünnyögte magában –, alaposan megviselt a dolog.
A farkasszerű mosoly eltűnt az arcáról.
Gyorsan levetkőzött.
Odament az ágyhoz, letette karóráját az éjjeliszekrényre.
Aztán kihúzta az éjjeliszekrény fiókját.
Aztán csak áll, és bámult: a revolver ott volt a fiókban…

4

Vera Claythorne az ágyban feküdt.
A gyertya még mindig égett mellette.
És még mindig nem tudta rászánni magát, hogy elfújja.
Irtózott a sötétségtől…
Újra meg újra elismételte magában: *"Semmi bajod se lehet reggelig. Az éjjel se történt semmi. Ma éjjel se fog történni semmi. Nem történhetik semmi. Kulcsra zártad és bereteszelted az ajtót. Senki sem közelíthet hozzád…"*
S aztán egyszerre csak eszébe jutott:
"Hát persze! Hiszen itt is maradhatok! Itt maradhatok bezárkózva! Az evés nem számít! Itt maradhatok… biztonságban… amíg segítség érkezik! Akár egy álló napig is… vagy kettőig…"
Itt is marad. Igen, de vajon képes lesz-e itt maradni? Telnek-múlnak az órák, és nincs senki, akivel szót válthatna, nem csinálhat semmit, legfeljebb csak gondolkozhat…
Eszébe jutott Cornwall… Hugo… meg az… meg az, amit Cyrilnek mondott akkor.
Kiállhatatlan, nyavalygó kölyök, folyton zaklatja…
– *Miért nem úszhatok ki a sziklához, Miss Claythorne? Ki tudnék úszni. Egész biztos, hogy ki tudnék úszni.*
Az ő hangja volt, a tulajdon hangja válaszolt?
– *Persze hogy ki tudnál, Cyril. Ezt én is tudom.*
– *Akkor hát kiúszhatok, Miss Claythorne?*
– *Ide figyelj, Cyril, látod, hogy anyukád milyen ideges miattad. Tudod mit? Holnap majd kitaláljuk a módját, hogy kiúszhass a sziklához. Én elbeszélgetek anyukáddal a parton, s elterelem a figyelmét. S aztán, ha majd keresni kezd, te már ott fogsz állni a sziklán, és integetsz neki. Az lesz csak a meglepetés!*
– Tyű, de klassz, Miss Claythorne! Csuda móka lesz!
Végre kimondta hát. Holnap! Hugo Newquaybe megy. Mire visszatér – túl is lesznek rajta.
Igen, de ha nem? Mi lesz, ha nem sikerül? Hátha Cyrilt idejében megmentik? És akkor… Akkor a gyerek azt fogja mondani: *"Miss Claythorne mondta, hogy kiúszhatok."* Na és? *Valami* kockázatot vállalni kell! Ha megtörténik a legrosszabb, ki fogja vágni magát: *"Hogy mondhatsz ilyen hazugságot, Cyril? Sose mondtam ilyesmit!* Biztos, hogy neki fognak hinni. Cyril gyakran szokott lódítani. Hazudós gyerek volt. Cyril persze tudni

fogja az igazságot. De az nem számít… és különben se lesz semmi baj. Majd azt csinálja, hogy színleg utánaúszik. De nem fogja utolérni… Senki soha nem fogja gyanítani…

Vagy Hugo mégis gyanította? Azért nézett rá olyan furcsa, révedező tekintettel?... Hugo *tudta?*

Ezért tűnt el olyan hirtelen a vizsgálat után?

Még arra az egy levélre sem válaszolt, amit írt neki.

Hugo…

Vera nyugtalanul megfordult az ágyon. Nem, nem szabad Hugóra gondolnia. Nagyon fáj! A dolognak egyszer s mindenkorra vége… Hugót el kell felejteni…

Miért érezte ma este egyszerre csak úgy, mintha Hugo ott volna mellette a szobában?

Fölnézett a mennyezetre, rámeredt a nagy, fekete kampóra a közepén.

Eddig nem is vette észre ezt a kampót.

Arról lógott le az alga.

Vera megborzongott, amikor eszébe jutott az a hideg, nedves érintés a nyakán.

Sehogy se tetszett neki az a kampó ott a mennyezeten. Vonzotta az ember tekintetét, valósággal megigézte… egy nagy, fekete kampó…

5

Blore, volt felügyelő, az ágy szélén ült.

Apró, gyulladásos, véraláfutásos szeme éberen csillogott széles arcában. Olyan volt, mint egy támadásra váró vadkan.

Semmi kedve se volt aludni.

Már túl közeli a veszély… tíz közül hat meghalt…

Az öreg bíró is követte a többit, hiába volt olyan furfangos és óvatos.

Blore szinte dühös elégtétellel horkant egyet.

Hogy is mondta a vén szivar?

“Nagyon kell vigyáznunk…”

Öntelt, vén képmutató! A mindenható Atyaistennek érezte magát a bírói székben. Most megkapta a magáét… Tőle már nem kell tartani.

Már csak négyen vannak. A lány, Lombard, Armstrong és ő.

Hamarosan sor kerül a következőre… De az nem William Henry Blore lesz. Erről gondoskodni fog.

(Csak az a revolver… Mi lehet a revolverrel? Ez a zavaró tényező – a revolver!)

Blore csak ült az ágyon, összeráncolta szemöldökét, szemhéja is egészen ráncos lett, miközben a revolveren tűnődött…

A csöndben tisztán hallotta, hogy a földszinten üt az óra.

Éjfél.

Kicsit megnyugodott – olyannyira, hogy végig is feküdt az ágyon.

Feküdt és gondolkozott. Elejétől fogva módszeresen, alaposan végiggondolta az egész ügyet, ahogy rendőrtiszt korában tette annak idején. Az alaposság mindig kifizetődött a végén.

A gyertya kezdett leégni. Megnézte, keze ügyében van-e a gyufa, aztán elfújta a gyertyát.

Furcsa, de valahogy nyugtalanította a sötétség. Mintha ősi félelmek támadtak volna fel és viaskodtak volna egymással az agyában. Arcok lebegtek a levegőben – a bíró arca, azzal a nevetséges, szürke fonallal a fején – Mrs. Rogers kifejezéstelen, halott arca – Anthony Marston eltorzult, szederjes arca.

Aztán egy másik arc – sápadt, szemüveges, szalmaszínű kis bajusszal.

Ezt az arcot is látta valamikor – de mikor? Nem a szigeten. Nem, sokkal régebben.

Furcsa, hogy semmilyen név nem jut róla eszébe… Kifejezetten buta arc – kicsit mamlasznak látszik a fickó.

Hát persze!

Hirtelen eszébe jutott, s szinte megrémült.

Landor!

Még elgondolni is furcsa, hogy tökéletesen elfelejtette, milyen volt Landor. Csak tegnap próbálta fölidézni a fickó arcát, és nem sikerült.

És most itt van előtte, minden vonása éles és határozott, mintha csak tegnap látta volna.

Landornak felesége is volt – sovány, gondterhelt asszony. Volt egy gyerekük is, egy tizennégy év körüli lány.

Most először tűnődött el rajta, hogy mi történhetett velük.

(A revolver. Mi történt a revolverrel? Ez sokkal fontosabb.)

Minél tovább töprengett rajta, annál jobban belezavarodott… Sehogy se értette ezt a revolverdolgot.

A revolver itt van valakinél a házban…

A földszinten egyet ütött az óra.

Blore gondolatait mintha hirtelen elvágták volna. Egyszerre éber lett, és fölült az ágyon. Ugyanis valami neszt hallott – nagyon halk neszt – odakint valahol.

Valaki járkál a sötét házban.

Blore homlokán kiütött a veríték. Ki járkál titokban és lopakodva a folyosókon? Le merte volna fogadni, hogy az illető rosszban töri a fejét!

Nagydarab ember volt, mégis nesztelenül lesiklott az ágyról, két nagy lépéssel az ajtó mellett termett, és fülelni kezdett.

A neszezés azonban nem ismétlődött meg. Blore mégis biztos volt benne, hogy nem tévedett. Igenis lépteket hallott az ajtaja előtt. Égnek állt a haja. Ismét megismerte, mi a félelem…

Valaki titokban mászkál odakint a sötétben.

Fülelt – de a nesz nem ismétlődött meg.

S most valami új kísértés fogta el. Borzasztóan szeretett volna kimenni és utánanézni a dolognak. Szerette volna tudni, ki ólálkodik odakint a sötétben.

De őrültség volna kinyitni az ajtót. Az a másik valószínűleg éppen erre vár. Lehetséges, hogy pontosan az volt a célja, hogy Blore meghallja, amit hallott, és kimenjen körülnézni.

Blore mereven állt, és figyelt. Most már mindenfelől neszezést hallott, reccsenést, suhogást, halk suttogást – konok, reálisan gondolkodó agya azonban tudta, mi ez: saját lázas képzeletének szüleménye.

S aztán egyszerre csak megint hallott valamit, ami *nem* képzelődés volt. Nagyon halk, nagyon óvatos lépteket. De ha valaki így figyelt, ahogy Blore tette, tisztán kivehette őket.

A léptek halkan közeledtek a folyosón (Lombard és Armstrong szobái messzebb voltak a lépcsőtől, mint az övé). Megállás és tétovázás nélkül elhaladtak az ajtaja előtt.

S mivel elhaladtak, Blore döntött.

Látni akarta, ki az! Az ajtaja előtt elhaladó léptek kétségtelenül a lépcső felé tartottak. Hova megy az illető?

Ha Blore cselekedett, gyorsan cselekedett, ahhoz képest, hogy milyen nehézkes és lomha embernek látszott, meglepően gyorsan. Lábujjhegyen visszaosont az ágyhoz, zsebre vágta a gyufát, kihúzta az éjjeliszekrényen álló lámpa dugóját a konnektorból, a lámpát megmarkolta, és rátekerte a villanyzsinórt. Krómból készült lámpa volt, nehéz ebonitaljzattal – fegyvernek is használható.

Nesztelenül keresztülszaladt a szobán, elvette a széket a kilincs alól, óvatosan félrehúzta a reteszt, és kinyitotta az ajtót. Kilépett a folyosóra. Odalent a hallban halk neszezés hallatszott. Blore-on nem volt cipő, nesztelenül a lépcsőhöz szaladt.

Akkor jött rá, miért hallotta olyan tisztán a hangokat. A szél teljesen elállt, és valószínűleg kitisztult az ég. Halvány fény szűrődött be a lépcsőház ablakán, és megvilágította odalent a hallt is.

Blore még látta, amint egy alak kisurran a kapun.

Már szaladni kezdett lefelé a lépcsőn, hogy üldözőbe vegye, amikor hirtelen megtorpant.

Megint majdnem őrültséget követett el! Lehet, hogy az egész csapda: ki akarják csalni a házból!

Csakhogy az a másik nem jött rá, hogy baklövést követett el, kiszolgáltatta magát Blore-nak.

A három emeleti szoba közül ugyanis *egynek most üresnek kell lennie.* Csak azt kell megállapítania, hogy *melyik* az!

Blore visszalopózott a folyosóra.

Először dr. Armstrong ajtaja előtt állt meg, és bekopogott. Nem kapott választ.

Várt egy kicsit, aztán Philip Lombard ajtajához lépett.

Ott azonnal válaszoltak a kopogására.

– Ki az?

– Blore. Azt hiszem, Armstrong nincs a szobájában. Várjon egy pillanatig.

A folyosó végén levő ajtóhoz sietett. Ott is bekopogott.

– Miss Claythorne! Miss Claythorne!

Vera ijedten válaszolt:

– Ki az? Mi baj?

– Semmi, Miss Claythorne. Várjon egy pillanatig. Mindjárt visszajövök.

Visszarohant Lombard szobájához. Közben kinyílt az ajtó, s Lombard ott állt a küszöbön. Gyertyát tartott a bal kezében. Nadrágját a pizsamára húzta fel. Jobbja a pizsamakabát zsebében volt.

– Mi a fene történt? – kérdezte dühösen.

Blore gyorsan elmondta. Lombardnak felcsillant a szeme.

– *Ejha! Armstrong?* Szóval *ő* a jómadár? – Armstrong ajtajához sietett. – Ne haragudjon, Blore, de én már semmit se hiszek el.

Erélyesen bekopogott az ajtón.

– Armstrong! Armstrong!

Nem kapott választ.

Lombard letérdelt, és benézett a kulcslyukon. Óvatosan bedugta a kisujját a zárba.

Aztán azt mondta:

– A kulcs nincs a zárban.

– Ez azt jelenti, hogy kívülről zárta be az ajtót, és a kulcsot magával vitte – mondta Blore.

Philip bólintott.

– Magától értetődik. Óvatosságból. De *most elkapjuk, Blore…* Ezúttal *elkapjuk*! Egy pillanat.

Vera szobájához rohant.

– Vera!

– Tessék!

– Elmegyünk megkeresni Armstrongot. Eltűnt a szobájából. Akármi történik is, *ne nyisson ajtót.* Érti?

– Értem.

– Ha Armstrong jönne, és azt mondaná, hogy megöltek engem vagy Blore-t, *ne higgye el.* Érti? Csak akkor nyisson ajtót, *ha mind a kettőnk hangját hallja.* Értette?

– Persze – mondta Vera. – Egészen azért nem vagyok hülye.

– Jól van – mondta Lombard.

Visszament Blore-hoz. Azt mondta:

– Most pedig… utána! Kezdődik a hajtóvadászat!

– Jó lesz vigyáznunk – mondta Blore. – Ne felejtse el, hogy revolver van nála.

Philip Lombard kuncogni kezdett, miközben lefelé szaladt a lépcsőn.

– Ez az, amiben téved. – Kinyitotta a kaput, és megjegyezte: – Nem csukta kilincsre – hogy könnyebben visszaslisszolhasson.

Aztán így folytatta:

– Az a revolver nálam van! – Azzal félig kihúzta a zsebéből. – Megtaláltam az este az éjjeliszekrényem fiókjában. Visszatették.

Blore megtorpant a küszöbön. Elváltozott az arca. Philip Lombard észrevette.

– Ne hülyéskedjen, Blore! Eszem ágában sincs lelőni! De ha tetszik, csak menjen vissza, és barikádozza el magát! Én megyek Armstrong után.

Azzal kilépett a holdfénybe. Blore pillanatnyi habozás után követte.

Azt gondolta:

"Alighanem bajt hozok magamra. De hát végül is…"

Végül is számtalan revolverrel fölfegyverkezett gonosztevővel elbánt már. Blore sok mindennek híjával volt, de a bátorságnak nem. Minden veszéllyel bátran szembeszállt. A nyílt veszélytől sose félt, csak a meghatározhatatlantól, ami a természetfölöttivel volt valamilyen összefüggésben.

6

Vera, miközben várta, hogy mi lesz, felkelt és felöltözött.

Néhányszor a kilincsre pillantott. Jó erős ajtó volt. Be volt reteszelve, a kulcs is rá volt fordítva, és még egy tölgyfa széket is a kilincs alá tolt.

Erőszakkal nem lehet betörni. Dr. Armstrong semmi esetre se tudná. Nem erős ember.

Ha ő akarná Armstrongot megölni, nem erőszakot, hanem furfangot alkalmazna.

Várakozás közben azon tűnődött, vajon milyen cselhez folyamodhatik Armstrong.

Mondhatja azt, ahogy Philip utalt is rá, hogy a másik két férfi közül meghalt valamelyik. Vagy úgy csinálhat,

mintha súlyosan megsebesült volna, s nyöszörögve az ajtaja elé kúszhat.

De más lehetőség is van. Mondhatja azt is, hogy ég a ház. Sőt, akár fel is gyújthatja… Igen, ez is lehetséges. Hogy kicsalja a másik két férfit, s miután előzőleg végiglocsolta a házat petróleummal, felgyújtja. S ő meg mint valami hülye, itt marad elbarikádozva a szobájában, amíg késő nem lesz.

Az ablakhoz lépett. Nem is olyan veszélyes. Végszükség esetén arra is el lehet menekülni. Le kell ugyan ugrani, de az ablak alatt éppen egy virágágy van.

Leült, fogta a naplóját, és szép, olvasható írással írni kezdett.

Valamivel el kell tölteni az időt.

Egyszerre csak dermedten fölfigyelt. Zajt hallott. Mintha egy ablakot törtek volna be. A hang valahonnan a földszintről hallatszott.

Feszülten figyelt, a zaj azonban nem ismétlődött meg.

Aztán lopakodó lépteket hallott – vagy hitte, hogy hall – lépcsőreccsenést, ruhasuhogást –, de nem lehetett tisztán kivenni őket, s Vera végül is arra a következtetésre jutott, mint korábban Blore, hogy a képzelete szülte e hangokat.

De nemsokára határozottabb hangokat is hallott. Emberek járkáltak a földszinten – halkan beszélgettek is. Aztán tisztán hallatszott, hogy valaki fölfelé jön a lépcsőn – ajtók nyitódnak és csukódnak – aztán a léptek továbbmentek, föl a padlásra. Most már a feje fölött hallott neszezést.

Végül a folyosón közeledtek a léptek. Megszólalt Lombard hangja:

– Vera! Semmi baj?

– Semmi. Mi történt?

Blore hangja válaszolt:

– Beengedne bennünket?

Vera az ajtóhoz ment. Elhúzta a széket, megfordította a kulcsot a zárban, és hátrahúzta a reteszt. Kinyitotta az ajtót. A két férfi lihegett, cipőjük és nadrágjuk szára csuromvíz volt.

– Mi történt? – kérdezte ismét Vera.

Lombard válaszolt.

– *Armstrong eltűnt…*

7

Vera felkiáltott:

– Micsoda?

– Egyszerűen elvarázsolták a szigetről – mondta Lombard.

– Ez a helyes kifejezés: elvarázsolták! – ismételte meg Blore. – Mintha egy bűvész eltüntette volna.

– Képtelenség! – mondta türelmetlenül Vera. – Elbújt valahova!

– Szó sincs róla – mondta Blore. – Ezen a szigeten nincs hova elbújni, higgye el. Csupasz, mint a tenyerem! Odakint világít a hold. Nappali fény van. *És Armstrong nincs sehol.*

– Visszalopózott a házba – mondta Vera.

– Gondoltunk rá – mondta Blore. – Átkutattuk a házat is. Nyilván hallotta. Higgye el, *a házban sincs.* Nyoma veszett – eltűnt, elvarázsolták…

– Nem hiszem – mondta kétkedve Vera.

– Pedig így van, drágám – mondta Lombard. Egy kis szünet után így folytatta:

– És még van egy kis apróság. Az ebédlőben be van törve egy ablak – *és csak három kis néger van az asztalon.*

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

1

Hárman ültek és reggeliztek a konyhában.

Odakinn sütött a nap. Gyönyörű idő volt. A vihar elmúlt.

És az időváltozással együtt megváltozott a sziget foglyainak hangulata is.

Úgy érezték magukat, mintha lidérces álomból ébredtek volna. A veszély továbbra is fennállt persze, de legalább fényes napvilág volt. A félelem bénító légköre, amely előző nap, amikor odakinn süvöltött a szél, mint valami takaró burkolta be őket, elmúlt.

Lombard azt mondta:

– Ma megpróbálunk tükörrel fényjeleket adni le a sziget legmagasabb pontjáról. Remélem, akad egy értelmes fickó, aki kint kóborol a parti sziklákon, s ráismer az S. O. S. jelekre. Este meg megpróbálunk máglyát gyújtani – csak az a baj, hogy nincs sok fánk, meg aztán nyilván azt hiszik, hogy csak szórakozunk.

– Valaki csak ismeri odaát a morzeábécét – mondta Vera. – És akkor átjönnek értünk. Még mielőtt beesteledne.

Lombard azt mondta:

– Az idő megjavult ugyan, de a tenger még nem csillapodott le. Iszonyúan háborog! Legjobb esetben csak holnap tudják csónakon megközelíteni a szigetet.

– Még egy éjszakát itt tölteni! – kiáltott fel Vera.

Lombard vállat vont.

– Ezzel bizony számolnunk kell! Szerintem huszonnégy órát még itt kell töltenünk. De ha azt kibírjuk, megúsztuk.

Blore megköszörülte a torkát.

– Nem ártana tisztáznunk valamit. *Mi történt Armstronggal?*

Lombard azt mondta:

– Egy kiindulópontunk van. Csak három kis néger maradt az ebédlőasztalon. Vagyis úgy fest a dolog, hogy Armstrong örök nyugalomra tért.

– Akkor mért nem találták meg a holttestét? – kérdezte Vera.

– Erről van szó – mondta Blore.

Lombard a fejét csóválta.

– Átkozottul furcsa – megfejthetetlen.

Blore habozva megszólalt:

– Lehet, hogy a tengerbe dobták.

– De ki? – kérdezte élesen Lombard. – Maga? Vagy én? Maga látta, amikor kiment a kapun. Értem jött, és a szobámban talált. Együtt indultunk el megkeresni. Hogy a fenébe lett volna rá időm, hogy megöljem, és végigcipeljem a holttestét a szigeten?

– Nem tudom – mondta Blore. – Egy dolgot viszont tudok.

– És az mi? – kérdezte Lombard.

– Tudok a revolverről – mondta Blore. – A maga revolveréről. Már megint magánál van. Nincs rá semmi bizonyíték, hogy egész idő alatt nem volt magánál.

– Ugyan már, Blore, hiszen megmotoztuk egymást.

– Az igaz, csakhogy maga előzőleg eldugta. Aztán ismét magához vette.

– Ide figyeljen, maga tökfilkó, esküszöm, hogy valaki visszatette a fiókba. Soha életemben nem lepődtem úgy meg, mint amikor ott találtam.

– És azt akarja, hogy elhiggyük! – mondta Blore. – Mi a fenének tette volna vissza Armstrong vagy akárki más?

Lombard tanácstalanul felhúzta a vállát.

– Halvány sejtelmem sincs róla. Tiszta őrület. Erre aztán igazán nem számított volna az ember. Teljesen érthetetlen.

– Csakugyan az – helyeselt Blore. – Okosabb mesét is kitalálhatott volna.

– Nem elég bizonyíték, hogy megmondom az igazat?

– Én másképp látom a dolgot.

– Kár – mondta Philip.

– Ide figyeljen, Mr. Lombard – kezdte Blore –, ha csakugyan olyan becsületes ember, amilyennek mondja magát…

– Mikor mondtam én, hogy becsületes ember vagyok? – morogta Philip. – Soha életemben.

Blore makacsul folytatta:

– Ha igaz, amit mond – csak egy dolgot tehet. Amíg magánál van az a revolver, Miss Claythorne meg én kénye-kedvére ki vagyunk szolgáltatva. Az egyetlen tisztességes dolog, ha a revolvert elzárjuk a többi holmi

közé – és a két kulcsot továbbra is maga meg én tartjuk magunknál.

Philip Lombard cigarettára gyújtott.

Kifújta a füstöt, aztán azt mondta:

– Ne hülyéskedjen.

– Szóval nem ért velem egyet?

– Nem én. Az a revolver az enyém. Szükségem van rá, hogy meg tudjam védeni magam – ennélfogva magamnál is tartom.

– Ebben az esetben csakis egyetlen következtetésre juthatunk – mondta Blore.

– Hogy én vagyok V. A. Lacky, ugye? Egye meg a fene, gondoljon, amit akar. Csak azt árulja el, hogy ha én vagyok az, miért nem puffantottam le magát az éjjel. Milliószor megtehettem volna.

Blore a fejét rázta.

– Nem tudom – mondta. – Pedig csakugyan így van. Biztosan volt rá valami oka.

Vera eddig nem vett részt a vitában. Most megmozdult, és azt mondta:

– Szerintem mind a ketten úgy viselkednek, mint a hülyék.

Lombard ránézett.

– Ezt meg mért mondja?

– Megfeledkeztek a mondókáról – mondta Vera. – Hát nem értik, hogy abban van a rejtély kulcsa?

S jelentőségteljes hangon szavalni kezdte:

Négy kicsi néger tengerre száll, és egy piros lazac
Egyet lépre csal, bekapja, s csak három marad.

Aztán így folytatta:

– *Egy piros lazac egyet lépre csal* – ez a rejtély kulcsa. *Armstrong nem halt meg…* Csak eltüntette a porcelánnégert, hogy azt higgyék, meghalt. Mondhatnak, amit akarnak – Armstrong igenis itt van a szigeten. Azzal, hogy eltűnt, csak lépre akar csalni bennünket…

Lombard visszaült a helyére.

– Lehet, hogy csakugyan igaza van – mondta.

– Igen – mondta Blore –, de ha igaza van, hol van Armstrong? Mindent átkutattunk. A házat is meg a szigetet is.

– Átkutattunk mindent a revolverért is, nem? – kérdezte gúnyosan Vera. – És nem találtuk meg. Pedig egész idő alatt itt volt valahol!

– Azért nagyságban van némi különbség egy ember meg egy revolver közt, drágám – dörmögte Lombard.

– Fütyülök rá – mondta Vera. – Biztos vagyok benne, hogy nekem van igazam.

– Nem tartja túlságosan áruló nyomnak? – dünnyögte Blore. – Lépre csalást emlegetni a versben. Másképpen is megfogalmazhatta volna.

– De hát *nem* értik, hogy *őrült*? – kiáltott fel Vera. – Tiszta őrült! Őrület, hogy minden a vers szerint történik! Beöltöztetik a bírót, akkor ölik meg Rogerst, amikor éppen gyújtóst hasogat, Mrs. Rogersnek annyi altatót adnak be, hogy örökre elaludjon, s még egy méhet is fölhasználnak, amikor Miss Brent meghal! Mintha csak egy rossz kölyök játszadozna. Mindent úgy rendeznek el, hogy stimmeljen a verssel.

– Csakugyan igaza van – mondta Blore. Gondolkozott egy pillanatig. – Mindenesetre: állatkert nincs a szigeten. Kicsit nehéz lesz a mondóka szerint folytatni.

– Hát nem értik? – kiáltott fel Vera. – *Mi vagyunk az állatok…* Az este már alig hasonlítottunk emberekre. *Mi vagyunk az állatkert…*

2

A délelőttöt a sziklákon töltötték, s felváltva fényjeleket adtak le egy tükörrel a part felé.

Semmi jele nem mutatkozott, hogy észrevették volna őket. A fényjelekre nem érkezett válasz. Az idő szép volt, csak egy kicsit párás. Lábuk alatt iszonyúan háborgott a tenger. Egyetlen csónak sem szállt vízre.

Még egyszer átkutatták a szigetet, de hiába. Az eltűnt orvosnak nem volt semmi nyoma.

Vera a partról felnézett a házra.

Kicsit elfúló lélegzettel azt mondta:

– Az ember sokkal biztonságosabban érzi magát itt, a szabadban… Ne menjünk vissza a házba.

– Nem rossz ötlet – mondta Lombard. – Itt csakugyan biztonságban vagyunk, senki sem közelíthet hozzánk, hogy időben észre ne vennénk.

– Akkor hát maradjunk itt – mondta Vera.

– De hát valahol csak el kell töltenünk az éjszakát – mondta Blore. – Kénytelenek leszünk visszamenni a házba.

Vera megborzongott.

– Képtelen vagyok rá. Egyszerűen nem bírok még egy éjszakát ott tölteni.

– De hiszen elég biztonságban van, ha bezárkózik a szobájába – mondta Philip.

– Talán – dünnyögte Vera.

Kinyújtóztatta a karját, és azt suttogta:

– Milyen csodálatos – megint élvezni a napot!

Azt gondolta:

"Furcsa… Szinte boldog vagyok. Pedig a veszély valószínűleg még nem múlt el… De most… valahogy mintha nem volna fontos… napvilágnál… Erősnek érzem magam… úgy érzem, hogy nem halhatok meg…"

Blore megnézte a karóráját.

– Két óra – mondta. – Mi lesz az ebéddel?

– Én nem megyek vissza a házba – jelentette ki makacsul Vera. – Itt maradok – a szabadban.

– Ugyan, jöjjön csak, Miss Claythorne. Ne felejtse el, hogy meg kell őriznünk a kondíciónkat.

– Már attól rosszul leszek, ha marhanyelvkonzervet látok! – mondta Vera. – Egyáltalán nincs étvágyam. Akik diétáznak, napokig is kibírják evés nélkül.

– Nos, nekem feltétlenül rendszeresen kell ennem – mondta Blore. – És ön, Mr. Lombard?

– Őszintén szólva nem örülök különösebben a marhanyelvkonzerv gondolatának – felelte Philip. – Itt maradok Miss Claythorne-nal.

Blore tétovázott. Vera megszólalt:

– Nem lesz semmi bajom. Nem valószínű, hogy Mr. Lombard agyonlő, mihelyt maga hátat fordít, ha éppen ettől tart.

– Kérem – mondta Blore –, ahogy gondolja. Csakhogy megegyeztünk, hogy nem válunk el egymástól.

– Maga akar bemenni az oroszlán barlangjába – mondta Philip. – Ha kívánja, magával megyek.

– Nem, nem kell – mondta Blore. – Maradjon csak itt.

Philip fölkacagott.

– Szóval még mindig fél tőlem? De hiszen mindkettőjüket agyonlőhetném ebben a minutumban, ha akarnám.

– Igen, csakhogy az nem felelne meg a tervnek – mondta Blore. – Egyszerre csak egy ember pusztulhat el, méghozzá előre meghatározott módon.

– Aha – mondta Philip. – Úgy látszik, maga nagyon jól tájékozott.

– Persze kicsit idegesítő egyedül felmenni a házba – mondta Blore.

– *Vagyis adjam kölcsön a revolveremet, mi?* – kérdezte halkan Philip. – Hát ha tudni akarja, *nem* adom! Köszönöm szépen, azért ilyen egyszerűen nem fog menni.

Blore vállat vont, és elindult felfelé a meredek lejtőn, a házhoz.

– Ilyenkor etetik az állatkertben az állatokat – mondta halkan Lombard. – A vadak ragaszkodnak a szokásaikhoz.

– Nem túl kockázatos, amit Blore művel? – kérdezte aggódva Vera.

– Abban az értelemben, ahogy maga gondolja, nem, legalábbis szerintem! Armstrongnál ugyanis nincs fegyver, és Blore legalább kétszer olyan erős, és vigyáz is magára. Különben is tiszta lehetetlenség, hogy Armstrong a házban legyen. Én *tudom,* hogy nincs ott.

– De hát akkor… mi a magyarázata az eltűnésének?

– Blore – felelte halkan Philip.

– Ó… csakugyan azt hiszi, hogy…

– Ide figyeljen, kislány. Hallotta Blore meséjét. És el kell ismernie, hogy ha ez a mese igaz, *nekem semmi közöm sem lehet Armstrong eltűnéséhez.* Az ő meséje minden gyanú alól felment. *De őt nem.* Csakis *tőle* tudjuk, hogy lépteket hallott, látott valakit lemenni a lépcsőn, és kijönni a kapun. Lehet, hogy hazugság az egész. Lehet, hogy már órákkal előbb eltette láb alól Armstrongot.

– Hogyan?

Lombard vállat vont.

– Azt nem tudjuk. De ha már a véleményemre kíváncsi, csak egyvalakitől kell félnünk – és ez az egyvalaki Blore! Mit tudunk róla egyáltalán? A semminél is kevesebbet. Hátha csak mese az egész, hogy rendőr volt! Akárki lehet – őrült milliomos – őrült üzletember – Broadmoorból szökött ápolt. Egy dolog biztos. Valamennyi gaztettet *elkövethette.*

Vera elfehéredett. Kicsit zihálva kérdezte:

– S gondolja, hogy… bennünket is eltesz láb alól?

Lombard megveregette zsebében a revolvert, és halkan azt mondta:

– Gondom lesz rá, hogy ne tehessen el.

Aztán kíváncsian a lányra nézett.

– Hisz nekem, Vera? Biztos benne, hogy nem lövöm le?

– Valakiben muszáj bízni… – mondta Vera. – Mindenesetre meggyőződésem, hogy Blore-ral kapcsolatban téved. Én Armstrongra gyanakszom.

Hirtelen a férfi felé fordult:

– Nincs olyan érzése… folyton… hogy *valaki* van itt? Hogy valaki lesben áll és figyel?

– Ez csak olyan ideges képzelődés – mondta halkan Lombard.

– Szóval *magának* is van ilyen érzése? – kérdezte mohón Vera.

Megborzongott. Kissé közelebb hajolt Lombardhoz.

– Mondja… nem gondolja, hogy… – elhallgatott, aztán folytatta. – Olvastam egyszer egy regényt… két bíróról, akik egy amerikai kisvárosba érkeztek… a Legfelsőbb Bíróságtól. És igazságot szolgáltattak… Abszolút igazságot. Mert… *nem földi emberek voltak…*

Lombard felhúzta a szemöldökét.

– Hanem mennyei látogatók, mi? Nem, én nem hiszek a természetfölöttiben. Ez itt ember műve.

– Néha… nem vagyok biztos benne – mondta halkan Vera.

Lombard ránézett. Aztán így szólt:

– Mert lelkiismeret-furdalása van… – Egy kis szünet után nagyon csöndesen megkérdezte: – Szóval *mégis* vízbe fojtotta azt a gyereket?

– Nem! Nem! – kiáltotta hevesen Vera. – Nincs joga ilyet mondani!

Lombard könnyedén felkacagott.

– De igen, vízbe fojtotta, kislány! Nem tudom, miért. Fogalmam sincs róla. Valószínűleg férfi volt a dologban. Igaz?

Vera tagjain hirtelen fáradtság, mérhetetlen gyöngeség ömlött el.

– Igen… férfi volt a dologban… – felelte tompa hangon.

– Köszönöm – mondta halkan Lombard. – Csak ezt akartam tudni…

Vera hirtelen fölült. Felkiáltott:

– Mi volt ez? Földrengés?

– Ugyan, dehogy – mondta Lombard. – De azért furcsa… megremegett a föld. És mintha… mintha kiáltást is hallottam volna. Maga nem?

A ház felé néztek.

– Onnan jött – mondta Lombard. – Jó volna fölmenni és megnézni.

– Nem, nem, én nem megyek.

– Ahogy gondolja. Én megyek.

– Rendben van – mondta elszántan Vera. – Magával megyek.

Fölkapaszkodtak a lejtőn a házhoz. A terasz békésnek, ártalmatlannak látszott a napsütésben. Tétováztak egy darabig, aztán ahelyett, hogy bementek volna a kapun, óvatosan megkerülték a házat.

És megtalálták Blore-t. Kezét-lábát szétvetve hevert a ház keleti oldalán a kövezett teraszon, fejét betörte és összeroncsolta egy nagy, fehér márványtömb.

Philip fölnézett.

– Kinek az ablaka az ott fölöttünk? – kérdezte.

Vera halkan, vacogva válaszolt:

– Az enyém. *Az meg az óra a kandallómról…* Most jut eszembe. Olyan alakja volt, mint egy… medvének.

Remegő hangon megismételte:

– Olyan alakja volt, mint egy medvének…

3

Philip megmarkolta a lány vállát.

Megszólalt, sürgető és komor volt a hangja.

– Íme, a bizonyíték. Armstrong a házban rejtőzik valahol. Megyek és elkapom.

De Vera belekapaszkodott.

– Ne csináljon őrültséget! – kiáltotta. – Most *rajtunk* a sor. Mi következünk! Hiszen éppen azt szeretné, hogy megkeressük! Erre számít!

Philip megtorpant. Elgondolkozva mondta:

– Van benne valami.

– Most mindenesetre el kell ismernie, hogy igazam volt! – kiáltotta Vera.

A férfi bólintott.

– Igen. Nyert. Csakugyan Armstrong a gyilkos. De hol a fenében bújhatott el? Átfésültük az egész szigetet.

– Ha az éjjel nem találták meg, *most se fogja megtalálni*... – bizonygatta Vera. – Ezt mondja a józan ész.

– Igen, de… – kezdte kelletlenül Lombard.

– Nyilván jó előre készített magának valami búvóhelyet… Hát persze… egészen biztos. Olyasfélét, mint a régi vidéki kastélyokban a papok fülkéje.

– Csakhogy ez nem olyan régimódi hely.

– Attól még lehet benne búvóhely valahol.

Philip Lombard a fejét rázta.

– Gondosan megmértünk minden falat… még az első reggel. Esküdni mernék rá, hogy egyetlen helyiséget se hagytunk ki.

– Biztos mégiscsak kihagytak valamit – mondta Vera.

– Szeretnék utánanézni – mondta Lombard.

– Igen, szeretne utánanézni! – kiáltotta Vera. – És ő ezzel tisztában van! Odabenn leselkedik – és várja.

Lombard kihúzta egy kicsit a zsebéből a revolvert, és azt mondta:

– Ne felejtse el, hogy ez itt van nálam.

– Azt mondta, hogy Blore-nak se lesz semmi baja… hogy jóval erősebb Armstrongnál. Fizikailag csakugyan az volt, meg vigyázott is magára. De úgy látszik, maga még most sem jött rá, hogy Armstrong *őrült*! És az őrült mindig előnyben van. Kétszer olyan agyafúrt, mint egy normális ember.

Lombard visszadugta a revolvert a zsebébe.

– Jó, hát akkor menjünk innen – mondta.

4

Lombard végül is megkérdezte:

– Mit fog csinálni, ha besötétedik?

Vera nem felelt. A férfi szemrehányóan folytatta:

– Erre nem gondolt?

– Mit csinálhatnánk? – kérdezte kétségbeesetten a lány. – Ó, istenem, *úgy félek.*

– Jó idő van – mondta elgondolkozva Philip Lombard. – Holdfény lesz. Keresnünk kell egy helyet… valahol fönn a szikla tetején. Ott elüldögélhetünk, és megvárhatjuk a reggelt. *Csak nem szabad elaludnunk*... Egész éjjel résen kell lennünk. És ha valaki közeledni mer, lelövöm!

Hallgatott egy darabig.

– Nem lesz hideg abban a vékony ruhában?

– Hideg? – kérdezte Vera, s rekedten fölkacagott. – A sírban hidegebb lesz!

– Az igaz – mondta csöndesen Philip Lombard.

Vera nyugtalanul megmozdult.

– Megőrülök, ha tovább is itt ülünk – mondta. – Járjunk egyet.

– Jó.

Lassan föl-alá sétáltak a tenger fölé nyúló szikla mentén. A nap már lemenőben volt. Mézszínű aranyfény ömlött el a tájon. Izzó aranyba burkolta őket.

Vera egyszerre csak idegesen kuncogni kezdett, és azt mondta:

– Kár, hogy nem fürödhetünk meg…
Philip a tenger felé nézett. Hirtelen megszólalt:
– Mi az ott? Látja… a mellett a nagy szikla mellett? Nem ott… még egy kicsit jobbra…
Vera kimeresztette a szemét.
– Mintha ruhadarabok lennének – mondta.
– Csak nem strandol ott valaki? – nevetett Lombard. – Furcsa. Valószínűleg csak moszat.
– Menjünk, nézzük meg – mondta Vera.
– Ruhadarabok – mondta Lombard, amikor közelebb értek. – Egész csomó. Az meg egy cipő. Jöjjön, másszunk itt át.
Keresztülmásztak a sziklákon.
Vera hirtelen megtorpant.
– *Nem ruhadarabok… egy ember…*
Az illető két szikla közé szorult, nyilván a dagály sodorta oda a nap folyamán.
Lombard és Vera átmászott az utolsó sziklán is, és odaért a férfi mellé. Mind a ketten föléje hajoltak.
Lila, fakó arc… egy vízbe fúlt ember irtóztató arca…
– Úristen! – szólalt meg Lombard. – *Armstrong…*

TIZENHATODIK FEJEZET

1

Egy örökkévalóság telt el… világok forogtak és pörögtek… Az idő megállt… Megállt – és mégis korszakok ezrei múltak el…
Pedig csak néhány perc volt…
Két ember állt, és nézett le egy halottra…
Vera Claythorne és Philip Lombard lassan, nagyon lassan fölemelték a fejüket, és egymás szemébe néztek…

2

Lombard elnevette magát.
– Hát így áll a bál, Vera? – mondta.
– Nincs senki a szigeten – mondta Vera –, senki… *csak mi ketten…*
Nem is beszélt, csak suttogott.
– Úgy van – mondta Lombard. – De legalább tudjuk, hányadán állunk, nem?
– Hogy sikerült… az a trükk a márványmedvével? – kérdezte Vera.
A férfi vállat vont.
– Bűvészmutatvány volt, drágám – méghozzá remek…
Megint találkozott a tekintetük.
Vera azt gondolta:
"Mért nem néztem már meg előbb jobban az arcát? Hiszen ez egy farkas… az hát… egy farkas pofája… Ezek az iszonyú fogak…"
Lombard fogcsikorgatva megszólalt, hangja fenyegető volt, veszedelmes.
– Ez a vég, remélem, tudja. Eljutottunk az igazsághoz. *És ez a vég…*
– Tudom – mondta csöndesen Vera.
A tengerre meredt. Macarthur tábornok is így meredt a tengerre… mikor is?... Csak tegnap? Vagy tegnapelőtt volt? Ő is azt mondta: – *Ez a vég…*
Belenyugodva, szinte örömmel mondta.
Verát azonban e szavak – maga a puszta gondolat is – föllázították. Nem, azért se lesz a vég!
Lenézett a halottra. Azt mondta:
– Szegény dr. Armstrong…
Lombard gúnyosan mosolygott.
– Mi ez? – kérdezte. – Asszonyi szánalom?

– Miért? – kérdezte Vera. – *Maga* nem sajnálja?
– Én nem sajnálok senkit – felelte a férfi. – Ne is számítson rá!
Vera megint lenézett a hullára.
– Ki kell húznunk – mondta. – Fölvisszük a házba.
– És letesszük a többi áldozat mellé, ugye? Szép gondosan. Ami engem illet, felőlem maradhat ott, ahol van.
– Legalább odáig húzzuk ki, ahol nem éri el a dagály – mondta Vera.
Lombard nevetett.
– Ha akarja – mondta.
Lehajolt, és ráncigálni kezdte a hullát. Vera nekitámaszkodott, és igyekezett segíteni. Teljes erőből húzta és ráncigálta a holttestet.
Lombard lihegett.
– Nem valami könnyű.
De azért sikerült kihúzniuk a holttestet oda, ahol már nem érhette el a dagály.
– Meg van elégedve? – kérdezte Lombard, amikor fölegyenesedett.
– De meg ám – felelte Vera.
A férfi felfigyelt a hangsúlyára. Hirtelen megfordult. A zsebéhez kapott, de már előre tudta, hogy üres lesz.
A lány hátrált néhány métert, és revolverrel a kezében szembenézett vele.
– Szóval ezért volt az asszonyi részvét! – mondta Lombard. – Ki akarta lopni a revolvert a zsebemből.
Vera bólintott.
Erősen fogta a revolvert, nem remegett a keze.
Ezúttal nagyon közel volt a halál Philip Lombardhoz. Tudta, hogy még sose volt közelebb.
De azért még nem szenvedett vereséget.
Ellentmondást nem tűrő hangon megszólalt:
– Adja vissza a revolvert!
Vera nevetett.
– Gyerünk! – mondta Lombard. – Ide vele!
Agya lázasan működött. Hogyan csinálja… milyen módszerrel… Rábeszéléssel… ringassa biztonságba… vagy hirtelen rohanja meg?
Lombard egész életében a kockázatosabb megoldást választotta. Most is.
Halkan, rábeszélő hangon megszólalt:
– Ide figyeljen, kislány, mondani szeretnék valamit…
S már ugrott is. Villámgyorsan, mint a párduc – vagy mint valami macska…
Vera automatikusan meghúzta a ravaszt…
Lombard teste ugrás közben megállt egy pillanatra a levegőben, aztán nagy puffanással a földre zuhant.
Vera óvatosan közelebb lépett hozzá, kezében a lövésre készen tartott revolverrel.
De nem volt szükség óvatosságra.
Philip Lombard meghalt – keresztül lőtte a szívét…

3

Vera megkönnyebbült – végtelenül, kimondhatatlanul megkönnyebbült.
Végre elmúlt.
Nem kell félnie többé… vége az állandó idegfeszültségnek…
Egyedül van a szigeten…
Magára maradt – kilenc hullával…
De mit számít az? *Ő* él…
S csak ült – végtelenül boldogan – végtelenül nyugodtan…
Nincs mitől félnie…

4

A nap már lemenőben volt, amikor Vera végre megmozdult. Eddig is csupán idegeinek reakciója miatt maradt mozdulatlan. Nem érzett semmi mást, csak diadalmas biztonságérzetet.

Most ráeszmélt, hogy éhes és álmos. Főleg álmos. Szerette volna levetni magát az ágyra, és aludni, aludni, aludni…

Valószínű, hogy holnap átjönnek, és megmentik – de tulajdonképpen ez sem érdekelte. Azt se bánta, ha itt marad. Most már nem, hiszen egyedül volt…

Ó, áldott, áldott nyugalom…

Felállt, és fölnézett a házra.

Többé semmitől se kell tartania! Nem vár rá semmiféle borzalom! Az a ház csak egy közönséges, szép modern épület. Pedig röviddel ezelőtt még nem tudott borzongás nélkül ránézni…

Félt – milyen furcsa dolog a félelem!

De most már elmúlt. Győzött – diadalmaskodott a szörnyű veszély felett. Gyors észjárásával és ügyességével gyilkosa ellen fordította saját fegyverét.

Lassan elindult a ház felé.

A nap lemenőben volt, nyugaton vörös és narancssárga sávok húzódtak az égbolton. Gyönyörű volt és békés…

"Talán csak álmodtam az egészet…" – gondolta Vera.

Milyen fáradt volt – borzasztóan fáradt! Minden tagja fájt, szemhéjai minduntalan lecsukódtak. Nem kell félnie többé… Aludni. Aludni… aludni… aludni…

Nyugodtan alhat, hiszen egyedül van a szigeten. Egy kicsi néger magára hagyva, árván ténfereg.

Csöndesen elmosolyodott.

A kapun ment be. A ház is valahogy különösen békés volt.

"Normális körülmények között nem is volna szabad olyan házban aludni, ahol majd minden hálószobában egy hulla hever" – gondolta Vera.

Menjen be a konyhába, keressen valami ennivalót magának?

Tétovázott egy pillanatig, aztán úgy döntött, hogy nem megy be. Csakugyan nagyon fáradt volt.

Az ebédlő ajtaja előtt megállt. Még mindig három kis porcelánfigura állt az asztal közepén.

Vera fölkacagott.

– Lejárt az időtök, kicsikéim – mondta fennhangon.

Elvett kettőt, és kidobta őket az ablakon. Hallotta, ahogy darabokra törnek a terasz kövezetén.

A harmadik kis figurát fogta, és a tenyerébe fektette.

– Te velem jöhetsz – mondta. – Nyertünk, kicsikém! Nyertünk!

A hallban alkonyi félhomály volt.

Vera, markában a kis négerrel, elindult fölfelé a lépcsőn. Lassan, mert hirtelen nagyon fáradtnak érezte a lábát.

"Egy kicsi néger magára hagyva, árván ténfereg." Hogy is van a vége? Ja igen! *"Férjhez megy, és vége is, mert többen nincsenek."*

Férjhez megy… Furcsamód megint az az érzése támadt, hogy Hugo a házban van…

Biztosan érezte. Igen, Hugo fönn várja az emeleten.

"Ne hülyéskedj – mondta magában Vera. – Olyan fáradt vagy, hogy a legképtelenebb dolgok jutnak az eszedbe…"

Lassan fölment a lépcsőn…

A lépcső tetején valami kiesett a kezéből, a vastag gyapjúszőnyegen alig hallatszott a koppanása. Vera észre se vette, hogy elejtette a revolvert. Csak azt érezte, hogy egy kis porcelánfigurát szorongat a markában.

Milyen csöndes a ház! És mégis – valahogy mintha nem volna üres…

Hugo várja itt az emeleten…

Hogy is van az az utolsó sor? Mintha házasságról lenne szó benne – vagy valami másról?

Odaért a szobája ajtajához. Hugo odabenn várja – biztos volt benne.

Kinyitotta az ajtót…

Elakadt a lélegzete…

Mi az ott – mi lóg le arról a kampóról a mennyezeten?

Egy kötél, hurokkal a végén? Meg egy szék, hogy felálljon rá – egy szék, amit kirúghat maga alól…

Ezt akarja hát Hugo…

Hát persze, hiszen így is van a mondóka utolsó sora:

"Felköti magát, és vége is, mert többen nincsenek…"

A kis porcelánfigura kiesett a kezéből. Észrevétlenül elgurult, nekiütődött a kályhaellenzőnek és összetört.

Vera gépiesen lépett előre. Ez a vég. Itt vár rá, ahol az a hideg, nedves kéz (természetesen Cyril keze) a nyakához ért…

– *Kiúszhatsz a sziklához, Cyril…*

Ennyiből áll egy gyilkosság – semmi az egész!

Csak aztán nem tudja elfelejteni az ember…

Fölmászott a székre, merev tekintettel, mint az alvajáró… Nyakára illesztette a hurkot.

Hugo ott állt, és figyelte, megteszi-e, amit meg kell tennie.

Vera kirúgta maga alól a széket…

EPILÓGUS

Sir Thomas Legge, a Scotland Yard helyettes főnöke ingerülten kijelentette:

– De hát ez egyszerűen hihetetlen!

– Tudom, uram – felelte tiszteletteljesen Maine felügyelő.

A főnökhelyettes folytatta:

– Tíz halott egy szigeten, és sehol egyetlen élő. Egyszerűen képtelenség!

– Mégis így van, uram – mondta állhatatosan Maine felügyelő.

– De hát az ördögbe is, Maine, valakinek csak meg kellett ölnie őket! – mondta Sir Thomas Legge.

– Pontosan azon törjük a fejünket, hogy ki, uram.

– Az orvos jelentéséből nem derül ki semmi?

– Semmi, uram. Wargrave-et és Lombardot agyonlőtték. Az előbbinek a fejét, a másiknak a szívét lőtték keresztül. Miss Brent és Marston ciánmérgezésben halt meg. Mrs. Rogersnek túl nagy adag klorált adtak be. Rogersnek kettéhasították a fejét. Blore fejét meg betörték. Armstrong vízbe fúlt. Macarthur koponyáját a tarkójára mért ütéssel zúzták be, Vera Claythorne-t meg felakasztották.

A főnökhelyettes összerezzent.

– Mindent összevéve… ronda egy ügy.

Tűnődött néhány pillanatig. Ingerülten megszólalt:

– Szóval azt állítja, hogy a sticklehaveniekből nem tudott kiszedni semmit, ami segítségére lehetne a nyomozásnak? Az ördögbe is, valamit csak tudniuk kell!

Maine felügyelő vállat vont.

– Egyszerű, tisztességes halászemberek. Tudják, hogy egy Lacky nevű ember vásárolta meg a szigetet – s nagyjából ez minden, amit tudnak.

– Ki gondoskodott a sziget élelmezéséről, és ki intézte el az elintéznivalókat?

– Egy Morris nevű ember. Isaac Morris.

– És ő mit szól a dologhoz?

– Nincs módjában semmit se szólni, uram. Meghalt.

A főnökhelyettes összeráncolta a szemöldökét.

– Tudunk valamit erről a Morrisról?

– Természetesen tudunk, uram. Mr. Morris nem volt valami finnyás úriember. Három évvel ezelőtt benne volt abban a Benito-féle részvénycsalásban – biztosak voltunk benne, de nem tudtuk bizonyítani. Meg benne volt a kábítószerügyben is. És akkor se tudtuk bizonyítani. Morris nagyon óvatos ember volt.

– És ő állt e mögött a szigetügy mögött is?

– Igen, uram, ő bonyolította le az adásvételt – de egy pillanatig se titkolta, hogy a Néger-szigetet egy meg nem nevezett harmadik személy részére vásárolja meg.

– Az üzlet pénzügyi részével kapcsolatban csak sikerült találni valami adatot nem?

Maine felügyelő elmosolyodott.

– Nem. Ahhoz ismerni kellene Morrist. Úgy tudott bűvészkedni a számokkal, hogy a végén az ország legkitűnőbb könyvvizsgálói sem ismerték ki magukat köztük. Ezt már a Bennito-ügyben is tapasztaltuk. Tökéletesen el tudta tüntetni megbízója minden nyomát.

A másik sóhajtott egyet. Maine felügyelő meg folytatta:

– Sticklehavenben ez a Morris intézett mindent. Bizonyos “Mr. Lacky” megbízottjaként szerepelt. Bemesélte az ottaniaknak, hogy valami kísérletről van szó – valami fogadásról, hogy lehet-e élni egy “elhagyott szigeten” –, meg arra is rávette őket, hogy ne vegyenek tudomást róla, ha esetleg segítséget kérnének a szigetről.

Sir Thomas Legge nyugtalanul megmozdult.

– És maga azt akarja bemesélni nekem, hogy azok az emberek nem fogtak gyanút? Még akkor sem?

Maine vállat vont. Azt mondta:

– Ne felejtse el, uram, hogy a Néger-sziget előzőleg egy fiatal amerikaié volt, Elmer Robsoné. Nagyon furcsa embereket szokott odahívni. A helybeliek kétségtelenül nagy szemeket meresztettek a láttukra. De végül is hozzászoktak, és már-már úgy érezték, hogy akármi történik a Néger-szigeten, szükségképpen hihetetlen. S ez természetes is, uram, ha jól meggondolja az ember.

A főnökhelyettes mogorván elismerte, hogy a feltételezés helyes.

Main folytatta:

– Fred Narracott (ez az az ember, aki átvitte a társaságot a szigetre) egyvalamit mondott, ami némi fényt derít

a dologra. Azt mondta, hogy nagyon csodálkozott rajta, miféle emberek. “Egyáltalán nem emlékeztettek Mr. Robson vendégeire.” Azt hiszem, Narracott éppen azért szegte meg Morris utasítását, és evezett át a szigetre, miután az S. O. S. jelekről értesült, mert látta, hogy mindnyájan teljesen normális és csöndes emberek voltak.

– Mikor ment át a szigetre Narracott meg a többi?

– Az S. O. S. jelekre tizenegyedikén délelőtt lett figyelmes egy cserkészcsapat. Aznap lehetetlenség volt vízre szállni. Narracott és társai tizenkettedikén délután érkeztek a szigetre, mihelyt ki lehetett ott kötni. Mindnyájan a leghatározottabban állítják, hogy a szigetet senki sem hagyhatta el, mielőtt ők odaértek volna. A vihar után a tenger iszonyúan háborgott.

– Nem úszhatott át valaki?

– A sziget több mint egy mérföldnyire van a parttól, a tenger háborgott, s a part mentén erős volt a hullámverés. És rengetegen figyelték a sziklákról a szigetet, cserkészek meg mások is.

A főnökhelyettes megint sóhajtott.

– És mi van a gramofonlemezzel, amit a házban találtak? – kérdezte. – Annak az alapján sem jutott semmi nyomra?

– Megpróbáltam – felelte Maine felügyelő. – A lemezt egy olyan cég szállította, amelyik színházak meg filmgyárak számára készít hanghatásokat. V. A. Lacky úrnak küldték el, Isaac Morris címén, és úgy tudták, hogy valami műkedvelő színielőadáshoz kell, egy eddig még be nem mutatott darabhoz. A gépelt szöveget a lemezzel együtt visszaküldték.

– És mi van a lemezen levő vádakkal? – kérdezte Legge.

– Most akarok rátérni, uram – felelte ünnepélyesen Maine felügyelő. – Megköszörülte a torkát.

– Olyan alaposan utánajártam azoknak a vádaknak, amilyen alaposan csak tudtam. Rogersékkel kezdem, akik elsőnek érkeztek a szigetre. Csakugyan alkalmazva voltak bizonyos Miss Bradynél, aki hirtelen meghalt. A hölgy kezelőorvosából nem sikerült konkrétumot kiszednünk. Szerinte biztos, hogy nem mérgezték meg vagy ilyesmi, magánvéleménye azonban az, hogy valami furcsaság van a dolog körül: a hölgy Rogersék hanyagsága következtében halt meg. De azt mondja, hogy az ilyesmit lehetetlen bizonyítani.

Aztán itt van Wargrave bíró. Vele nincs probléma. Ő ítélte halálra Setont.

Mellékesen megjegyezve Seton bűnös volt, vitathatatlanul bűnös. Miután felakasztották, olyan bizonyítékok kerültek elő, amelyekhez nem férhet semmi kétség. Annak idején azonban nagyon sokat foglalkoztak az üggyel: tíz ember közül kilencen azt állították, hogy Seton ártatlan volt, s a bíró záróbeszéde csak úgy csöpögött a gyűlölettől.

A Claythorne lány nevelőnő volt egy családnál, amelynek egyik tagja vízbe fúlt. De a jelek szerint semmi köze sem volt a dologhoz, sőt nagyon is rendesen viselkedett, utánaúszott az áldozatnak, hogy megmentse, s végül őt is elragadták a hullámok, alig tudták kimenteni.

– Tovább – mondta sóhajtva a főnökhelyettes.

Maine mélyet lélegzett.

– Dr. Armstrong következik. Közismert személyiség volt. A Harley Streeten volt rendelője. Abszolút tisztességesen és becsületesen végezte a dolgát. Semmi nyomát sem találtuk, hogy tiltott műtétet vagy valami ilyesmit végzett volna. Igaz, hogy *valóban létezett* egy Clees nevű nő, akit ő operált meg még 1925-ben Leithmore-ban, amikor az ottani kórházban dolgozott. A nőnek hashártyagyulladása volt, és meghalt a műtőasztalon. Lehet, hogy Armstrong nem végezte elég ügyesen a műtétet – végeredményben akkor még nem nagy gyakorlattal rendelkezett –, de hát az ügyetlenség nem büntetendő cselekmény. Kétségtelen, hogy nem szántszándékkal ölte meg.

Aztán itt van Miss Emily Brent. Beatrice Taylor a cselédje volt. Amikor teherbe esett, úrnője elbocsátotta, s a lány vízbe ölte magát. Elég csúnya kis ügy, de ez sem bűncselekmény.

– Úgy látszik, ez itt a lényeg – mondta a főnökhelyettes. – V. A. Lacky olyan esetekkel foglalkozott, amelyek nem minősülnek bűncselekménynek.

Maine egykedvűen sorolta tovább:

– A fiatal Marston igen vakmerően vezetett, kétszer is bevonták a jogosítványát, s véleményem szerint végleg el kellett volna tiltani a vezetéstől. Ez minden, ami a rovására írható. John és Lucy Combes az a két gyerek volt, akit Cambridge közelében gázolt halálra. Néhány barátja tanúskodott mellette, és egyszerű bírsággal megúszta a dolgot.

Macarthur tábornokkal kapcsolatban semmi konkrétumot nem sikerült találnunk. Kifogástalan előélet, háborús szolgálat – meg ilyesmi. Arthur Richmond alatta szolgált Franciaországban, és harci tevékenység

közben esett el. Semmiféle súrlódás nem volt közte meg a tábornok közt. Sőt igen jó barátok voltak. Elkövettek akkoriban néhány baklövést – a parancsnokok gyakran áldoztak fel fölöslegesen embereket –, valószínűleg ez is ilyenfajta baklövés volt.

– Valószínűleg – mondta a főnökhelyettes.

– Philip Lombard következik. Lombard benne volt néhány nagyon különös vállalkozásban külföldön. Néhányszor nagyon közel járt hozzá, hogy összeütközésbe kerüljön a törvénnyel. A vakmerőségéről volt híres, meg arról, hogy nem voltak skrupulusai. Az a fajta fickó volt, akiről könnyen feltételezhető, hogy elkövetett néhány gyilkosságot valami isten háta mögötti helyen.

– Ezzel elérkeztünk Blore-hoz – Maine habozott. – Mint tudjuk, valamikor nálunk szolgált.

A másik összerezzent.

– Blore – mondta kényszeredett a főnökhelyettes – sötét alak volt.

– Gondolja, uram?

– Mindig is ez volt a véleményem – mondta a főnökhelyettes. – De volt olyan ügyes, hogy mindig megúszta. Meggyőződésem, hogy a Landor-ügyben hamisan tanúskodott. Annak idején nagyon nem tetszett nekem a dolog. De nem tudtam rábizonyítani semmit. Megbíztam ugyan Harrist, hogy nézzen utána, de ő se talált semmit, nekem azonban még ma is az a véleményem, hogy találhattunk volna, ha tudjuk, hogyan fogjunk hozzá. Blore nem volt jellemes ember.

Egy kis szünet után Sir Thomas Legge azt mondta:

– Szóval Isaac Morris meghalt? Mikor?

– Azt hiszem, már kitalálta, uram. Isaac Morris augusztus 8-án éjjel halt meg. Túl nagy adag altatót vett be, valami barbiturátkészítményt. Nem lehetett megállapítani, véletlen volt-e vagy öngyilkosság.

– Szeretné tudni, mi a véleményem, Maine? – kérdezte halkan Legge.

– Azt hiszem, sejtem, uram.

Legge nyomatékosan kijelentette:

– Morris halála fenemód kapóra jött valakinek!

Maine felügyelő bólintott.

– Gondoltam, hogy ezt fogja mondani, uram.

A főnökhelyettes az asztalra csapott az öklével.

– Fantasztikus ügy! – kiáltotta. – Egyszerűen hihetetlen. Tíz embert meggyilkolnak egy kopár sziklaszigeten – és fogalmunk sincs róla, ki csinálta, miért csinálta, és hogyan csinálta.

Maine köhintett egyet. Aztán azt mondta:

– Hát azért nem egészen ez a helyzet, uram. Hogy *miért*, azt nagyjából tudjuk. Valami őrült csinálta, akinek az volt a rögeszméje, hogy igazságot szolgáltat. Olyan embereket akart összeszedni, akikre a törvény nem sújthatott le. Össze is szedett tízet – hogy csakugyan bűnösök voltak-e vagy sem, nem lényeges…

A főnökhelyettes megint összerezzent. Élesen azt mondta:

– Nem lényeges? Én úgy veszem észre, hogy…

Abbahagyta. Maine felügyelő tiszteletteljesen hallgatott. Legge sóhajtott egyet, aztán megrázta a fejét.

– Folytassa – mondta. – Egy pillanatig az volt az érzésem, hogy rájöttem valamire. Hogy megtaláltam a rejtély kulcsát. De már elmúlt. Folytassa, amit mondani akart.

Maine folytatta:

– Tíz embert, akiket – hogy úgy mondjam – ki kellett volna végezni. És *kivégezte* őket. V. A. Lacky végrehajtotta tervét. Aztán valahogy elpárolgott a szigetről.

– Remek bűvészmutatvány – mondta a főnökhelyettes. – De valami magyarázatának mégiscsak kell lennie, Maine.

– Ön arra gondol, uram, hogy ha a gyilkos nem volt a szigeten, nem is kellett elhagynia a szigetet, márpedig az érdekelt felek beszámolója szerint nem volt a szigeten. Nos, akkor az egyetlen lehetséges magyarázat az, hogy a gyilkos a tíz áldozat valamelyike.

A főnökhelyettes bólintott.

Maine fontoskodva folytatta:

– Ez nekünk is eszünkbe jutott, uram. Foglalkoztunk is a dologgal. Kezdjük először is azzal, hogy nem egészen sötétben tapogatóztunk a Néger-szigeten történtekkel kapcsolatban. Vera Claythorne naplót vezetett, meg Emily Brent is. Az öreg Wargrave is készített néhány feljegyzést – száraz, hivatalos szöveg, sok rövidítéssel, de teljesen érthető. És Blore is készített feljegyzéseket. Valamennyiük beszámolója pontosan

egyezik. A halálesetek sorrendje a következő volt: Marston, Mrs. Rogers, Macarthur, Rogers, Miss Brent, Wargrave. Vera Claythorne naplója szerint Wargrave halála után Armstrong éjnek idején elhagyta a házat, és Blore meg Lombard utánament. Blore noteszében még egy bejegyzés van. Csak két szó. "Armstrong eltűnt."

Nos, uram, ezek után – mindent számításba véve – úgy láttam, itt van a megoldás. Emlékszik rá, hogy Armstrong vízbe fúlt. Föltéve, hogy Armstrong őrült volt, mi akadályozhatta meg abban, hogy megölje a többieket, s aztán öngyilkosságot kövessen el: tengerbe vesse magát a szikláról? Az is lehet, hogy akkor fulladt a tengerbe, amikor megpróbált kiúszni a szárazföldre.

Úgy látszott, hogy ez a megoldás – de nem az. Nem, uram, nem az. Itt van mindjárt a rendőrorvos jelentése. Augusztus 13-án kora délelőtt érkezett a szigetre. Nem sokat tudott mondani, amivel a segítségünkre lehetett volna. Csak annyit tudott megállapítani, hogy akkor már valamennyien legalább harminchat órája – sőt valószínűleg még régebben – halottak voltak. Armstronggal kapcsolatban azonban igen határozottan leszögezett valamit. Kijelentette, hogy legalább nyolc-tíz óra hosszat a vízben volt, mielőtt a hullámok partra vetették a holttestét. Ebből az következik, hogy Armstrongnak a 10-éről 11-ére virradó éjszaka kellett a tengerbe kerülnie – rögtön el is mondom, miért. Megtaláltuk azt a helyet, ahol a víz partra vetette a holttestét – két szikla közé szorult, ruhafoszlányokat, hajat s a többit találtunk a sziklákon. Nyilván 11-én sodorta oda a dagály – délelőtt tizenegy óra körül. Utána ugyanis elült a vihar, és a vízállás jóval alacsonyabb lett.

Erre azt mondhatná az ember, hogy Armstrong a másik három áldozatot *előbb* tette el láb alól, s csak utána fulladt éjjel a tengerbe. Csakhogy van egy lényeges pont, ami fölött nem lehet átsiklanunk. *Armstrong holttestét kihúzták oda, ahol a dagály nem érhette el.* Jóval a vízmosta rész fölött bukkantunk rá. Gondosan kinyújtóztatva feküdt a földön.

– Vagyis ez egyvalamit minden kétséget kizáróan bizonyít. *Valaki Armstrong halála után* is életben volt a szigeten.

Egy kis szünet után folytatta.

– Vagyis maradnak… hogy is van csak pontosan? Ez 11-én kora délelőtt történt. Armstrong "eltűnt" (*vízbe fúlt).* Vagyis maradnak hárman: Lombard, Blore és Vera Claythorne. Lombardot lelőtték. Holtteste a parton hevert – nem messze Armstrongétól. Vera Claythorne-t a hálószobájában találtuk fölakasztva. Blore hullája a teraszon hevert. Egy súlyos márványóra zúzta be a fejét, s joggal feltételezhetjük, hogy az óra a fölötte levő ablakból esett rá.

– Kinek az ablakából? – kérdezte élesen a főnökhelyettes.

– Vera Claythorne-éból. Nos, uram, vegyük sorra a három esetet. Elsőnek Philip Lombardot. Tegyük fel, hogy *ő* dobta azt a márványtömböt Blore-ra, aztán elkábította Vera Claythorne-t és fölakasztotta. Utána lement a tengerpartra és agyonlőtte magát.

Igen ám, de ha így történ, *ki vette el tőle a revolvert?* A revolvert ugyanis odabenn találtuk meg a házban, a lépcső tetejénél levő szobában – Wargrave szobájában.

– Voltak rajta ujjlenyomatok? – kérdezte a főnökhelyettes.

– Igen, uram. Vera Claythorne ujjlenyomatai.

– De hát akkor… te jó isten…

– Tudom, mit akar mondani, uram. Hogy Vera Claythorne volt a gyilkos. Hogy lelőtte Lombardot, visszavitte a revolvert a házba, rádobta a márványtömböt Blore-ra, s aztán – fölakasztotta magát.

S ez rendben is volna – egy bizonyos pontig. A lány hálószobájában van egy szék, s a széknek az ülésén ugyanolyan moszatnyomokat találtunk, mint a lány cipőjén. Vagyis úgy néz ki a dolog, mintha fölállt volna a székre, nyakára illesztette volna a kötelet, s utána kirúgta volna maga alól a széket.

Csakhogy az a szék nem volt fölrúgva. Gondosan a fal mellé volt állítva, akárcsak a többi. *Vera Claythorne halála után* állította oda – *valaki más.*

Ezek után már csak Blore van hátra. De ha valaki azt akarná nekem bemagyarázni, hogy miután Blore lelőtte Lombardot, és rávette Vera Claythorne-t, hogy akassza föl magát, kiment a házból, és magára rántott egy súlyos márványtömböt, úgy, hogy spárgát vagy valami ilyesmit kötött rá – hát egyszerűen nem vagyok hajlandó elhinni. Így nem szokta öngyilkosságot elkövetni – s ami még ennél is lényegesebb: Blore nem ilyenfajta ember volt. *Mi* aztán jól ismertük, nem az az ember volt, akire rá lehetne fogni, hogy a feltétlen igazságszolgáltatás vágya fűtötte

– Szerintem sem – mondta a főnökhelyettes.

Maine felügyelő folytatta.

– Tehát *valaki másnak* is kellett lennie a szigeten, uram. Valakinek, aki egyszerűen elpárolgott, miután

mindenkit elintézett. De hol volt az egész idő alatt, és hova lett? A sticklehaveniek a leghatározottabban állítják, hogy a szigetet a mentőcsónak odaérkezése előtt senki sem hagyhatta el. Csakhogy ebben az esetben…

Elhallgatott.

– Ebben az esetben…? – mondta a főnökhelyettes.

Maine felsóhajtott. Megrázta a fejét. Előrehajolt. – Csakhogy ebben az esetben *ki ölte meg őket?*

Egy kéziratos dokumentum, amelyet az Emma Jane nevű halászhajó kapitánya juttatott el a Scotland Yardra

Már igen korán ráeszméltem, hogy csupa ellentmondás a természetem. Először is: gyógyíthatatlanul romantikus fantáziával rendelkezem. Már gyerekkoromban mindig izgalomba jöttem, ha egy kalandregényben azt olvastam, hogy fontos okmányt tartalmazó palackot dobtak a tengerbe. Még most is izgalommal tölt el – ezért is választottam ezt a módot: megírom a vallomásomat, bedugom egy palackba, a palackot lepecsételem, és a tenger hullámaiba hajítom. Gondolom, egyszázaléknyi esély van rá, hogy vallomásomat egyszer megtalálják – és akkor fény derül egy addig megoldatlan (vagy csak hízelgek magamnak) tömeggyilkosság rejtélyére.

A romantikus képzelőerőn kívül egyéb velem született hajlamaim is vannak. Határozottan szadista módon élvezem, ha halált látok vagy okozok. Sose felejtem el a darazsakkal meg a kertben talált egyéb rovarokkal végzett kísérleteimet… Gyermekkoromtól fogva mindig erős volt bennem a vágy, hogy öljek.

Ezzel párhuzamosan azonban egy ellentétes tulajdonság is kifejlődött bennem – az erős igazságérzet. Még a gondolatától is irtózom, hogy ártatlan ember vagy egyéb teremtmény szenvedjen vagy haljon meg az én közreműködésemmel. Mindig szilárd meggyőződésem volt, hogy feltétlenül az igazságnak kell érvényesülnie.

Valószínűleg érthető – legalábbis gondolom, hogy egy pszichológus megért –, hogy ilyen lelkialkattal a jogi pályát választottam. Az ügyvédkedés majdnem valamennyi ösztönömet kielégítette.

A bűn és az érte járó büntetés mindig lenyűgözött. Élvezettel olvasok mindenféle detektívregényt. A gyilkolás zseniálisnál zseniálisabb módszereit agyaltam ki a magam szórakoztatására.

Amikor eljött az ideje, hogy törvényszéki elnök lettem, az a másik titkos ösztönöm nagymértékben megerősödött. Rendkívül élveztem, amikor egy-egy nyomorult bűnöst ott láttam vergődni a vádlottak padjában, amint a kárhozottak kínjait állja ki, miközben a végzet lassan-lassan mindjobban közelít feléje. De ne felejtsék el: az *ártatlanok* szenvedésében nem telt örömem. Legalább két alkalommal megszüntettem a bírósági eljárást, mert véleményem szerint a vádlott nyilvánvalóan ártatlan volt, megmagyaráztam az esküdteknek, hogy nincs helye büntetőeljárásnak. De – hála rendőrségünk pártatlanságának és ügyességének – azoknak a személyeknek a többsége, akik gyilkosság vádjával kerültek elém, valóban bűnös volt.

Itt szeretném megemlíteni, hogy ez volt az este Edward Setonnnal is. Megjelenése és modora igen jó benyomást gyakorolt az esküdtekre. De nem csupán a rendelkezésemre álló félreérthetetlen, noha nem látványos bizonyíték, hanem a bűnözőkkel kapcsolatban szerzett tapasztalataim is kétségtelenné tették számomra, hogy az az ember valóban elkövette a bűnt, amivel vádolták: brutális módon meggyilkolt egy idős nőt, aki bízott benne.

Kegyetlen bíró hírében állok, ez azonban igazságtalanság. Amikor egy-egy bűneset tényalladékát összefoglaltam, mindig szigorúan ragaszkodtam az igazsághoz, és aggályosan lelkiismeretes voltam.

Csak az esküdteket akartam megvédeni egyes érzelgős védőügyvédek érzelgős védőbeszédeinek az érzelmekre gyakorolt hatásától. A tényleges bizonyítékokra irányítottam a figyelmüket.

Néhány éve észrevettem, hogy valamiféle változás megy végbe bennem, egyre kevésbé vagyok ura akaratomnak, ítélkezés helyett cselekedni szeretnék.

Szerettem volna – hadd valljam be őszintén – *magam elkövetni egy gyilkosságot.* Ráeszméltem, hogy ez ugyanaz, mint a művész vágya, hogy kifejezze magát! S a bűnözésben művész voltam – azaz lehettem volna! Fantáziám, amelyet hivatásom szigorúan szűk korlátok közé szorított, titkon kolosszális arányokban megnövekedett.

Úgy éreztem, muszáj, muszáj, *muszáj* gyilkolnom! S ami még ennél is több: nem lehet közönséges gyilkosságot elkövetnem! Annak a gyilkosságnak valamilyen fantasztikus, elképesztő, nem mindennapi bűnténynek kell lennie! Ebben az egy vonatkozásban, azt hiszem, még mindig kamaszos a fantáziám.

Valami látványos, hihetetlen dolgot szerettem volna elkövetni!

Ölni akartam… Igen, ölni akartam…

Ugyanakkor – még ha ez összeegyeztethetetlennek tűnik is valaki szemében – akadályozott és gátolt velem született igazságérzetem. Ártatlannak nem szabad szenvednie.

S akkor, egészen váratlanul, megszállt az ihlet – egy hétköznapi beszélgetés során elejtett megjegyzés sugallta. Egy orvossal beszélgettem – középszerű, átlagos képességű általános orvos volt. Csak úgy mellékesen

megemlítette, milyen gyakran követnek el gyilkosságokat, amelyek miatt nem lehet büntetőeljárást indítani.

S mindjárt fel is hozott példának egy különös esetet – egyik páciense, egy öreg hölgy esetét, aki nem sokkal azelőtt halt meg. Meggyőződése szerint – jelentette ki – páciense halálát az okozta, hogy a házaspár, amelyik ápolta, s amelyiknek anyagilag igen jól jött a hölgy halála, megtagadta tőle a szíverősítőt. Az ilyesmit, magyarázta, lehetetlen bizonyítani, ő azonban ennek ellenére feltétlenül meg van győződve róla, hogy ez történt. Még azt is hozzátette, hogy állandóan nagy számban történnek hasonló esetek – előre megfontolt szándékkal elkövetett – gyilkosságok –, s a törvény valamennyi esetben tehetetlen.

Ezzel kezdődött. Hirtelen megvilágosodott előttem, mit kell tennem. És elhatároztam, hogy nem *egy* gyilkosságot fogok elkövetni, hanem egy egész *sorozatot.*

Eszembe jutott egy kisgyermek koromban tanult ostoba rigmus – az, amelyik a tíz kicsi négerről szól. Kétesztendős voltam, amikor megragadta a fantáziámat – a kérlelhetetlen pusztulást, az elkerülhetetlen megsemmisülést érzékeltette.

Titokban elkezdtem áldozatokat gyűjteni…

Nem akarok fölösleges részletekbe bocsátkozni, hogyan sikerült. Volt bizonyos előre eltervezett társalgási módszerem, ezt alkalmaztam majdnem mindenkinél, akivel csak találkoztam – és csakugyan meglepő eredményekre jutottam. Dr. Armstrong esetét akkor "gyűjtöttem", amikor szanatóriumban ápoltak. Egy elszántan antialkoholista nővér nagy buzgalmában, hogy bebizonyítsa, milyen tragédiákat okozhat az ital – elmesélt egy esetet. Sok esztendővel azelőtt történt egy kórházban: egy orvos részegen operált, és megölte a műtőasztalon a beteget. Csak úgy mellékesen megkérdeztem, hol dolgozott akkoriban az említett nővér stb., s már hozzá is jutottam a szükséges adatokhoz. Minden nehézség nélkül sikerült kinyomoznom, hogy ki volt az orvos meg a páciens.

Macarthur tábornoknak a klubomban tereferélő öreg katonák beszélgetése vezetett a nyomára. Valaki, aki nemrégiben tért vissza az Amazonas mellől, elképesztő beszámolót tartott bizonyos Philip Lombard ottani cselekedeteiről. A puritán Emily Brent és szerencsétlen cselédje történetét Mallorca szigetén mesélte el egy fölháborodott hölgy. Anthony Marstont egy sereg olyan ember közül szemeltem ki, akik hasonló bűntényeket követtek el. Látva teljes érzéketlenségét és azt, hogy semmilyen felelősséget nem érez mások életéért, úgy éreztem, hogy közveszélyes ember, nem méltó az életre. Blore, volt felügyelő esetéről akkor értesültem, amikor néhány kollégám fesztelenül és hevesen tárgyalta a Landor-ügyet. Az ő bűnét rendkívül komolyan vettem. A rendőrnek, aki a törvényt szolgálja, példamutatóan becsületesnek kell lennie. Hiszen foglalkozása következtében feltétlenül elhiszik, amit mond.

Végül ott volt Vera Claythorne esete. Akkor értesültem róla, amikor áthajóztam az Atlanti-óceánon. Egyszer, késő éjszaka, csak ketten üldögéltünk a dohányzóban: én meg egy jóképű, Hugo Hamilton nevű fiatalember.

Hugo Hamilton boldogtalan volt. Hogy boldogtalanságát csillapítsa, töméntelen mennyiségű alkoholt fogyasztott. A részegség érzelmes, bizalmaskodó stádiumában volt. Nem sok reményt fűztem ugyan hozzá, hogy bármilyen eredményre jutok, de azért automatikusan belekezdtem a szokásos furfangos beszélgetésbe. Meghökkentően reagált rá. Még ma is világosan emlékszem a szavaira. Azt mondta:

– Igaza van. A gyilkosság nem az, aminek a legtöbben gondolják – hogy arzént adnak be valakinek – letaszítják egy szikláról – meg ilyesmi. – Előrehajolt, az arcomhoz dugta az arcát. – Ismertem egy gyilkos lányt – mondhatom, hogy nagyon jól ismertem. Mi több: bolondultam érte… Uramisten, néha úgy érzem, hogy még mindig bolondulok… Pokoli, én mondom, hogy pokoli. Tudniillik alighanem miattam gyilkolt… Ilyesmit sose hittem volna… A nők ördögök, a szó szoros értelmében ördögök – ki hitte volna, hogy egy olyan lány… jó kedélyű, stramm úrilány – ki hitte volna, hogy ilyesmire képes? Hogy kivisz a tengerre egy gyereket, és hagyja vízbe fúlni? Hát hinné az ember, hogy egy *nő* ilyesmire képes?

– Biztos benne, hogy készakarva tette? – kérdeztem.

Mintha hirtelen kijózanodott volna:

– Egészen biztos. Másnak persze eszébe se jutott. De én abban a pillanatban tudtam, amikor ránéztem – amikor visszaérkeztem – a dolog után… És ő tudta, hogy tudom… Csak arra nem jött rá, hogy én szerettem azt a gyereket…

Többet nem mondott, de ez is elég volt hozzá, hogy visszamenőleg kinyomozzam és rekonstruáljam a történteket.

Szükségem volt még egy tizedik áldozatra is. Meg is találtam egy Morris nevű ember személyében. Sötét kis alak volt. Többek között kábítószerrel kereskedett, és ő volt az oka, hogy egyik barátomnak a lánya rászokott a kábítószerekre. A lány huszonegy éves korában öngyilkos lett.

Miközben áldozatok után kutattam, fokozatosan érlelődött bennem a terv. Már végleg ki is alakult, s a döntő lökést egy beszélgetés adta meg, amelyet a Harley Streeten folytattam egy orvossal. Már említettem, hogy műtétnek vetettem alá magam. A Harley Streeten folytatott beszélgetésből kiderült, hogy újabb műtétnek semmi értelme.

Orvosom nagyon szépen csomagolva adta be a dolgot, de én megszoktam, hogy valakinek a szavaiból kihámozzam az igazságot.

Az orvosnak egy szót se szóltam elhatározásomról, hogy nem vagyok hajlandó a természet rendje szerint lassan, hosszú haldoklás után meghalni. Nem, az én halálomnak a feszültség tetőfokán kell bekövetkeznie.

És most hadd térjek rá a Néger-szigeten elkövetett bűntény tulajdonképpeni módszereire. A szigetet nem volt nehéz megszerezni: az ügyletet Morris bonyolította le, én észrevétlenül a háttérben maradtam. Nagy szakértő volt az ilyesmiben. A leendő áldozatokról összeszedett adatok alapján sikerült mindannyiuk számára megfelelő csalétket kitalálnom. Egyetlen esetben sem vallottam kudarcot. Augusztus 8-án valamennyi vendégem megérkezett a Néger-szigetre. Magam is köztük voltam.

Morrissal már leszámoltam. Emésztési zavarokban szenvedett. Mielőtt elhagytam volna Londont, adtam neki egy kapszulát, hogy vegye be éjszakára, mondván, hogy az én gyomornedveimmel csodát tett. Habozás nélkül elfogadta – kicsit hipochonder volt a nyavalyás. Attól nem kellett félnem, hogy esetleg kompromittáló iratokat vagy feljegyzéseket hagy maga után. Nem olyan ember volt.

A szigeten bekövetkező halálesetek sorrendjét különleges gonddal állapítottam meg. Véleményem szerint nem mindegyik vendégem volt egyformán bűnös. S úgy döntöttem, hogy elsőnek azok pusztuljanak, akiknek a legkisebb a bűnük, hogy ne kelljen elszenvedniük azt a sokáig tartó idegfeszültséget és félelmet, amit az érzéketlenebb gyilkosoknak el kellett szenvedniük.

Anthony Marston és Mrs. Rogers haltak meg elsőnek, az előbbi egy pillanat alatt, a másik békésen elaludt. Méltányoltam, hogy Marstonból születésénél fogva hiányzott a morális felelősségérzet, ami a legtöbbünkben megvan. Amorális volt. Pogány. Mrs. Rogers pedig – efelől nem volt kétségem – nagymértékben férje befolyása alatt cselekedett. Szükségtelen részletesen leírnom, hogyan halt meg ez a két ember. A rendőrség nyilván könnyen meg tudta állapítani. Ciánkálihoz minden háztulajdonos könnyen hozzájuthat: rovarirtónak használják. Vittem magammal egy keveset, és a gramofonlemez lejátszása után következő feszült pillanatokban könnyű volt becsempészni Marston majdnem üres poharába.

Meg kell jegyeznem, hogy a "vádbeszéd" alatt alaposan megfigyeltem vendégeim arcát, és a bíróságon szerzett hosszú tapasztalataim alapján semmi kétségem sem maradt afelől, hogy valamennyien bűnősek.

Betegségem utolsó szakaszában felírtak valami altatót – klorálhidrátot. Könnyű volt annyit eldugnom, hogy végül is halálos adag volt a birtokomban. Amikor Rogers konyakot hozott a feleségének, letette egy asztalra, én meg az asztal mellett elhaladva belecsempésztem a mérget a konyakba. Ez sem volt nehéz, mert akkor még senki sem fogott gyanút.

Macarthur tábornok fájdalom nélkül halt meg. Meg se hallotta, hogy mögéje lopóztam. Persze nagyon gondosan kellett megválasztanom az időpontot, amikor elhagyom a teraszt, de minden sikerült.

Ahogy előre sejtettem, átkutatták a szigetet, és megállapították, hogy csak mi heten tartózkodunk rajta. Ez azonnal gyanakvó légkört teremtett. Tervem szerint hamarosan szövetségesre volt szükségem. Dr. Armstrongot választottam ki erre a szerepre. Könnyen hívő ember volt, látásból meg hírből ismert, és el se tudta képzelni, hogy az én pozíciómban valaki esetleg gyilkos lehet! Minden gyanúja Lombardra irányult, és én úgy tettem, mintha egyetértenék vele. Célozgatni kezdtem rá, hogy van egy tervem, amelynek segítségével csapdába lehet csalni a gyilkost, hogy elárulja magát.

Noha mindenkinek a szobáját átkutatták, személyi motozásra akkor még nem került sor. De ennek is hamarosan be kellett következnie.

Rogerst augusztus 10-én reggel öltem meg. Éppen fát vágott, tüzet akart gyújtani, s nem hallotta meg, hogy közeledem. Megtaláltam zsebében az ebédlő kulcsát. Előző este bezárta.

Miután Rogers holttestét megtalálták, a zűrzavarban Lombard szobájába osontam, és elcsentem a revolverét. Tudtam, hogy bizonyára hozott magával – az igazság az, hogy én utasítottam Morrist: sugalmazza neki, amikor tárgyal vele.

Reggeli közben becsempésztem maradék klorálomat Miss Brent kávéjába, amikor újra töltöttem a csészéjét. Aztán magára hagytuk az ebédlőben. Valamivel később beosontam – a nő majdnem eszméletlen volt, könnyen bele tudtam fecskendezni egy adag erős ciánkálioldatot. Az a méh dolog alapjában véve gyerekes volt egy kicsit – de tudj'isten, valahogy tetszett nekem. A lehetőség szerint igyekeztem minél pontosabban igazodni a

mondókához.

Rögtön ez után megtörtént, amire számítottam – azazhogy azt hiszem, tulajdonképpen magam javasoltam. Szigorú motozásnak vetettük alá magunkat. A revolvert addigra már biztos helyre eldugtam, és se ciánkálim, se klorálom nem volt már.

Akkor közöltem Armstronggal, hogy meg kell valósítanunk tervünket. Egyszerű terv volt– azt a látszatot kelteni, hogy *én* vagyok a következő áldozat. Ez talán megzavarja a gyilkost – mindenesetre ha egyszer azt hiszik rólam, hogy meghaltam, nyugodtan mozoghatok a házban, és kikémlelhetem az ismeretlen gyilkost.

Armstrong lelkesedett az ötletért. Még aznap este végrehajtottuk. Egy kis vörös agyag a homlokomra, a piros függöny meg a fonal: ezzel meg is volt rendezve a jelenet. A gyertyák gyönge lángja erősen lobogott, és az egyetlen ember, aki közelről is megnézhetett, Armstrong volt.

Tökéletesen sikerült a dolog. Miss Claythorne föllármázta a házat, amikor megtalálta az algát, amelyet én helyeztem el gondosan a szobájában. Mindnyájan fölrohantak az emeletre, én pedig elhelyezkedtem a meggyilkolt áldozat pózában.

Amikor megtaláltak, a látvány pontosan a kívánt hatást gyakorolta rájuk. Armstrong tökéletesen játszotta a szerepét. Fölcipeltek az emeletre, és lefektettek az ágyamra. Senki se törődött velem, mindnyájan holtra voltak rémülve, és iszonyúan féltek egymástól.

Éjszaka háromnegyed kettőre találkozót beszéltem meg Armstronggal a szabadban. Kivittem a ház mögé, a szikla peremére. Azt mondtam, hogy onnan észrevehetjük, ha valaki közeledik, a házból viszont nem láthatnak, mivel a háló szobák az ellenkező oldalra néznek. Armstrong még mindig teljesen gyanútlan volt – pedig vigyáznia kellett volna, ha eszébe jutnak a mondóka szavai: “Egy piros lazac egyet lépre csal…” Szép szabályosan lépre is ment.

Ez is nagyon könnyű volt. Meglepett kiáltást hallattam, kihajoltam a szikla pereme fölött, s rászóltam, nézze csak meg, nem egy barlang szája van-e odalenn. Ő is kihajolt. Egy hirtelen, erőteljes lökésre elvesztette az egyensúlyát, és belepottyant az alattunk háborgó tengerbe. Én meg visszajöttem a házba, Blore nyilván az én lépteimet hallotta. Néhány perccel azután, hogy bementem Armstrong szobájába, ki is jöttem onnan, ezúttal szándékosan olyan zajjal, hogy valaki *feltétlenül* hallja meg. Amikor a lépcső aljára értem, hallottam, hogy nyílik is az ajtó. Nyilván látták még, ahogy kisurrantam a kapun.

Egy-két perc beletelt, amíg utánam jöttek. Én közben megkerültem a házat, és bemásztam az ebédlő ablakán, amelyet előzőleg nyitva hagytam. Becsuktam az ablakot, s később betörtem az üvegtáblát. Aztán fölmentem az emeletre, és ismét végignyúltam az ágyamon.

Arra számítottam, hogy megint átkutatják a házat, de biztos voltam benne, hogy a holttesteket nem nézik meg alaposabban, legfeljebb a lepedőt hajtják fel egy kicsit., hogy megbizonyosodjanak róla, nem tetteti-e magát Armstrong halottnak. Pontosan így is történt.

Elfelejtettem elmondani, hogy a revolvert visszavittem Lombard szobájába. Esetleg érdekel valakit, hol volt eldugva a házkutatás alatt. Az éléskamrában nagy halom konzerv volt. Felbontottam a legalsót – azt hiszem, valami kétszersült volt benne –, beletettem a revolvert, és visszatettem rá a ragasztószalagot.

Arra számítottam, éspedig helyesen, hogy esze ágába sem jut majd senkinek egy halom látszólag érintetlen konzervet átkutatni, különösen mikor a felül levő dobozok nincsenek felbontva.

A piros függönyt laposra hajtogatva a társalgóban levő egyik szék ülésébe rejtettem, a huzat alá, a fonalat meg a széken levő párnába, miután egy kis lyukat vágtam bele.

Ezzel elérkeztünk ahhoz a pillanathoz, amelyre számítottam: hárman maradtak, annyira féltek egymástól, hogy bármi megtörténhetett – *és egyiküknél revolver volt.* A ház ablakaiból figyeltem őket. Amikor Blore egyedül feljött, már készenlétben tartottam a nagy márványórát. *Blore eltávozott az élők sorából…*

Az ablakomból láttam, hogy Vera Claythorne lelövi Lombardot. Bátor, talpraesett lány volt. Mindig is gondoltam, hogy ér annyit, sőt többet is, mint Lombard. Amikor ez megtörtént, berendeztem a lány hálószobáját.

Érdekes lélektani kísérlet volt. Elég lesz-e a bűne miatt érzett lelkifurdalás meg az annak következtében beállt idegfeszültség, hogy néhány perccel előbb agyonlőtt egy embert, valamint a szuggesztív környezet ahhoz, hogy önként eldobja magától az életet? Úgy gondoltam, hogy igen. És igazam volt. Vera Claythorne a szemem láttára akasztotta fel magát: ott álltam a ruhásszekrény árnyékában.

És még egy utolsó díszletátrendezés. Előléptem, fölemeltem a padlóról a széket, és a fal mellé állítottam. Keresni kezdtem a revolvert, és meg is találtam a lépcső tetején, ahol a lány elejtette. Vigyáztam, hogy rajta maradjanak az ujjlenyomatai.

És most?

Befejezem az írást. Beteszem egy palackba, a palackot lepecsételem, és bedobom a tengerbe.

Miért?

Igen, miért?

Hiszen olyan rejtélyes gyilkosságot akartam kiagyalni, amelynek a titkát senki sem tudja megfejteni.

De most eszmélek rá, hogy a művész nem elégedhet meg pusztán a művészettel. Hiába is tagadja, természetes vágy él benne az elismerés után.

Hadd valljam be teljes alázattal: bennem is él a szánandó emberi vágy, hogy mégiscsak megtudja valaki, milyen ügyes voltam…

Ezzel persze eleve feltételezem, hogy a Néger-sziget rejtélye megoldatlan marad. Persze lehetséges, hogy a rendőrség agyafúrtabbnak bizonyul, mint gondolom. Végeredményben három nyomon is elindulhat. Az első: a rendőrség tudja, hogy Edward Seton bűnös volt. Ennélfogva azt is tudja, hogy a szigeten levő tíz ember közül az egyik a szó semmilyen értelmében nem volt gyilkos, s ebből paradox módon az következik, hogy emberi számítás szerint az illetőnek kell lennie a gyilkosnak. A második nyomra vezető jel a mondóka hetedik sorpárjában van elrejtve. Armstrong halála egy "piros lazaccal" van társítva, amely bekapja, pontosabban lépre csalja! Vagyis az ügynek ebben a stádiumában világos utalás történik bizonyos csalásra – de dr. Armstrong ezt nem vette észre, és ez okozta a halálát. Ez ígéretes kiindulópont lehet a nyomozáshoz. Ugyanis ekkor már csak négyen vannak életben, s a négy ember közül nyilvánvalóan én vagyok az egyetlen, akiről feltételezhető, hogy Armstrong megbízik benne.

A harmadik nyom jelképes. Ez az a mód, ahogyan meghaltam: a homlokomra sütött bélyeg. Káin bélyege.

Ezzel kapcsolatban úgy érzem, bővebb magyarázattal tartozom.

Miután a vallomásomat tartalmazó palackot a tenger hullámaira bíztam, fölmegyek a szobámba, és lefekszem az ágyra. Cvikkeremre vékony fekete zsinór van kötve – valójában gumizsinór. Teljes súlyommal ráfekszem a cvikkerre. A zsinórt keresztülhurkolom az ajtókilincsen, és rákötöm a revolverre, de nem nagyon szorosan. S remélem, a következő fog történni.

Zsebkendőbe csavart kezemmel meghúzom a ravaszt. Kezem leesik az oldalam mellé. A revolvert megrántja a gumizsinór, s nekiütődik az ajtónak. Beleakad a kilincsbe, kicsúszik a gumizsinórból, és leesik a padlóra. A meglazult gumizsinór semmi gyanút se keltve lóg majd le a cvikkerről, amelyen fekszem. A padlón heverő zsebkendő sem kelthet semmiféle gyanút.

Így fognak megtalálni, szépen az ágyamra fektetve, átlőtt homlokkal, pontosan úgy, ahogyan az áldozataim által vezetett naplókban áll. Mire holttestünket megvizsgálja az orvos, a halál bekövetkeztének időpontját megközelítő pontossággal sem lehet majd megállapítani.

Ha a tenger lecsillapodik, emberekkel megrakott csónakok jönnek majd át a partról.

És tíz holttestet meg egy megoldhatatlan rejtélyt találnak a Néger-szigeten.

Lawrence Wargrave